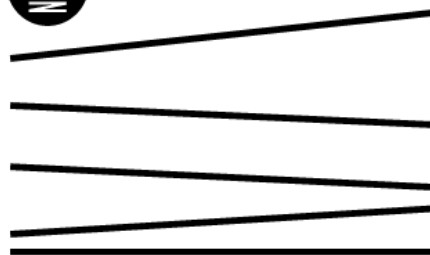

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 32
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

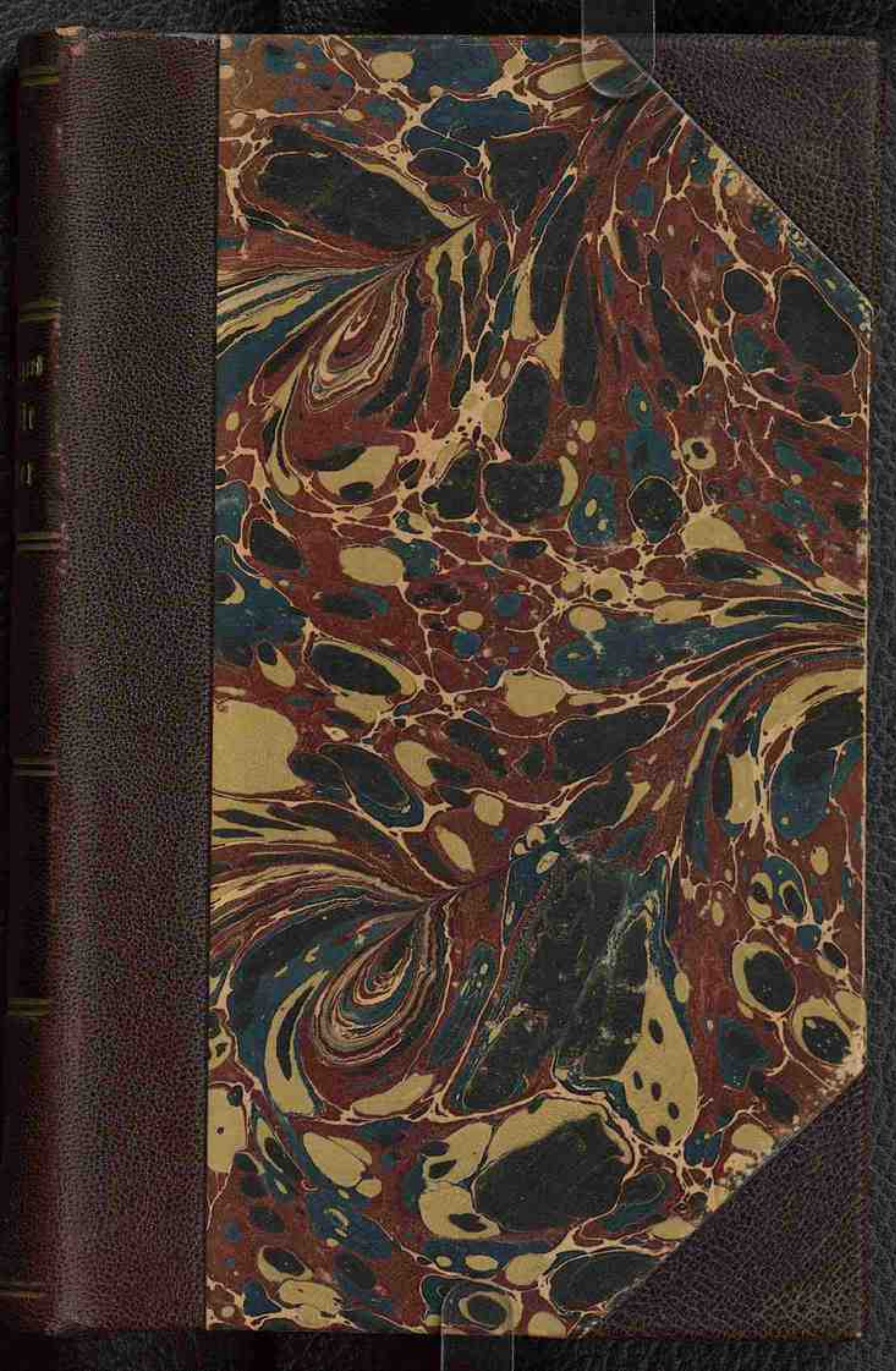
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

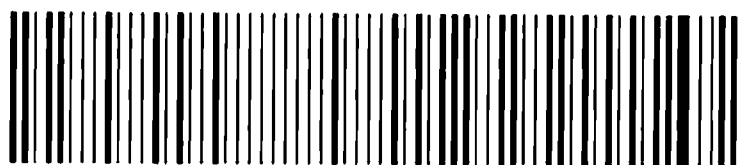
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, -120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05766 9

+ REX

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Viebenberg.

4de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. P. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. Episke Digte: Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Helge, Hroars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Ragnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.
- II. Enniske Digte og Romancer. 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 ß; nedsat Pris 4 Kr.

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

To og Tredivte Deel.

Kjøbenhavn.

Forslagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. H. Schulp.

Dehenschlägers

Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. H. Schuls.

Indhold.

Drvarodds Saga:	Side
Drvarodds Fødsel	3.
Odds Barndom	5.
Odd besøger sine Forældre	7.
Epaadommen	9.
Om Hesten Fare	11.
Biarmelandsfarten ..	14.
Drvarodds og hans Faders Samtale	19.
Hjalmar	21.
Hjalmar fortæller	25.
Ulfen	29.
Hjalmar og Drvarodd	36.
Om Urngrims Sønner og Hervor	39.
Om Ingeborg og Freia	42.
Om Trællen Gaste	44.
Gefions Gudehuus	50.
Gastes Jordefærd	54.
Om Urngrims Sønner	56.
Unganthrs Eventyr	57.
Hjalmars og Drvarodds Elskov	66.
Holmgangen	69.
Begravelserne	74.
Ingeborgs Endeligt	75.
Om Hervor	77.
Nornerne tale med Hervor, og Gefion lyser hende hjem ..	81.
Hervors og Drvarodds Samtale	84.
Hervor henter Tyrving	86.

	Side
Hervørs Død.....	93.
Om Tyrving.....	96.
Drvarodd drager til Upsal igien	98.
Alfen kommer igien	101.
Drvarodd redder sit Liv med en flet Vise.....	103.
Odd kommer til et felfomt Gudehuus.....	105.
Abbeden forklarer Alting, og Odd bliver hos ham	107.
Odd gaaer i Skole, og bliver en Christen	109.
Om Kong Herrod og hans Raadgiver Siolf.....	114.
Drvarodds Giftermaal.....	119.
Drvarodd bliver hundrede Aar, og faaer Hiemvee.....	122.
Drvarodd drager til sit Fædreland, og dør.....	124.

Regnar Lodbrok:

Lathgertha	133.
Sigurd Ring	143.
Lindormen	147.
Regnar Lodbrok.....	158.
Thora Borgarhiort	168.
Kraka	171.
Aslaug	179.
Erif og Agnar	194.
Ivar Beenløse	200.
Haslibalen	202.
Uffkeden	209.
Regnars Død	212.
Sønernes Hevn	223.

Episke Digte.

Heltedigte og Sagaer.

Fjerde Deel.

Drvarodds Saga.

Et oldnordisk Eventyr.

1.

Orvarodds Fødsel.

Grim Loddenkind, en mægtig Mand paa Ravnista i Halogaland, var gift med Lofthena, en Datter af Harald Herse i Vigen. Da Harald døde, reiste Grim med sin Hustru, uagtet hun var hoisrughtsommelig, ned til Vigen, for at skifte Arven. De styrede langs Kysten; da de kom uden for Gaarden Berurjoder, fik Lofthena Ondt. Der boede en rig Bonde, som hed Ingiald, hans Kone Alf. De havde en lille Son, hed Asmund. Ingiald tog vel imod de Fremmede, og Lofthena fødte et deiligt stort Svendbarn, som Faderen overøste med Band, og kaldte Odd. Efter faa Dages Forløb kom Lofthena sig snart; men hverken hun eller Grim brøde sig meget om Barnet. De taledede bestandig om den store Arv, de skulde have i Vigen, og maafee ginge glip af, hvis de tøvede for længe. Ingiald og hans Kone vare vennescælle Folk; dem tyktes, en sliq Gave, som et deiligt Barn, var meer, end Guld. Dog taug de, for ei at frænke Giestevenskabet.

Da de Andre skulde reise, og Lofthena beklagede sig over, hvordan hun skulde faae det nyfødte Barn frem og tilbage fra Vigen til Halogaland, sagde Ingiald: „J have

budt mig Koftbarheder og Penge for min Giestfrihed; men Giestfriheden var ikke længer fri, hvis den lod sig fiobe, som en Træl. Dog gie I Noget, hvilket jeg vilde skatte høiere, end Penge, hvis jeg fik det." — „Hvad er det?" spurgte Lofthena. — „Her løber min lille Åsmund om paa Gulvet," svarede Ingiald, „og har ingen Legebroder. Lader mig beholde Barnet hos mig, saa vil jeg knæsjætte og opdrage Odd. Det varer vist ikke længe, før han i Væxt og Førlighed har indhentet Åsmund; thi jeg kan see paa ham, han har sat sig for at vorde en Kæmpe." Lofthena tog med Glæde mod dette Tilbud; Grim derimod var noget mere seen, som altid, naar han skulde beslutte sig til Noget. Han gif hen til Buggen, og betragtede Barnet, i det han tillige overveiede alle de Udgifter og Uleiligheder, som han vilde spare, hvis Ingiald tog sig af Barneopdragelsen. „Hvad siger du, Odd?" spurgte han med en ensfoldig leende Mine, „vil du blive hos den fremmede Mand?" Barnet gav, som man vel kan tænke, intet Svar endnu; men det betragtede Faderen med et Par Dine, som gjorde ham ganske vred, fordi han troede, deri at læse den dybeste Foragt. „Belan," sagde han, „Lofthena! lad Ingiald beholde Odd; han seer ikke paa os Ravnstafolk med venlige Dine."

Saa droge Grim Loddenkind og Lofthena hen at skifte Arv, og derfra hjem. Odd blev hos sin Fostersfader Ingiald og den lille Åsmund paa Berurjoder.

2.

Odd's Barndom.

Hos Ingiald havde Odd nu været i sex Aar. I Størrelse og Skønhed fandtes intet Barn hans Lige. Asmund var to Aar ældre, ogsaa fager; men han kunde ikke sammenlignes med Odd. Der var imellem disse Børn stort Venfskab, saa de aldrig skiltes ad. En af deres bedste Lege om Sommeren var at finde Fuglereder i høie Træer. En Dag kom Odd hjem alene med en smuk Fugl i et Buur, som han selv havde flettet af Vidier. Da Fosterfaderen spurgte ham om Asmund, smilede han, og sagde: „Aldrig havde jeg troet, Asmund var saa doven en Dreng. Han vilde flavre op efter Fuglereden, og faldt ned i Græsset. Der lagde han sig til at sove, og det hjalp ikke, alt hvad jeg ruskede i ham. Jeg tog Fuglen, og da han ikke vilde gaa med, og ikke svarede mig, blev jeg vred, og gik alene hjem. Men nu vil jeg dog gaa ud og hente ham.“

Faderen fattede Mistanke, og fulgte Odd. I Birke- og Gran-Skoven stod nogle store Egetræer. Under en gammel Eg med en tyk Stamme laae Asmund bleg og affælet. Faderen, som elskede sit Barn høit, gjorde Miner, som Odd endnu aldrig havde seet, og store Taarer trillede Gubben ned i Skægget. Odd begyndte nu ogsaa at blive urolig, og spurgte om, hvad der fattedes Asmund. — „Han er død,“ svarede Faderen. — „Hvad er det, at være død?“ — „Han lever ikke meer iblandt os her. Han er fløiet til Vanahheim, hvor alle Emaabørnene komme.“ — „Seer jeg ham da aldrig mere her?“ — „Nei!“ — „Og naar jeg er voksen, bliver en Helt, falder i Kamp, og kommer til Odin,

er da min Fostbroder Asmund endnu et lille Barn i Banahheim, og kan jeg besøge ham der?" — „Det haaber jeg," svarede Ingiald. Odd gav sig høit til at lee. Thi det var en Besynderlighed ved ham fra Barnsbeen: han græd aldrig, naar han var bedrovet, og loe aldrig, naar han var glad; men naar han var hiertegreben af dyb Sorg, da sfoggerloe han. „Jeg har hørt," sagde han, „at de vogne Fostbrodre ofte følges ad til Balhal; synes dig ikke, at jeg ogsaa skulde følge Asmund til Banahheim?" — „Nei!" svarede Ingiald. Men han kunde ikke indlade sig meer i Odds barnagtige Tale, thi han var mod i Hu over sin Søn's Død.

Asmund blev nu bragt hjem, og da Moderen hørte Ulykken, græd og jamrede hun. — „Den Hylen gidder jeg ikke hør," sagde Odd, og gik ud i Skoven igien. Moderen flagede over hans Føleløshed og Utafnemmelighed; men Faderen sagde: „Lad ham gaae! Han vilde døe med sin lille Fostbroder. Odd skal erstatte mig Asmunds Forliis."

Genimod Aften kom Odd hjem igien. Han havde giort en Leerkruffe, usjelt sammensat af de bitte Hænder; den satte han paa Bordet for Moderen. — „Hvad skal det betyde?" spurgte hun. — „Det er Asmunds Askekruffe, og under Træet, hvor han faldt, har jeg sammenslæbt en stor Mængde Qviste, der ville vi brænde ham." Da tog Moderen Odd i Favn, hulkede, og raabte: „Du er en god Dreng, du skal være mig i Asmunds Sted." Men Odd sprællede paa Qvindens Kneæ for at komme ned, og sagde: „Hvordan kan Een blive To? I hans Sted faaer du Ingen, for du faaer en Søn igien. Men jeg kan ikke lide ham. Han ligner ikke Asmund. Heresterdags vil jeg lege alene."

3.

Odd besøger sine Forældre.

Da Odd var tyve Vintre gammel, var han saa stor og skion, at der ikke fandtes hans Lige. Nu vilde han dog engang see sine Forældre, og faae sin Fader til at udruste sig et Skib, at han kunde drage paa Vifingstog. Ingiald sagde: „Det vil holde haardt; thi Pengene sidde faste paa din Fader. Skal det skee, maa du giøre ham et Forslag, der giver Sandsynlighed for rigt Bytte. Men jeg vil give dig et Raad: foreslaa ham at udruste et Skib til Biarmeland! Der kan du med Lethed giøre stort Bytte, og lov saa din Fader, at du vil dele med ham! For hvad du vinder, kan du selv udruste flere Skibe til hæderlige Tog.“

Odd tog Afsked med sine Pleieforældre, og reiste til Halogaland. Da han treen ind i Hallen, hilste han Forældrene, uden endnu at give sig til Kiende. Hans rige Pleieforældre havde vel udstyret ham. Han havde en rød Skarlagensskiortel paa, smukke Strømper og Skoe, et Baand om Hovedet, hvorfra de lange gule Haar flagrede ham over Skuldrene; et Pilefogger paa Ryggen, Bue i Haand. Thi Odd var bleven en saa stor Bueskytte, at hans Lige ikke fandtes. Almuen troede, at en Høj havde skienket ham nogle Pile, der altid traf, naar de fløi fra Buestrængen, og naar de havde truffet, fore tilbage i hans Rogger igien. Derfor kaldte man ham Drvar= eller Pile=Odd.

Forældrene vidste i Forstningen ikke, hvo den fremmede Mand var; men Moderen kiendte ham igien paa Dinene, der vare ligesaa store og blaae, som hendes egne. Hun var vant til at speile sig i den stille Sø, og var saare indtaget

af sin egen Skønhed. Nu blev hun glad ved at see sin Son igien som en fager, velvoren Ungerjvend, der lignede hende. „Kiender du ham ikke? spurgte hun Manden. — „Hvordan skulde jeg kiende et Menneske, jeg aldrig før har seet for mine Dine?“ — „Kiender du ikke dit eget Barn? Seer du ikke, han ligner mig?“ Nu faldt det Grim som Skæl fra Dinene, og han omfavnede sin Son. Moderen vilde kysse Odd; men han sagde but: „Lad os vie med det, til vi blive lidt nærmere bekiendt sammen!“ — „Nu ligner han dig slet ikke meer paa Dinene,“ sagde Grim. — „Han er vred,“ svarede Rosthena, „fordi vi hidtil saa lidet brøde os om ham; men snart ville vi indhente det Forsømte.“ Odd sagde, han var kommen, for at bede sin Fader om et Skib til Viarmeland. Da Grim hørte, han vilde hente Guld og Sølv fra Viarmerne, blev han glad, og lovede at staae ham bi i Raad og Daad. — „Jeg behøver intet Raad,“ svarede Odd; „hidtil har jeg maattet raade mig selv, og Daaden maa jeg ogsaa udføre selv, hvis den skal lykkes. Men et Skib med udsøgt Mandskab behøver jeg, hvis Færden skal iværksættes; og vil du give mig det, saa deler jeg Hælvten af Byttet med dig.“

Grim lovede ham det, hvis Seidkoneen Heid spaaede Godt om dette Grinde. — „Hvad er det for en Seidkone?“ spurgte Odd. Grim fortalte nu sin Son, at det var en saare flog Volve, der drog omkring i Egnen, for at forkynde Folk deres Skiebne; hun kom nu ogsaa i Aften her til Gaarden med et Folge af Evende og Moer, der istemte hendes Sange. Hvis hende tyktes godt om Færden til Viarmeland, saa vilde han udruste et Skib til Odd.

„Altjaa paa sliig Rierlingesnak kommer det an,“ sagde Odd, „om jeg skal vorde Helt, eller ei? Jeg beder dig, Fæder min! agt dog ikke paa sliig Daarlighed. Her løbe saamange

Bedragerster omkring, for at vildlede Almuen, for at nyde godt af deres Giestebud, og skille dem ved deres Penge. Til Giengield fylde disse Qvinder Folks Hjerter med Angst og Mismod. Mig tykkes, en af de bedste Gaver, hvormed de rige Guder have forsynet os Mennesker, er Uvidenheden om vor Fremtid. Jeg troer slet ikke, at vor Skiebne er forud bestemt; ellers vare vi jo kun Brikker paa Gudernes Skaktabl, og Lykke og Ulykke vare i Grunden lige gode og slette, siden vi ingen virksom Deel selv toge deri. Jeg siger dig, jeg vil aldeles Intet vide af denne Qvinde; kommer hun til mig med sine Spaadomme, saa vil hun ikke takke mig for sin Lon." Faderen svarede: "Jeg horer i din Tale Frugten af din Pleiefaders Omgang; thi han troer hverken paa Guder eller Jetter." Drvarodd sagde: "Jeg troer paa Guder, men ikke paa gamle Kierlinger."

4.

Spaadommen.

I det samme gif Doren op, og Giesterne og Huset's Folk kom ind, og satte sig i Hallen paa Bænkene. Derpaa horte man en Lyd af Trommer og Piber, og den gamle Bolve traadte ind ved sin Stav, fulgt af Evende og Moer, af hvilke nogle opforte en underlig Dands, medens de andre spillede og trommede, alt hvad de kunde. Der blev nu baaret Mad og Drikke omkring; og da Alle vare rigeligen mættede og vederkvægede, begyndte Spaadommen, som gif ud paa, at de Fleste fik Løste om hvad de ønskede.

Den Gnefte, der ikke brød sig om Bølven, men sad i Krogen paa Bænken, og hyllede sig i et Biørnesskind, saa man ikke kunde see ham, var Drvarodd.

„Hvo er det, der bevæger sig saa urolig der under Huden i Dvnfrogen?“ spurgte Bølven; „er det et Dyr, eller et Menneſte?“ — „Det er min Søn Odd,“ svarede Grim, „der ikke kan lide dig, og Intet vil vide af sin Skiebne.“ Ved Bølvens Ord havde Odd forbittret draget Biørnesskindet fra sit Ansigt, der var saare fager, og de tykke gule Lokker slyngede sig vildt omkring hans høie Bænde og røde Kinder; men Munden fortrak han med et sælt haanligt Smil. — „Da behøver han ikke at være bange for mig,“ sagde Qvinden; „thi efter hvad jeg læser i hans Ansigt, vil jeg neppe ſige ham Noget, som han ikke lyster at høre.“ — „Eft du gal, Kiærling?“ raabte Odd; „troer du, jeg frygter for en tandløs Hæx? Men bliv mig fra Livet med dine Spaadomme, ellers gaaer det dig ilde.“ — „Gi bekymrer jeg mig om din Trusel,“ sagde Heid; „din Skiebne ſkal ikke holdes hemmelig.“ Derpaa iſtemte hun følgende Qvad:

Hvor du end i Verden drager,
Ugersvend, ſaa stærk og fager!
Aſa=Thor dit Liv bevarer
Seirende for alle Farer.
Dybt i Fienders Hjerter ile
Fra din Bue dine Pile.

„Det var en god Spaadom,“ ſagde Odd, og ſlog Kiærlingen i Næſe og Mund, ſaa Blodet randt.

Bølven brød sig ikke derom, men gav sig til at dandſe med de Andre ved Pibe- og Tromme=Lyd. Derpaa ſtandsede hun for Drvarodd, og qvad atter:

Hundred Aar vel skal du blive,
Fiernt af Landet dig begive;
Men tilsidst dog skal du drage
Til dit Fædreland tilbage.
Da du hurtig Doden fanger
Fra din Fæge, fra din Ganger,
Som du daglig gav sit Foder
Som et Barn paa Berurjoder.
Der den dig til Tak for Føden,
Drvarodd! skal volde Doden.

Med disse Ord dandsede Spaagvinden ud af Hallen med samt sit Følge, da hun vel frygtede en bedre Betaling for den nye Spaadom. Alle vare glade og tilfredse, og Faderen syntes, at Odd ogsaa maatte være det. Naar man kunde leve i hundrede Aar, meente han, saa kunde man vel lade sig slaae ihjel af en Hest. — „En hæderlig Død“, sagde Odd, „er mere værd, end et langt Liv; men jeg har sagt eder det, jeg agter ikke denne Qvindesnak.“

Derpaa blev Gildet fortsat, og nogle Dage derefter reiste Odd tilbage, for at tage Afsked med sine Pleieforældre, medens Faderen lod ham bygge et Skib til Biarmelandsfarten.

5.

Om Hesten Fæge.

Da Odd kom hjem til Berurjoder, var han nedslaaet, hvilket hans Pleieforældre ikke kunde forstaae, da Alting var

gaaet ham efter Dnske. Bølvens Spaadom fortaug Odd. Det Første, han gjorde, efter at have hilst paa Ingiald og Alfos, var at skynde sig ud i Stalden. Der stod Faxe i sit Spiltoug, den deilige store skimlede Hingst. Ingiald havde faaet den som Gøl fra Jylland, og foræret Odd den som Dreng. Faxe vogte endnu hurtigere, end Odd, og blev en Hest af overordenlig Styrke. Da Odd selv var stor, red han heller den, end de sædvanlige, vel raske og stærke, men dog smaae og uanjeeligere Norbagger. Faxe elskede ham igien; den slikkede hans Haand, naar han lagde den Bidslet i Munden, og forstod Alt, hvad han sagde til den.

I Dag stirrede Odd Faxe i de skionne lyse Dine, derpaa kysjede han den, og sagde: „Den slemme Høg har villet sætte Ondt for dig, Faxe! men det skal ikke lykkes hende at forstyrre vort Vennskab.“ Derpaa sadlede han Hesten, og bed Trællen følge med paa en lille Kleppert.

Odd red ud i Skoven; det var en lys Høstasten, Guldmaanen skinnede. Odd red en lang Omvei, og standsede paa Tilbageveien under den store Eg, hvor han steg af, og bandt Hesten ved en Green. Han satte sig i dybe Tanke hen paa en Steen. Bludselig vaagnede han, som af en Drom, og raabte: „Er dette ikke det samme Træ, hvorfra min lille Fostbroder faldt og slog sig ihjel?“ — „Jo,“ svarede Trællen. I det samme gav Faxe sig høit til at vrinske. Odd saae forskædet i Veiret, og Gangeren, som stod i Guldmaanens lyse Skin, med mørke Træsfigger til begge Sider, vrinskede igien, stirrede hen paa Odd, og nikkede selsomt med Hovedet. Som et Lyn foer Odd op fra Stenen, drog sin Daggert, og stødte den dybt ind i Bringen paa Faxe, saa den skionne Hest strax styrtede død til Jorden. — „Hvad gior du, Odd?“ raabte Trællen forskrækket; „dræber du dine bedste Venner? Saa er vel ogsaa snart Røden til mig.“

„Det kommer af diſſe nederdrægtige Spaadomme,“ raabte Odd. „Den gamle Hæg har fortryllet mig. Hun ſpaaede, at Hæg ſkulde vorde min Bane. Denne Tanke var mig utaalelig. Jeg havde ingen Ro paa mig, for jeg fik Spaadommen tilintetgiort.“ — „Men det ſkulde jo forſt ſkee om hundrede Aar,“ ſagde Trællen, til hvem Odd var vant at yttre ſig i Fortrolighed, og ſom havde frit Sprog med ham; „hvoredeſ kunde dog du, der ellers er ſaa juild, lade dig daare af ſlig taabelig Enak? Et Menneſke kan vel leve hundrede Aar; men naar har du hørt, at en Heſt lever halv ſaa længe?“ — „Der ſeer du,“ ſvarede Odd: „Hegen har havt ſit Epil; thi jeg pleier dog ellers hverken at være gal, eller utafnemmelig. Lad os nu begrave Hæg under Træet her! Jeg glemmer ham aldrig. Men lad os glemme denne Tildragelſe; thi den vorder mig til Banhæder.“ Derpaa jordede de Hæg, og ginge hjem.

Den hele Aften ſad Odd taus, og vilde ikke nyde Noget af den Mad, hans Foſtermoder ſatte for ham. Da de trængte ind paa ham, og vilde vide Aarsagen, raabte han tilſidſt: „Jeg har ingen Madlyſt, fordi jeg er en Morder. Jeg har dræbt en af mine bedſte Venner uden Aarsag, uden Fornærmelſe, til Løn for al den Tienefte, han i lang Tid viſte mig.“ Moderen ſlog forbauſet og bedrøvet Hænderne ſammen, og ſpurgte om den Dræbtes Navn; Faderen lovede ſtrag at betale Mandebod for Odd. Da Odd nævnte Hæg, loe Ingiald, Aløf ſaldt der en Steen fra Hættet, og hun ſagde: „Frei være Lev! Det var dog kun en Heſt.“ Odd ſprang op fra Bordet, og raabte: „Du taler, ſom du har Forſtand til. Elig en Heſt er bedre, end mange Enefe Menneſker.“

Dermed løb han ud i Skoven, blev borte den hele Nat, og kom forſt hjem tre Dage derefter, da de troede, der var

tilstødt ham en Ulykke, og havde opgivet Haabet om at see ham mere. Nu var han rolig og munter. Han bad Pleiemoderen om Mad, og spiste Alt, hvad hun satte for ham, med overordenlig Graadighed. Alosf loe, og sagde: „Man skulde troe, du havde fastet i tre Dage.“ — „Det har jeg ogsaa,“ sagde Odd.

6.

Biarmelandsfarten.

Da Skibet var udrustet, gik Toget til Biarmeland. En gammel Mand, Sigurd, drog med, for at være den unge Odd behjælpelig i Raad og Daad, hvad Faderen endelig vilde. — „Nu, saa lad os da høre dine Raad!“ sagde Odd en Dag, da der var Bindstille, og de sadde rolige i Løstingen. — „Jeg tænker paa,“ sagde Sigurd, rystende paa Hovedet, „det er godt nok, at du drager til Biarmeland, Odd! der kan man paa Markederne tilforhandle sig de herligste Skind, og siden sælge dem med stor Fordeel. Men saa skulde din Fader givet os flere Penge med; thi for hvad vi have, kunne vi ikke indkøbe noget Klæffeligt.“ — „Hvor meget have vi da?“ spurgte Odd. „Jeg overlod de Sager til dig; vor Raadgiver bør ogsaa være vor Skatmester.“ — „Opriktig talt, han gav os slet Intet med,“ svarede Raadgiveren. — „Sigurd!“ raabte Odd, „det er lige meget. Jeg er ingen Riigmand, og vil ingen være. Jeg er vis paa at man kunde narre mig lige op i Dinene, hvis jeg bestemte mig til denne Haandtering, og jeg vilde

holdes for en Taabe af Folk, hvis Forstand dog ikke rækker længer, end deres Allen, og hvis Sind og Hu ikke gaaer dybere, end Guldets i deres Lomme. Jeg reiser ikke efter Skind." — „Hvordan faaer du da Penge?" — „Det er just dem, jeg reiser efter, Sigurd! Det er den Vare, jeg vil hente; og den behøver jeg ikke at sælge, for at komme til Velstand, thi den er baade Vare og Betaling paa een Gang. En Vifingsmand har fortalt mig, at Biarmerne have en Høi, hvor der er ligesaa mange Penge, som Muld. De lægge et Guld= eller Sølv=Stykke deri, hvergang et Menneske fødes eller døer. Paa den Maade anvende disse enfoldige Skrællinger det ædle Malm, der gives dem for deres Graaværk. Denne Høi ville vi gieste, Sigurd! og jeg er vis paa at Biergværket giver et rigt Bytte uden stor Umag."

De seilede nu afsted, og om deres Reise veed man Intet, før de kom til Biarmeland, og seilede med Skibet ind i Vina=Na. Saasnart Biarmerne saae dem, kom de løbende ned til Stranden med deres Graaværk. Odd lod, som om han havde mange Penge, og gjorde store Bestillinger til næste Dag. Men Hovedsagen var at faae at vide, hvor Høien stod, der skulde Sølv og Guldet. Tale med disse Mennesker kunde han ikke, og ingen af hans Mænd forstod deres Sprog. Den forsigtige Fader havde reent glemt at give ham en Tolk med, som dog ikke havde været vanskeligt at faae, og det var ogsaa undgaaet den gamle Raadgivers Opmærksomhed. De smaae Mænd talede meget ivrigt til dem, medens de frembød deres Varer; men det forekom Odd som en Fugleqviddren, naar de sladdrede i Munden paa hverandre. -

Lykkeligviis var der Een iblandt Biarmerne, som kunde Norssk; til ham yttrede Odd, de skulde komme i Morgen igien med flere Skind, saa kunde Handelen begynde. Da

de vare borte, sagde Odd : „Der er nu intet Andet for, end at snige os op i Land, naar Mørket falder paa. Jeg maa see at fange denne lille Mand, der taler vort Sprog; han maa sige os, hvor Høien stander.“

De ginge i Land, velbevæbnede, og fik i Skoven Die paa en stor Skale eller eenlig Bygning, hvor der var Lystighed. Odd figede giennem Dørsprækken, og i det han glad vendte sig til sit Følge, sagde han: „Skuld bringer Lykke: der er min Mand, han er Skaffer og Skienker ved Gildet. Der er ikke Flere end ti Gange saa mange, som vi. Dem kunne vi nok faae Bugt med. Nu maa jeg strax fange min Tolf paa en Maade, der skaffer os Uerbødighed hos disse Biarmere, der ere ligesaa feige, som smaae af Bæxt.“

Med disse Ord aabnede Odd Døren til Skalen, gik hen til Skafferen, og uden at sige et Ord, tog han ham, og fastede ham paa Skulderen, som en Lastdrager sin Sæk, hvorpaa han gjorde Tegn med Haanden, at Biarmene skulde gaae af Veien, at han kunde komme ud med Karlen. Biarmene vare ikke tilfredse med at miste deres Skaffer, og vilde spærre Odd Veien, hvorfor denne, der ikke vilde slippe sit Bytte, var nødt til at gribe Skafferen ved Benene, bruge ham som Kolv og slaae med ham til Høire og Venstre, for at komme ud til sine Landsmænd.

Biarmene vovede ikke at forfølge den store stærke Mand, der saae ud mellem dem, som en Høstkarl, der slaaer Hø. Da Odd var kommen ud med sin Fange, fastede han ham paa Skulderen igien, og løb ned med ham til Skibet, for Biarmene havde fattet sig af deres Forundring. Her gav han Tolfen noget varmt Ol at styrke sig paa, og bad ham meget undskyldte den Maade, han havde gjort hans Bekjendtskab paa, hvortil Rod, som bryder alle Love, havde tvunget ham.

Tolken, der selv var en Normand, takkede Odd med mange Haandtryk, for at han paa denne Maade havde befriet ham fra sit Fangenskab, og pryglet Viarmene med ham, til Straf fordi de havde gjort ham til deres Opvarter og Træl. Han sagde Odd, hvor Pengehoien stod, men raadte ham for det første at lægge længer fra Land, og at komme om nogle Nætter igien, naar Viarmene ikke ventede det, for at de ei skulde skade ham med deres Trolddom og giftige Pile.

Efter denne Aftale kom Odd igien tre Nætter derefter, og traf Tolken paa Strandbredden, der førte ham og hans Staldbrodre giennem Skov og Fieldfloster mange Omveie, indtil de kom til Hoien, hvor Guld og Sølv laae. Høist forundrede bleve de, da de i hver Skulv Jord næsten fandt ligesaa meget Guld og Sølv, som Muld. Odd bød nu sine Folk at sigte Muldet fra Pengene, og gjøre Pakker saa store, som Enhver med Lethed kunde bære; selv tog han een, tre Gange saa stor, som de Andres. Men da de nu skulde til at gaae, savnede de Skafferen. Odd satte sig paa Høien, gav sig høit til at lee, og sagde: „Det er ikke første Gang, at Gridsfhed efter Liggendesfæ bringer Mennesket til sin Undergang, naar den først har forvirret ham Sind og Sand. Hvor kunde jeg stole paa et Menneske, som jeg først havde behandlet med saa stor Forjædelse? Nu henter han sine Viarmere; de snige sig bag paa os, og hverken vor Rigdom eller overlegne Styrke kan hjælpe. Som en ædel Ganger overfaldes af Bremjer, falde vi for disse Midingers giftige Naale. Uden Bedrift, uden Hæder, uden Skjaldevad! Vore Frænder ville kun omtale os som forvovne Galninger. Vi dræbes, som Fojner, paa Guld; men det er desværre ingen Sigurd, som fælder os.“

Som han sagde dette, lagde han en Piil paa Buestrængen, thi han saae Skafferen komme snigende langt borte, og raabte: „Tag din Straf, Miding!“ Men Skafferen kastede sig plat ned paa Jorden, saa Pilen fløi ham over Hovedet, og inden Odd kunde sende en anden Piil, raabte den Fremmede: „Du dræber dig selv, hvis du dræber mig. Jeg er ikke mine Landsmænd utro; Alt, hvad jeg har gjort, er skeet for at hjælpe eder.“

Nu erfarede Odd, at Stein (saaledes hed den Fremmede) kun havde forladt ham, for at bringe Biarmerne paa Bildspor. Han havde fortalt dem, at han havde loffet Odd og hans Folge hen i en Biergfløst, hvor de vare styrtede ned i Afgrunden og omkomne. — „Men“, sagde Odd, „ville de nu dog ikke fatte Mistanke, og udstille Nattevagter?“ — „Nei,“ svarede Stein, „de ere ligesaa dovne og letsindige, som lettroende; nu ligge de alle og sove i deres Hytter.“ Odd blev meget glad ved denne Efterretning; han og hans Mænd skyndte sig ned til Stranden med deres Bølter — men der var intet Skib. „Nu ere vi lige nær,“ sagde Odd, og saae mistænkelig paa Stein igien. — „Jeg har sagt dine Folk, der bleve tilbage paa Skibet,“ sagde Stein, „at de maatte lægge langt ud fra Land, for at Biarmerne skulde troe, at de vare seilede bort. Men nu ville vi give dem det aftalte Tegn.“ Han tændte Ild i en Bunke tørre Qviste paa Stranden, og Skibet vendte flux tilbage.

Da Odd stod sikker ombord med alle sine Pengeposer, faldt han Stein om Halsen, og raabte: „Det kan ogsaa være Godt, hvad der er Smaat. Aldrig var Kolv Kæmpe saa fiær.“ Hvormed han mente, at han havde brugt Stein som Kolv i Skalen, for at bane sig Vej mellem Biarmerne. „Men“, tilfoiede han, „havde du ikke selv fremdeles frivillig

banet mig Bei ved at bruge dit Hoved og faae Viarmerne tilside, saa var jeg bleven høilagt med samt Guldets og Sølvets."

Da de kom ud paa Dybet, opstod der et Uveir. „Jeg har hørt," sagde Stein, „at naar to Vinde mødes i Luften, lyder der et stort Knald; nu frygter jeg for, Viarmerne have opdaget vor Flugt, og skade os med deres Finnefunster." — „Nei," svarede Odd, „saa vidt gaaer ikke disse Skrællingers Magt, at de kunne frembringe Torden og Lynild, som blot kommer fra Mufa=Thor, naar han ager giennem Luften paa sin Kerre. I Tordenveir er jeg aldrig bange; jeg har den Tro, at Thor kan lide mig, og ikke vil skade mig." — „Men", sagde Stein, „Skade er gift med Niord, Stormguden, og Ran med Havguden Egir. Begge disse Qvinder ere af Jetteslægt, og skiondt optagne i Gudernes Kreds, ynde de dog deres gamle Æt, og holde med Viarmerne." — „Nu blæser Niord os i Havn," sagde Odd. Og saa var det; thi Ekyerne fordeeltes, Luften blev blaa igien, Solen stod op, og skinnede hen ad Havsfladen. Fra nu af finge de lykkelig Bør, og landede snart med deres Kjøstbarheder ved Halogaland.

7.

Drvarodds og hans Faders Samtale.

Fader Grim blev saare glad, da Sonnen hjembragte ham alle disse Kjøstbarheder; og da Odd forærede Moderen et prægtigt Guldsmykke til sin Hustru, vilde hun atter kysse ham, men han vendte Hovedet bort. Selv bar han fra den

Tid af en kunstig udarbejdet Guldfrands om Haaret, der gik fra Nakken, og var lidt aaben for Panden, saa den kunde udvides og klemme sig selv sammen igien. Denne brugte han, for at Lokkerne, som han ei naante at skære af, ikke skulde falde ham ned i Ansigtet.

Nu blev der udrustet flere Skibe, og da de vare næsten færdige, sagde Faderen: „Jeg haaber, at du snart gaaer paa Vifingstog, min Søn! som Skif og Brug er, og henter dig flere Rigdomme.“ — Odd svarede: „Naar jeg er mæt, spiser jeg for det første ikke meer; thi det er usundt.“ — „Hvad vil du sige med det?“ spurgte Faderen. — „At jeg nok vil gaae paa Vifingstog, men ikke, som Skif og Brug er,“ svarede Sønnen. — „Der er noget Sært ved dig,“ sagde Grim, „du stræber i din Opførsel at skilles fra alle andre Mennesker?“ — „Ellers kunde jeg jo ikke fiendes,“ sagde Odd; „af de Sædvanlige er der nok.“ — „Hvorledes vil du da gaae paa dine Vifingstog?“ — „Mod Vifinger,“ svarede Odd. „Jeg vil ikke være Glente, der æder Maager; men Orn, der æder Glenter.“ — Grim stirrede paa ham, og forstod ham ikke. — Odd sagde: „Maaſkee du forstaaer mig bedre, naar jeg synger, end naar jeg taler.“ Han sang:

Den Kæmpe, som Høimoden fremmer,
Gjør Odin og Thor sig til Ven;
Naar Vifingen plyndrer en Kræmmer,
Saa plyndrer jeg Vifing igien.

Den Koftbarhed, Røveren røved,
Taer Drvarodd atter fra ham;
Ei Enten da gjør jeg bedrovet,
Og ikke mig selv nogen Skam.

Den Fiende, min Dye skal true,
Maa være min Tapperhed værd;
Hvor Drvar skal spænde sin Bue,
Der Kæmpen maa drage sit Sværd.

Dermed gik han ud af Døren. — „Det var fromt,” sagde Grim. — „Hans Fromhed ville vi ikke rose,” sagde Rosthena. — „Baldur er jo død for længe siden,” sagde Faderen, og talte de Guld- og Sølv-Penge, Drvarodd havde hjembragt.

8.Hjalmar.

Medens Drvarodd udrustede sig til Toget, indtraf der en mærkelig Hændelse, der havde stor Indflydelse paa hele hans følgende Liv. Han gik en Morgen tidlig ud paa Fuglejagt; denne Syjsel var hans bedste Morskab, da han var en overordenlig god Bueskytte. Han havde forsynet sit Kogger vel med Pile, gik i sine egne Tanter, og stirrede ud over Havet. Da saa han et Skib langt borte fæste Anker; en Baad sættes ud, og paa den opdagede han tydeligt med sine Falkesøine en Mand bagbunden og otte bevæbnede Mænd foruden tvende Røfkarle. Odd skilte sig nysgierrig bag et fremragende Klippestykke i Nærheden af Strandbredden, hvor han formodede de vilde lande. De gjorde saa, steg ud med den unge Mand, der var en stor, skøn Helt, og ledte ham op paa Strandbredden, hvor der stod et vilsent Træ med en tyk udstrakt Green.

„Her har Frigga selv tomret Galgen for dig, Hjalmar!“ sagde den ene af Mændene; „sjung nu din Dødsfang.“ — „Jeg vilde sjunge Dødsfang,“ svarede den unge Kæmpe, „hvis jeg havde fundet hæderlig Død for Kæmpehaand; men nu, da Ridinger myrde mig, farer jeg taus herfra.“ — „Saa dø da taus!“ sagde den Anden. „Det er bedre, at tie taalmodig, som Gaaret, end at skrige, som Ornen, naar man ledes til Slagterbænken.“ — „Slagter, og ingen Helt!“ sagde Hjalmar, „lyd din Herres skændige Bud, men ti selv. Dine Ord stinke værre, end din Daad.“

Imidlertid havde Een af de Andre kastet et tykt Reb over Træets Green; men i det de vilde lede Hjalmar til Træet, styrtede en af Bodlerne til Jorden. — „Hvad er dette?“ raabte Formanden. Men han havde ikke Tid til at sige meer; han fulgte den Anden, og de laae begge blodende paa Sandet. De Andre bleve forskædede, slap Fangen, og vilde flye; men sjuende Pile, der kom fra Klippekløften, indhentede dem snart.

Nu trådte Drvarodd frem i sin røde Kofte; med Bue for Die, Piiil paa Stræng løb han lige ned til Stranden, sigtede paa en af Rorkarlene — og neppe klang Buen to Gange, før begge Rorkarle styrtede, den ene forlænds i Baaden, den anden baglænds i Havet.

„Der ligge de alle,“ raabte Drvarodd; „det var en heldig Fuglejagt. Kom nu, min Ven! og lad mig løse dine Baand. Folg mig! Jeg boer ikke langt herfra. Og naar du er vederqvæget, saa fortæl mig dit Eventyr, og hvorfor disse Ridinger vilde dræbe dig!“ — „Jeg er alt vederqvæget,“ sagde den Fremmede. „Du har reddet mig fra en skammelig Død; hvad kunde meer vederqvæge, end slig uventet Frelse? Hvor finder jeg Ord til min Taknemmelighed?“ Derpaa omfavnede han Odd, og kyskede ham. Odd kunde

ellers ikke godt lide, at man kysede ham; men denne raske Fremmedes varme Kys modtog han venligt, med en næsten undseelig Beskedenhed, og sagde: „Jeg har gjort, hvad du vist ved lignende Leilighed vilde giøre for mig.“ — „Det lod jeg nok være,“ svarede den Fremmede, „saa maatte jeg være ligesaa stor Bueskytte, som du.“ — „Det er ingen Sag, at træffe slige Fugle,“ sagde Odd, „der ikke flyve høiere, og ikke længer bort. Følg mig i Hallen! Den er ikke langt herfra. Der ville vi tomme et Bæger sammen til Tak til Alfader for din Frelse, og saa ville vi giøre noiere Befiendtskab.“

Da de havde spist og drucktet sammen, og Odd horte, Hjalmar var dansk, kunde han ikke lade være at hafte lidt paa sin Giestevens Fædreland, som ofte Brug er endnu i Norge, uagtet han aldeles Intet kiendte dertil. Hjalmar greb hans Haand, og sagde: „Bedrov mig ikke, du som har reddet mit Liv! med at saare mit Hierte eller min Ære. Jeg elsker mit Fædreland, som mine Forældre; og du vilde vist ikke tale ilde om dem i min Nærværelse. Jeg skylder dig saameget; vær høimodig, og lad ikke ubetænksomme Ord strax bryde det Venfskab, som jeg saa gierne vilde skulde vare til Døden!“

„Det være langt fra mig, at tale ilde om dit Fædreland,“ sagde Odd; „men det kan dog vist ikke sammenlignes med mit.“ — „For at sammenligne maa man først kiende begge,“ svarede Hjalmar. „Jeg kiender ikke blot vore Lande, men mange flere til. Jeg seer, der hænger en Harpe her paa Bæggen. Du er Skiald?“ — „Saa en Smule,“ svarede Odd. — „Det er jeg med,“ vedblev Hjalmar. „Lad mig synge dig min Hu og Mening! Der er visse Ting, som man aldrig burde tale med hinanden om, thi man kommer ingen Vel dermed; men Sangen gaaer til Hiertet, og saa=

ledes bliver man enig i en Haandevending." Derpaa tog han Harpen ned, slog den, og sang:

Danmark er kun et lidet Land,
Men flyder i Havet, som Blomsten paa Vand.

Norhysten stor, men uden Blad,
Staaer gold med sin mægtige Klipperad.

Hver har sin egen herlige Skat,
Saa forskjellig som Dag og Nat.

Natten viser sin Stjerneffare,
Norge Fjeldtinder i Nordlys klare.

Solen staaer op, naar Lærken slaaer,
Over Danemarks Urtegaard.

Norrig er rig paa Fos og Elv,
Danmark med Regn maa vande sig selv.

Mod Norges Flod er Danmarks Na,
Hvad imod Kæmpen hans lille Taa;

Men Norges Dal er mod danske Mark,
Hvad imod Frugterne Træets Bark.

Paa Jorden findes ei skionnere Læ,
End under det danske Begetræ.

Paa Jorden gives ei stoltere Syn,
End Norriges Fjeld i Storm og Lyn.

Saa stande de, høist forskjellig hver,
Og dog hinanden saa ganske nær.

Med Den deler Bierget sin Roes;
 Af samme Helteslægt de beboes.

Naar i Norræna Skialdene siunge,
 Da lyder ogsaa den danske Tunge.

Gen er vor Bugge, som een vor Grav:
 Det fælles, bølgende Heltehav.

Saa lader os stifte Venskab nu,
 Sæt Graneqvisten i Hielmen du!

Jeg sætter, ikke slettere vist,
 I Hielmekammen min Egeqvist.

Er nordisk Fjeldbo med Dbo Ven,
 Da kommer Asernes Tid igien.

Fra dette Dieblif af var Venskabet stiftet, og Drvarodd havde ingen Ro, før Hjalmar fortalte ham sine Hændelser.

9.

Hjalmar fortæller.

„Jeg er født i Danmark; min Fader er en Herse i Sicælland ved Leire. Han eier fem Gaarde, hvilke, naar han dør, tilfalde mig som hans eneste Søn. Guderne forunde ham et langt Liv; men han er gammel, og det var Rygtet om en Sygdom, han var falden i, som bragte mig til at rejse fra Svithiod, hvorved jeg loffedes i den Snare,

hvoraf du har reddet mig. Jeg havde alt seet mig meget om i fremmede Lande, thi Keiser morede mig fra Barndommen af; nu fik jeg ogsaa engang Lyst til at besøge Sigtun og Uppsala, hvor de høie Guder have levet, medens de vandrede her paa Jorden. Jeg besøgte Kong Yngve, og saa hans Datter Ingeborg, der dengang endnu var et Barn. Han var i Krig med sine Underkonger; jeg tog Tjeneste hos ham, svang mig op til Hovedsmand, og snart blev jeg hans Landeværnsmand. Saaledes gik fem Aar, i hvilke Ingeborg voxte op til den deiligste Jomfru. Jeg havde leget med hende, da hun var et Barn, og mærkede ikke, naar jeg siden i Fruerstuen saa hende lære Slynkende, at hun bandt mig med den samme tynde Silketraad, som hun syede Billederne med. Og saaledes var det dog; thi Freia er mægtig, som Odin. Har du alt sølt Prover paa hendes Styrke, Drvarodd? — „Nei,” svarede denne; „og med en Silketraad vilde jeg desuden vel neppe lade mig binde af en Jomfru. Det maatte da være en Valkyrie, en Skjoldmø, som indtog mig med Raskhed og Mod.” — „Nei,” svarede Hjalmar, „her virker just Forskielligheden; en Kvinde maa ikke være Mand, hvis hun skal vinde Mandens Kiærlighed. Det var just Ingeborgs blufærdige Frygtagsomhed, som vandt mig. Paa Mænd saa jeg altid uforsærdet; men for hendes store lysebrune Dine frugtede jeg, især naar hun slog dem ned.” — „Det kan jeg ikke begribe,” sagde Drvarodd. — „Naar din Tid kommer, vil du vel begribe det,” vedblev Hjalmar. „Nof, jeg elskede Ingeborg, uden at hun, eller jeg selv vidste det.” — „Hvordan fik I det da at vide?” spurgte Odd. — „Paa en underlig Maade. Vi vare engang sammen paa Jagt, og kom ved en dyb Elv til et Radested, som jeg vilde bære hende over. Jeg vaskede med hende paa de smalle Stene, gled, faldt i Elven med hende, og vi vare uden Tvivl druk-

nede, hvis ei vort Følge havde reddet os." — "Saa fattede hun vel Nag til dig," sagde Drvarodd, „fordi du bar dig saa flodset ad; og — tag mig det ikke ilde op — mig tykkes ogsaa, det var en Emule svagt af dig." — „Fra dette Dieblif af", svarede Hialmar, „dulgte Ingeborg mig ikke meer sin Kiærlighed. Thi hun begreb let, det kun var af Elskov til hende, at det var bleven mig umuligt, hvad ellers var Borneleg for en Mand. Hun havde seet Prover nok paa mit Mod; nu glædte det hende, at Modet veg for Elskov, thi deraf mærkede hun, at denne var stærkest." — „Der Noget være stærkere, end Mod?" spurgte Drvarodd. — „Ja, Elskov; ellers Intet." — „Det maa være en loierlig Ting, den Elskov," sagde Odd, rystende paa Hovedet. „Jeg har ogsaa hørt andre tappre Kæmper yttre Eligt; men den faaer vist aldrig Bugt med mig."

„Jeg beilede nu hos Kong Yngve til Ingeborg," vedblev Hialmar, „og han havde vist ogsaa givet mig sit Ja, hvis ei en uheldig Omstændighed var indtruffen. Paa Bolmø hændte det sig sidste Juleqvæld, at man efter Skif og Brug gjorde Løfter ved Bragibægeret. Da svor Arngrims Søn Hiorvard, at han vilde ægte Kong Yngves Datter. Angantyr, Hiorwards ældste Broder, gift med Svafa, en Datter af Biartmar Jarl i Aldeigeborg, lovede at følge Broderen; og hvad han gjorde, det gjorde de andre ti Brødre altid med. Angantyr's Datter Hervor, en Ungmø af ualmindelig Skønhed, men af et mandigt Bæsen, fulgte Faderen. Denne Skare besøgte Kong Yngve just i de Dage, jeg havde beilet til Ingeborg. Kongen spurgte sin Datter, hvem hun bedst kunde lide; hun svarede, hun vilde heller have den, som hun kiendte af gode Gierninger, end den, der blot var hende bekiendt af onde Nygter. Thi Alle vidste, at Arngrims Sønner vare vilde og grumme. Da Hiorvard hørte hendes

Beslutning, udfordrede han mig til Holmgang, og jeg havde strax gjort ham Fyldest, hvis der ei just samme Dag var kommen et Sendebud fra min Fader i Siælland, at han laae for Døden, og endnu en Gang ønskede at see og tale med sin Søn. Jeg indskibede mig da som snarest, og bed Hiorvard være Hvermands Ridning, hvis han ægtede Ingeborg, inden jeg kom tilbage, og før jeg i ærlig Holmgang havde kæmpet om hende. Jeg tog Afsked med Ingeborg, som svor, aldrig at ægte Hiorvard, i hvad saa Udfaldet blev. Derpaa skyndte jeg mig afsted, for endnu engang at see min Fader og opfylde hans Ønske, hvilket du vel kan begribe, thi fiender du ikke Elskov, saa fiender du dog Forældres Kiærlighed til deres Børn, og disses til dem?" — „Nei, heller ikke," svarede Odd; men det sagde han saa sagte, at Hjalmar neppe kunde høre det. Denne vedblev:

„Skipperen var en Ridning, og jeg formoder, han var underkøbt af Hiorvard. I Stedet for at seile til Isefjord, toge de Bøien op ad Norge til, da de vare komne ud af Sundet. Jeg havde lagt mig til Hvile, træt af Mismod. Da jeg vaagnede, fandt jeg mig bunden med Reb, og de bragte mig til denne Kyst, hvor jeg uden din Hielp vilde have lidt den skændigste Død."

„Jeg haaber at kunne hielp dig ydermere," sagde Odd; „thi det er kun en ringe Tjeneste, at frelse ærlig Mand fra Galgen, naar Tyvene ville hænges ham. Du kommer, som faldet; jeg har just i disse Dage udrustet tre Skibe, og var raadvild med mig selv, hvilken Bedrift jeg vilde øve. Jeg vilde frelse Kiøbmænd i Mangel af Andet; men Helten hielper jeg heller. Jeg bringer dig til Danmark, til din Fader, og saa seile vi til Svithiod. Formodentlig kommer det til Kamp mellem dig og Arngrim's Sønner. Tolv imod To

ere rigtig nok vel mange; men siden de ere grumme, ere de vel ogsaa feige, thi det følges gierne ad."

Hjalmar betragtede ham forundret, og sagde: „Jeg kunde næsten være fristet til at holde dig for en af Aserne, Drvarodd! for Odins Svend, den raske Hermod, der kom fra Ekken paa hans Bud, at hjælpe mig. Du kneiser et Hoved høiere, end de Fleste af dine Landsmænd, og dine fagre Haar ere ogsaa en stor Sieldehed." — „Derfor nænner jeg heller ikke at klippe dem af," sagde Odd, „men sammenholder dem med denne Guldfrands, hvilket jeg beder dig ei at udlægge mig til Forsængelighed. Den minder mig desuden om et lystigt Tog til Viarmeland, hvor jeg hentede den i en Hoi." — „Du er vist ætstør," sagde Hjalmar. — „Min Moder stammer fra de gamle Konger," svarede Odd; „i det Udvortes ligner jeg hende, og saa ligner jeg vel ogsaa dem — paa Haarene. Men man skal ikke kiende Hund, og jeg tænker, endnu mindre Mennesker derpaa. Dine brune Haar ere lige saa smukke og tykke, som mine, skiondt ikke slet saa lange. Du tager dig mandeligt ud i den slette blaa Kofte; naar du kommer i Harnisk, ligner du vist ogsaa en Gud."

10.

Alfen.

Dagen derefter seilede de til Danmark. Hjalmar fandt sin Fader endnu levende; han blev hos ham, og pleiede ham paa det Bedste. Imidlertid gif Odd tidt omkring i Skoven, og morede sig over de herlige Bøge og Ege, og

det frodige Græs med skønne Blomster. Han tænkte paa Hjalmar's Bise, og fandt selv, at det var en Taabelighed, at ville sammenligne det aldeles Forskiellige, hvor Naturen netop har søgt at undgaae Liigheden.

„Disse Sammenligninger“, sagde han ved sig selv, „komme fra de smaae gierrige Siæle, der ikke have Raad til meer end een Henrykkelse. I Grunden henrykkes de kun af deres egen Mening, medens de bilde sig ind at forstaae Naturen i dens friherlige Virkninger.“

Som han sad i disse Tanter ved Kilden under et stort Bøgetræ, og slog sine Dine op, saa han en deilig Qvindestikkelse, som betragtede ham langt henne mellem Bustene. Hendes hvide Legem var kun halvt bedækket af et grønt Klædebon. De lange Haar, der næsten vare mere hvide, end gule, flagrede i Vinden. Paa Hovedet havde hun en Krone af smaae blaalige Ry's. Hun gik ikke, men hun svævede langsomt, og i det hun svævede, kunde Drvarodd see Træer og Buske utydeligt giennem hendes halvt giennemsiigtige Legem. Odd, som aldrig blev bange, mindst for en Qvinde, vendte sig til Kilden, og sagde spøgende: „Siig mig engang, du fladderagtige Væld! hvad er dette for en Qvinde? Thi hun er formodentlig i Elægt med dig.“

Kilden lod sig ikke spørge to Gange, men svarede strax med tydelig Røsten, saa Odd kunde forstaae hvert Ord:

Klogt du her til mig dig vender.
 Godt jeg denne Qvinde kiender.
 Kiendt hun er fra første Tider,
 Ei af Alderdom hun lider.
 Da din Etmoer blev begravet,
 Var med Ungdom hun begavet;
 Naar begrades din Datterdatter,

Straaler hun i Skønhed atter.
 Hvergang Baaren nyt udspringer,
 Faaer som Sommerfugl hun Binger.
 Hvor Kiærminderne sig boie,
 Farven sprang i hendes Die.
 Naar fra Marken Hør blier baaret,
 Voger hende Raffehaaret.
 Maanen, som min Bolge vander,
 Med det gule Haar sig blander,
 Flagrer hende langt fra Kinden,
 Selvomt snoet i Aftenvinden.
 Lygtemænd den skionne Kone
 Fleiter til en Tindingkrone;
 Græs, hvori sig Lærken hæver,
 Selv hun til sin Kiortel væver.
 Hendes Legem, hvidt som Lilie,
 Dandse kan for dig paa Tilie.
 Men — hun er ei Qvinde rigtig,
 Derfor er hun giennemsigtig.
 Ei fra Askurs Stet hun stammer,
 Født i Skovens Aftenkammer
 Mellem Elletrær, Ege.
 Hendes Læber ere blege,
 Blege, som paa Mo, den døde;
 Men dog liflige, dog søde.

Da Kilden havde endt sin Tale, holdt den pludselig
 op at risle. Alfven nærmede sig, og sang:

Ungling fra de norske Fielde!
 Dit Besøg jeg maa giengielde.
 Jeg har hørt din Enetale

I min grønne Sommersvale.
 Ei du deler Daaresagter,
 Ei min Bogelund foragter,
 Ei paa Klippen ene tænker,
 Smeddet, som en Træl, i Lænker.
 Derfor vil jeg dig forære,
 Hvad til Nytte dig kan være,
 Dersom du mig først beviser,
 At du frygter ei for Diser.
 Hvis du mig et Kys vil unde,
 Venter dig i mine Lunde
 Herlig Skatten, uden Mlage,
 Held for dine Levedage.

Odd, som var Skiald, fik nu ogsaa Lyst til at rime,
 og svarede strax:

Den, som ikke frygter Sværde,
 Lader ikke sig forfærde
 Ved et Kys, om end det klæber
 Sig til blege Pigelæber.
 Hist paa Fiildets Kampedyse
 Leed jeg ikke Mænd at kysse.
 Aldrig kysjed mig min Moder,
 Sielden jeg min Pleiebroder.
 Hialmars Kys til Nød jeg taalte,
 Da med Tak hans Dje straalte.
 Men at kysse vene Pige,
 Det vil ganske Andet sige.
 Grandt jeg læser i dit Die:
 Du har Frændskab med det Høie.
 Drmens Gift vil ei mig skade

Fra de blege Rosenblade.
 Tag da Kysset! Uden Anger
 Intet derfor jeg forlanger.

Alfen nærmede sig nu, og kysjede ham, men kun en eneste Gang, med største Beskedenhed, hvorved han dog uagtet al sin Manddom ikke kunde holde sig fra at gysse lidt, thi hendes Læber vare iiskolde, og Dinene skinte med en uhyggelig Flamme, som Ildorme i Mørke. Men Odd forjog Frygten, og var snart munter igien. Alfen traadte atter nogle Skridt tilbage, og sang:

Hil dig, du unge fiæffe Svend,
 Som ei for mig blev bange!
 Eligt Heltemod jeg traf ei end,
 Skiondt jeg traf Helte mange.

Jeg bød dem Kys, jeg bød dem ind
 I Hulen til min Gammen;
 De troede, jeg var falsk i Sind,
 Og frygted Maanesflammen.

Da frænked mig Mistanken lav,
 Da lod min vrede Tale;
 Kun reddet blev fra aabne Grav,
 Hvo horte Hanen gale.

Da smutted jeg i Skovens Skjul,
 Evandt vred i Elmeskyggen,
 Indbildte dem, at jeg var huul,
 Naar jeg dem vendte Ryggen.

Men gol ei Hanen, jeg dem tog,
 Svang dem i Astenroden,

Dg mellem Hærderne dem slog,
Indtil de sank i Døden.

Ung Oluf red til Bryllupsfærd,
Da saadan han var tegnet;
Men Døden blev Bedrøften værd,
Da han hos Bruden blegned.

Du frænked ei, du negted ei
Mig Kys, du Heltemodige!
Thi skienkes dig paa Livets Bei
Et dyrebart Alenodie.

Gaf nu med mig i Gulen ind,
Før Nattergalen tier!
Jeg viser dig i Maanestien
Der Bæggens Malerier.

Saa mangel Fryd, i Livets Baar
Ungdommen har oplevet
I mange hundred, hundred Aar,
Med Straaler malt er blevet.

De hænge paa min Gules Muur,
Dem grønne Lov omfatter.
Naar Maanen skinner i mit Buur,
Dens Billed lever atter.

Grindingskilden flyder nær,
Dg mægtig af sit Fængsel
Udsprudler hoit i Stiernesskær
Den kærlike Forlængsel.

Alt, Drvarodd! det fieldne Bærk
Dig Alfeskaren værver:
En snechvid Silke-Bandsersærk,
Saa let, saa tynd og snever.

Seer du det fine Spindevær,
Med Aftendugg bestænket?
Gi for min Pigeskare vær!
Den Brynie dig er skienket.

Hør mine Terner's Dands! — Den lod,
Som Myg i Lusten surre.
De farte Spindeværven blod
Hiit paa den skarpe Borre.

I Lusten foer min travle Flok,
Og der den Freia finder.
Gudinden paa sin egen Rok
Mig Silketraaden tvinder.

See! Hiulets Stierner funkle meer,
Imens de sig omdreie.
Der falder Brynien, du det seer,
Og nu skal du den eie.

Den falder, som et Stierneeskud.
I Hielmen du den fange!
Men hør nu mit og Freias Bud
I disse Nattesange:

Den Brynie skiermer dig for Saar,
Naar fiærk du Fienden møder;
Naar du med den mod Baaben gaaer,
For Baaben ei du bløder.

Men skulde du — jeg troer det ei,
 Jeg fiender vel din Flamme —
 Men viger du for Faren feig,
 Da vil dig Doden ramme.

To Gange kan du bruge den,
 Og atter af den trække;
 Men tredie Gang vil den dig, Ven!
 Din Levetid bedække.

En Anden aldrig skienk din Skat!
 Det vilde ham kun skade.
 Og — hvis du rober denne Nat,
 Vil Lykken dig forlade.

Da Alf en havde endt denne Sang, forsvandt hun. Kilden rislede igien; Odd stod alene i det tykke Krat, og Maanen, som skiuhte sig bag Tordenskyer, hvormed hele Himlen var overtrukken, sendte netop saa mange Straaler giennem en liden Rist, at han kunde finde Stien igien, hvorfra han ligejom i Dromme havde fiernet sig. Store Draaber faldt, og forkyndte en stærk Pladskregn, og Drvarodd skyndte sig hjem til Hjalmar's Huus, der ikke var langt detsfra.

11.

Hjalmar og Drvarodd.

En Træl sagde Drvarodd ved Huusdøren, at Hjalmar's Fader nylig var død, og at Sonnen sad inde ved

Riget. Odd gik ind, og fandt to tause Blege, den ene afsjælet liggende i Sengen, den anden siddende paa Bænk ved Siden af, stirrende paa Riget, uden at hilse Drvarodd. „Er din Fader død, Hjalmar?“ spurgte denne. — Hjalmar pegede paa den Døde. — „Guderne glæde ham! Han var gammel. Har han i Livet øvet håderlig Bedrøft?“ — Hjalmar pegede med en stolt Vane paa Faderens Ekiold og Sværd, der hang paa Væggen ved Sengen. — „Saa er han ogsaa hos Odin. Thi den Overtro, at mærke sig med Geirrod, for ei at døe Straadød, bryde vi os vel ikke mere om?“ — Hjalmar viste Odd et lidet Saar i Tindingen paa den Døde. — „Saa har han dog mærket sig?“ — Hjalmar nikkede. — „Kom nu, forlad Riget, lad os nyde Nadveren sammen, og drikke hans Gravel!“ — Hjalmar rystede paa Hovedet. — „Den Evend er mig dog for blod,“ tænkte Drvarodd, „jeg troer, jeg forlader ham igien.“ I det samme slog Lynilden ned med et forfærdeligt Torden-
skrald i Kammeret, løb omkring Hjørnerne paa Væggen, og smuttede ned i Gulvet lige ved Hjalmars Fodder, efter at den først havde smeltet Dopskoen paa hans Sværd. Odd foer tilside; men Hjalmar sad ubevægelig, han forandrede ikke en Vane, og mærkede slet ikke, hvad der foregik. „Saa er der dog Styrke i Kærligheden?“ tænkte Odd. Han betragtede den Bedrovede med Hoiagtelse, trak sig tilbage, og overlod Hjalmar til sin stille Sorg. „Der er noget Helligt i dette Ræsen,“ sagde han ved sig selv, medens han gik; „det er ikke saa smukt, som Alfepigens, men det er varmere.“

Drvarodd gik nu ind i sit eget Kammer, for at gaae i Seng. Da han tog Hielmen af, faldt der en lille blod Klump paa Gulvet. Han tog den op; den saae ud som noget sammenrullet Spindeværv. „Hvordan?“ tænkte han, „skulde det virkelig være Pandserjærken? Var det ingen Drøm,

ingen Indbildning?" Han begyndte nu meget forsigtigt at pille Bylten fra hinanden, for ei at sønderrive Bæven med sine stærke Fingre; men den lod til at være saare stærk, thi ikke en Traad brast. „Hvorledes?" tænkte han, „skulde denne lille Klump indeholde en heel Skiorte til mig?" Alt som han pillede, udbredte Klædebonnet sig meer; han lagde det paa Bordet, og det var virkelig en Skiorte til et fuldvozent Mandfolk. „Men hvorledes faaer jeg den paa?" tænkte han; „inden jeg har stufket Hovedet og Armene deri, er der ikke heelt af den." Han klædte sig nogen af, og begyndte med stor Forsigtighed; men da han havde faaet den noget vrangt paa, og det ikke vilde gaae strax, blev han utaalmodig og hidsig, og gav sig til at trække stærkere og stærkere. „Nu bliver der ikke Pialet af den," tænkte han. Men han mærkede snart, at der maatte være Hæveri med i Spillet; thi Spindevævstraadene holdt, som om de havde været Staaltraad, eller Ringene i en Jernbrynje. Da han havde faaet Skiorten til at sidde ret, sluttede den saa tynd og let til Kroppen, at han slet ikke mærkede, han havde Noget paa. Han kunde godt tage den anden Skiorte udenover; og da den første var dybt nedringet om Halsen, og aaben for Brystet, kunde den slet ikke sees. Saaledes gif han i Seng, da han var søvnig, og faldt strax i Sovn.

Næste Morgen troede han atter at have drømt; thi han kunde Intet see inden for sin Væredsskiorte. Men da det blev lysere, opdagede han Spindevæven, der var saa giennemsigtig, at han kunde see Regemets Farve derigennem.

„Hm!" tænkte Drvarodd, „det er godt nok; men det er dog Hæveri alligevel. Hun har vel ikke slaaet mig mellem Hænderne, saa jeg er død af Blodstyrtning; men hun vil stille mig ved hvad der er meer, end Livet: min Manddoms Ære. Thi hvad var min Tapperhed og mit Mod, hvis

min Sikkerhed herefterdags blev saa stor, at jeg slet Intet vovede? Nei! saaledes skal hun ikke fange mig i sit Spindevæv." Han trak Pandserærken af igien, og glemte den i sin Hielmekam, hvor der var et lidet Rum, som han kunde lukke for.

12.

Om Hrgrims Sonner og Hervor.

Hiorvard, som, uden at kiende Ingeborg, havde giort det Løfte ved Bragibægeret at vinde hende, havde aldrig saasnart seet hende, før han blev antændt af heftig Elskov. Til Hialmar fattede denne grumme vilde Kæmpe et dødeligt Had, og Hiorvard havde ganske rigtigt begaaet den Ildgierning, for hvilken Hialmar mistænkte ham. Ikke just fordi han frygtede Hialmar, thi Tapperhed kunde paa den Tid selv ikke den største Niding undvære, naar han ikke vilde være almindelig foragtet; men fordi han misundte Hialmar en ærlig Død, og fordi hans Samvittighed Intet bebreidede ham ved saaledes at komme sikkert til Maalet og til Ingeborgs visse Besiddelse. Der var altid Kæmper nok, tænkte han, med hvilke han siden kunde stride og bevise sin Manddom. Klogeligt havde han ikke selv afgiort Sagen og betalt Skipperen for Mordet, men ved en Træl, og denne Træl havde han strax derpaa dræbt for en ringe Brøde. „Saaledes drufnede jo ogsaa Hofgoderne Trællene i Svæn, naar de havde vasket Herthas Billed," sagde han sig selv til Beroligelse. Hemmeligheden var altjaa vel glemmt; med

ingen af Brødrene havde han talt derom, thi saa vilde og haardhiertede de end vare, frygtede han dog, de skulde misbillige Daaden.

Angantyr, den ældste Broder, fulgte Hiorvard af en ganske anden Grund, end for blot at staae sin Broder bi paa et Elfskovs-eventyr. Han vidste, at der længe havde hersket et uvenskabeligt Sindelag mellem Kong Yngve og dennes Broder Alf. Yngve var Enkemand, Alf havde en deilig Hustru Vera; hende tyktes Yngve saare godt om, og tilbragte hver Aften i hendes Selskab i Hallen, hvor de ofte sadde og taledes sammen til over Midnat. Skiondt Forholdet var ulasteligt, blev Alf dog nidfiær, og Angantyr haabede at oppuuste Bredeøgløden til Flamme, der skulde fortære begge Kongerne. Naar da den ene havde dræbt den anden, og der kom Oprør, vilde Angantyr giøre sit Slægtskab med Ynglingestammen gjeldende, og selv sætte sig paa Upsjals Kongestol. Hertil havde især hans Datter Hervor opmuntret ham.

Hervor, som fulgte sin Fader, var endnu neppe sytten Aar, granvoren og deilig. Af Ingeborgs yppige Qvindelighed havde hun Intet, dog saae hun ikke ud, som en Ungerjvend i Qvindedragt. Hun var en Lilievand; hendes Kinder havde kun et svagt rødligt Skær, hendes Bryst var heit hvælvet, men næsten uden Barm. Hendes Hænder vare stærke, men overordenlig velskabte og sneehvide. Hun var temmelig bredskuldret, dog stode Høfter og Lænder i Forhold hertil. Næsen og Panden gif næsten i eet; Haaret var glat og fulsort, men Øinene store blaae, og betragtede alle Mennesker med en usigelig Stolthed og Foragt. Hun ærgrede sig selv tidt over, at hendes Fødder vare for smaae; men hun lob paa dem, som Hiorten i Skoven, uden at blive staaandet. Ingen Mo havde en skønnere Mund, og

dog døde hun, inden Nogen fik et eneste Kys deraf, selv ei hendes Fæder. Denne, der elskede hende høit, havde af en kunstig Smed ladet hende hamre det skønneste Harnisk og en Hielm, som klædte hende saare godt. Ungantyr vilde ladet Baabnene forgylde; men Hervor foragtede det, og forlangte, at de skulde være sortglindsende, som Skarubaasens Skalvinger. I Hielmen vaiede blaae og gule Hjar; i Skjoldet stode de tre Valkyrier i røde Kiortler, med forgylde Hielme og lange Spyd. Disse vare hendes Gudinder, til dem offrede hun; hendes hele Higen og Tragten gif ud paa at ligne dem. De havde ogsaa fra hendes Barndom af ofte besøgt hende; og ved sidste Julegilde, da Snæ laae paa Jorden, og Rimefrost hang paa Trærnes Dviste, som blinkende Stierner, havde de nærmet sig Vinduet paa hendes Jomfrubuur, og alt medens Ulvene tudede i Skoven, og Stormen hvinede, havde de sunget:

Hervor! dig til Hædersdaad, til Heltesæder
 Kalde vi, mens hvide Klæder
 Bise Snæens Vinterglæder.

Vintren er saa skøn, ja mere skøn, end Baaren.
 Bedre Frugt i den blier baaren;
 Taagen svandt med Blodhedstaaren.

Marken ligger ikke braf — der voge Randser,
 Pile med, og Helt i Pandser.
 Bondens Straa ham ikke standser.

Arnens Ild Valkyrien tidt om Vintren tænder,
 For at varme valne Hænder,
 Hvergang By og Borgen brænder.

Røjer ogsaa purpurrødt hos os udspringe.
Blodet, vi af Barmen tvinge,
Tvætter os den hvide Binge.

Hervor Jarledatter! hor vor Kæmpevise:
Du skal ogsaa vorde Dise.
Frygt ei, Frugten at forlise!

Hoi dig lad, som Hildur fiæk, af Blod bestænke!
Skion du hist skal Miøden skienke,
Bringe Helte den paa Bænke.

Livet er en Drøm, som ei du her udgrunder;
Men jo raskere du blunder,
Bæffes du til Valhals Under.

13.

Om Ingeborg og Freia.

Ingeborg, Yngves Datter, var af ganske andet Slags. Hun var frygtjom og undseelig, som en Due, syldig og blomstrende. Hendes tykke, askefarvede, loffede Haar hang hende ned ad Raffen næsten til Hælene i stærke Fletninger. Hun havde lysebrune Dine, og var større, end Hervor. For hun fiendte Hjalmar, levede hun eensomt i Jomfruburet, og det gjorde hun endnu. Hendes Omgang vare Born, Fugle og Blomster. Af dem havde hun altid nogle i sin Nærhed; hun flettede Bure til Fuglene, dyrkede Blomster i Haugen, og syede Klæder til fattige Born, naar hun ikke baldyrede.

Da Hjalmar var bortreist, var hun ofte veemodig, og havde mørke Anelser. Paa en deilig Vaarmorgen sad hun i Lovhytten, henfjunken i sine sædvanlige Dromme, da aabenbarede Freia sig for hende.

Freia fløi, som en stor Fugl, giennem den blaa Lust i sin prægtige Fiæderham. I Lusten vare hendes Binger lange og brede, og hun slog dem stolt, som Ornen over Fjeldet; men neppe stod hun i Rosenslunden hos Ingeborg, saa foldede Bingerne sig ind, og bleve ikke større, end to store Sommerfuglevinger, der prydede hendes runde Skuldre. Den brogede Fiæderham bedækkede kun halvt de svulmende Brystbuler, og sluttede som et Livstykke om den smeffre Midie. Om Lænderne flød et forunderligt Stof, som Ekiort: det glintede og rislede, som Rildevand, og flød hende ned til Anflerne. De deiligste Fodder, noget Menneske vilde see, vare nogne, og saa fine og skiære, som om de aldrig havde betraadt Jordens Stov; og det havde de heller ikke, thi hun jvævede, selv naar det lod, som hun gif. Forunderligt var det ogsaa, at neppe standsede hun for Ingeborg, saa slyngede sig hendes lange Guldhaar, der før havde slagret i Lusten, ligesom Bingerne, til faste Fletninger, og foldede sig om hendes Hoved til den yndigste Bryd. I Panden havde hun et Klenodie, der funkede meer, end den klareste Diamant, og det var intet Under, thi det var Morgenstiernen. Da Freia kom nærmere, saae Ingeborg, at hun havde en Rose i hver Haand, hvis Rige i Skønhed hun endnu aldrig havde kiendt. Freia hilste hende venligt, og sang:

See mine Roser glode:
Morgenrøde!
Salig Elskovs Morgenrøde
Var ei lang.

Lærkesang

For Dagen svinder;
Dagen har ei Rosenfinder,
Solen blinder.

See mine Roser gløde:

Aftenrøde!

Naar de unge Hjerter bløde,
Sorgen er ei lang.

Bed Rattergalesang

Sorgen svinder;
Stiernen du i Mørket finder,
Haabet vinder.

Freia spinder

I lyse Stierneflof

Paa sin Rok

En Traad, som binder

En Rosenfrands af alle hellige Minder.

Da Freia havde endt sin Sang, fløi hun bort, som en Fugl, igien. Ingeborg sad i dybe Tanke, og gientog Visen ofte, for ei at glemme den.

14.

Om Trællen Faste.

Af alle de Mennesker, Hiorvard havde frænket og mishandlet, var der Ingen, det var gaaet værre ud over, end Een, der var hans daglige Dmngang, der aldrig havde

giort ham mindste Fortred, men tværtimod var ham til Hielp fra Morgen til Aften. Dette var hans Træl Faste. Aarsagen hertil var Misundelse. Naar de stode ved Eiden af hinanden, saae de ud, som om de af en Feiltagelse havde taget hinandens Klæder paa; thi Hiorvard lignede en Træl i Herredragt, og Faste en Herre i Trællekoste. Han havde et Par Gange med stor Tapperhed i Krigen reddet Hiorwards Liv, hvilket for en hugprud Helt vilde været Grund nok til at frigive Redningsmanden; men Hiorvard lod, som han ikke havde mærket det, holdt Faste kun strengere dærfester, og spottede hans hoivise Sæder, som Noget, der ikke vedkom hans Stand, hvorfra Intet kunde løse ham. I den senere Tid, kort efter Hialmars Bortreise, var Faste bleven foldere, tausere mod sin Herre; ja, denne troede endog undertiden at læse Foragt i Trællens Dine, hvilket forbittrede ham endnu meer. Han pryglede ham, som en Hund, og truede med at tage Livet af ham. Faste faldt paa Knæ med usædvanlig Ydmyghed, og tryglede med ængstlige Ord om sin Frelse. Det morede Hiorvard, at have ydmyget ham. „Af denne usle Tryglen fiender man din Herkomst,“ sagde han; „en fri Mand vilde heller lade sig slaae ihjel, end vanære sig med saa feige Bonner.“ — „Af, Herre!“ sagde Faste, „I har Ret. Jeg føler nu først ret Forskiellen mellem Fri og Ufri. Men dersom I denne Gang lader mig leve, saa lover jeg eder helligt, at hvis jeg en anden Gang skulde være saa ulykkelig at mishage eder, vil jeg taalmodig modtage min Straf, uden at ty til eders Barmhiertighed.“ — „Saa lev da idag!“ sagde Hiorvard med et skummelt Blik, der taledes værre, end hans Tunge.

Faste gif hiem til sin Hytte, hvor han sov om Natten med en anden Træl. De vare gode Benner; men det forekom Marfe, som om Faste i den senere Tid havde Noget

paa Giertet, hvilket han skulde ham. „Narfe!“ sagde Faste, „i Morgen drager jeg til Thor i Thrudvang; vil du have Bud med?“ — „Hvad vil det sige?“ — „Det vil sige, at Hiorvard i Morgen prygler mig ihjel.“ — „Jeg kan ikke løse Gaader,“ sagde Narfe. — „Jeg har i mange Aar tient Hiorvard tro,“ vedblev Faste; „det var en Feil af mig, men det kom af at jeg ikke kiendte ham ret. Grum var han, det vidste jeg; hugprud var han ikke, det lærte jeg snart. Men jeg vidste endnu ikke, at han var en topmaalt Riding.“ — „Det er haarde Ord,“ sagde Narfe. — „Den, der skal slaes ihjel i Morgen, maa have lidt frit Sprog i Dag,“ svarede Faste. „Men jeg vil ikke sætte din Taalmod og din Skarpsind paa Prøve. Husker du Nef, den sidste Træl, Hiorvard dræbte?“ — „Nef var en Riding, der fortiente Døden for flere Gldgierningers Skyld.“ — „Neppe var det for at straffe Gldgierning,“ blev Faste ved, „at Hiorvard dræbte ham.“ — „Nu taler du atter i Gaader,“ sagde Narfe. — „Det er en styg Bane, jeg har,“ svarede Faste. „Jeg vil løse dig dem.“

Det er Skade, at Trællehytternes Vægge tidt ere saa tynde, at man udenfor kan høre hvert Ord, der tales derinde. For nogle Ugers Tid siden havde jeg træt lagt mig til Hvile i Skoven i Krattet bag ved Nefs Hytte. Hiorvard gik ind til ham. De talte hemmeligt sammen. Nef fik en betydelig Sum Penge til Skipperen, for at hængse Hjalmar paa Norges Kyst. Da Nef havde rogtet sin Herres Grinde, fik han den velfortiente Død til Løn, og Hiorvard troede Hemmeligheden vel begravet med Trællen. Men i Morgen vide Ingeborg og Kong Yngve den ogsaa, og Hiorvard pryglar Faste ihjel.“ — „Taabe!“ sagde Narfe, „har du da Lyst til at prygles ihjel? Hevn dig, og fly; saa nyder du din Hevn.“ — „Den skal jeg nyde hos Thor,“ svarede Faste. „Jeg hader Underfund, det er en Søster til

Ridingsværk. Jeg maa nyde den Glæde, at staae rolig for en hoibaaren Skurk, og vise ham min Foragt uden Frygt."

Faste gik til Kong Yngve, og fortalte ham Alt. Yngve havde længe baaret hemmeligt Nag til Angantyr og hans Brødre. Den Maade, de opførte sig paa, var saa dumdriftig, at Yngve ikke kunde udstaae dem, og han vidste nok, at de satte Dødt for ham hos hans Brødre. Hele Fastes Fortælling var Præget af Uerlighed og Oprigtighed, og da han nu, som han var færdig, vilde gaae hen at lide Døden af Hiorwards Haand, sagde Yngve: "Det maa du ikke. Straf skal her finde Sted, men paa den Skyldige. Bliv hos mig! Jeg skal ikke forraade dig." Derom lod Faste sig ikke bede to Gange.

Da Kongen ved Middagbordet saae Hiorward, bad han ham at sælge ham Faste; han havde faaet Lyst til denne Træl. Hiorward saae forundret paa Kongen, men fattede sig strax, og sagde: "Herre! dersom J ei vil forsmaae en ringe Gave, J som viser mig og mine Brødre saa stor Giestfrihed, da er han eders." Nu var altsaa Faste Kongens Træl, og saaledes frelst fra at blive mishandlet af Hiorward.

Nogle Dage derefter lod Kong Yngve opreise en høj Galge, og derpaa Krigsfolk sammenkalde, der skulde være tilstede ved en stor Forbryders Henrettelse. Ingen vidste, hvo denne var, men man formodede, det maatte være en mægtig Mand, siden Kongen væbnede Krigsfolk i Forveien. Yngve gjorde paa Henrettelsesdagen et Gilde, hvortil ogsaa Hiorward og hans Brødre vare indbudne. Da man havde spist og drukket, satte Kongen sig i Høisædet, og sagde:

"En Ildgierning har jeg erfaret, som kræver Straf. En Mand her i Hallen har underkøbt Vikingen, der skulde bringe Hialmar til Danmark, at gribe ham, baste ham og bringe ham til Norge, for at hænge ham paa en øde Kyst.

Hvad tyffes eder sliĝ Miding fortiener?" — Ved disse Ord blegnede Hiorvard; thi det kom ham aldeles uventet. — „Hvi blegner du, som et Liig?" raabte Yngve. — „Herre! jeg vil dog ikke haabe, at du mistænker mig?" stammede Hiorvard i saa stor Aandsforvirring, at selv hans Brødre fattede Mistænke, og saae paa ham med vrede Dine. — „Nei," svarede Yngve, „nu mistænker jeg ikke meer, nu har jeg Visshed. Bringer ham til Galgen!" Neppe havde Kongen talt disse Ord, før hundrede bevæbnede Mænd traadte frem fra Tæpperne, og dobbelt saa mange ventede derude. Angantyr og hans Brødre saae nu, det Intet kunde hielpe, at forsvare Hiorvard. De vare ogsaa fortørnede over denne Handling, der fastede en Skygge paa dem alle. Angantyr gav Kongen Ret, og sagde: hans Brøder havde fortient at lide Døden, hvis han virkelig havde begaaet Forbrydelsen; kun bad han Kongen at sige ham, hvilke Beviser han havde. Kongen kaldte Faste frem. Ingen kiendte ham; thi Kongen havde skienket ham Frihed, han var flædt som Helt, og som han stod der, var han den stouteste Mand i Hallen. Faste saae paa Hiorvard med dyb Foragt, og sagde: „Lovede jeg dig ikke, Hiorvard! at naar vi saaes næste Gang, vilde jeg ikke mere tye til din Barmhiertighed?" — „Og paa en Træls Vidnesbyrd vil du lade en velbyrdig Mand skammelig henrette?" spurgte Hiorvard. — „Naar Trællen er ærligere, end den Velbyrdige — ja!" svarede Kongen rolig. „Ti nu, Hiorvard! Din Blegghed og din Udfærd for var ærligere, end din Regn nu. Hvis en Tyv kunde snaffe sig fra Galgen, blev der Ingen hængt." — „Er jeg en Tyv?" raabte Hiorvard hovmodigt blussende. — „Du har villet stjarle Livet af Hialmar," svarede Kongen, „det var et sælt Tyveri. Afsted med ham!"

Saa ginge de da til Galgen med Hiorvard, og hans Brødre fulgte med, for at see hans Hedensart, hvilket var en drøvelig Gang, ved Pibers og Trommers Lyd. Kongen spurgte Faste, om han selv vilde hænge Hiorvard, saa tillod han ham det gierne; men Faste bad sig undskyldt, og meente, at siden Kongen havde gjort ham til fri Mand, passede sig dette Arbeid ikke saa vel for ham, dog hvis Kongen ønskede det, vilde han ikke undslaae sig derfor. Der bleve da tre af Kongens stærkeste Trælle valgte dertil, for let at faae Bugt med Hiorvard, hvis han ikke godvillig skulde finde sig i Hængningen, hvorum man meget tvivlede.

Da Hiorvard saae Galgen langt borte, raabte han: „Er det den Jomfru, som strækker sine hvide Arme ud efter mig? Hun ligner ikke Ingeborg. Men gid Ingeborg snart ligne hende, og gid hendes tilkommende Brudgom finde Døden i hendes visne Arme, som jeg i dennes!“ Da de kom til Galgen, lagde Boddelen en Strikke om Halsen paa ham. Han vilde tage Afshed med sine Brødre; men de skammede sig, og vilde ikke række ham Haand, fordi han havde Strikken om Halsen.

Allerede stod Hiorvard paa Stigen til den anden Verden, der gik ned til Hel, skiondt det lod, som den gik opad, da blev der en Skrigen og Raaben: „Hænger ham ikke! han er uskyldig, der kommer Hjalmar.“ Og langt borte saae man ogsaa Hjalmar komme til Hest med en anden høi Kæmpe, vinkende med Haanden, for at hindre dem i at hænge Hiorvard.

„Skændige Løgner!“ lod det trindt omkring; og trusfen af den forbittrede Mængdes Spydstik, sank Faste død til Jorden.

„Hænger ham ikke,“ raabte Hjalmar, da han kom saa

nær, at de kunde høre ham, „berøver mig ikke min Havn! Jeg vil selv dræbe ham i ærlig Kamp.“

Yngve omfavnede Hjalmar. „Guderne være takket,“ sagde han, „som bevarede dit Liv! Men jeg har gjort Hiorvard Uret, og maa gøre det godt igjen.“ — „Nei, Herre!“ svarede Hjalmar, „Uret har I ikke gjort ham; jeg skulde virkelig været hængt, som han. Men saa nær hjælper mangan Mand; et lykkeligt Tilfælde reddede os begge.“

15.

Gefions Gudehuus.

Ingeborg havde hørt Esterretningen om Hjalmars Drab; men det gjorde en ganske anden Virkning paa hende, end man havde formodet. Hun flagede ikke, hun græd ikke; men Roserne svandt af hendes Kinder. „Freia havde Ret,“ sagde hun ved sig selv: „Salig Elskovs Morgenrøde er ikke lang; men Stiernen skinner i Mørket, og Haabet vinder. Man kan ogsaa døe i Galgen som Helt; det har mangan Konge bevist. Nu vil jeg gaae en Gienvei, for at møde Hjalmar. Jeg drager i Krig, jeg følger Valkyrierne — og Hildur — og Hervor.“

Med disse Ord drog hun et skönt Harnisk paa af blinkende Staal, som hendes Fader havde givet hende, og satte en lignende Hielm paa Hovedet med røde Fjær, som Hjalmar pleiede at bære dem med dansk Farve. Et let Skield tog hun paa Armen, omkring Lænderne ringlede et Jernskjort. Hendes Terne forundrede sig; thi siden Kongen

forærede hende Rustningen, havde hun aldrig prøvet den, den hang blot til Stads paa Bæggen. Ternen spurgte, hvor hun vilde hen. Hun svarede: „Op paa Klippen til Hervor.“ Hun var alt i Døren, da hendes Dine faldt paa Skioldet, der var blankt uden Mærke. „Vi lidt!“ sagde hun, „jeg maa først have mig et Baabenmærke. Gjent mig et Kul fra Arnen! — Nei,“ raabte hun igien, „ikke Sod, men Blod!“ Hun saarede sig let i Armen, dyppede Fingeren i Blodet, og sagde: „Mit Skioldemærke er to Bælker, en lang og en kort, der støde sammen i lige Kant.“ Derpaa malede hun en Galge med Blodet i Skioldet, og sagde: „Galgen er adlet, siden man hængte Hjalmar.“ Hun iilte nu med raske Skridt op ad Fjeldet. Ternen fulgte hende bedrøvet, og frygtede for, at hun var bleven vanvittig.

Hervor havde under sit Besøg moret sig med efter Yngves Tilladelse at lade bygge et lidet Gudehuus eller Hof for Gefion paa en Fjeldeskant. Gefions forrige Hof var brændt; men hendes Billed var lykkeligviis reddet. Dette Billed var, ligesom de andre Gudebilleder i Upsal, meget skønt udskåret af Træ, livagtigt malet, havde Haar paa Hovedet, og var prægtigt flædt. Hvo der havde skåret disse Billeder, vidste man ikke; men der kunde Ingen nu gjøre det nær saa godt. Mange troede, at de vare af Baugundur, der var optagen i Gudernes Tal, og at han havde udskåret dem efter deres Lignelse. Derfor betragtede man ogsaa disse Billeder som uskatteerlige Helligdomme, og tilbød dem som Guderne selv.

Hervor havde, da Hoffet var færdigt, just sat Gefion paa Hialet igien, ligesom Ingeborg traadte ind ad Døren. Forundret og forbittret stirrede hun paa den fremmede Kæmpe, som vovede at vanhellige Gefions Hof, hvori ingen Mand turde træde. Hun drog sin Daggert, og med det

Ord: „Gudsbespotter!“ vilde hun dræbe Ingeborg, da hun lykkeligviis kiendte hende. Ingeborg omfavnede Hervor, og sagde: „Jeg gjør nu fælles Sag med dig. Min Veiler er dræbt, jeg vil aflægge Løftet i Gefions Haand, at forblive Jomfru, som du, og hun.“ — „Det er vel giort,“ svarede Hervor, og betragtede Ingeborg med smilende Spot, thi hendes mandlige Dragt afstak stærkt til hendes tydeligt fremtrædende Qvindelighed, skiondt den klædte hende godt.

Men just som Ingeborg gik hen til Gudebilledet, raabte en bekiendt Stemme fra den aabne Dor: „Ingeborg! her er jeg. Kom ud til mig! jeg tør ikke komme til dig.“ Ingeborg vendte sig om, og saae Hjalmar i Døren med udstrakte Arme. Nu tænkte hun ikke meer paa Gefion, og de floi i hinandens Favn. — „Lad os først lukke Døren!“ sagde Hervor med et foragtende Blik, „at ikke Gefion vanhelliges, og væmmes ved dette Syn!“

Hun gik selv ud af Høffet, da hun havde lukket Døren. Hjalmar og Ingeborg vare alt langt henne i Lunden, og talede med hinanden, Arm i Arm; men der stod en høj, deilig Kæmpe i Skarlagenkiortel, overordenlig bredskuldret, med Bue og Pilefogger paa Ryggen, og stirrede paa Hervor. I det han boiede sig lidt forover, faldt ham de lange gule Loffer i Ansigtet over de røde Kinder; men han strog dem tilbage, og klemte dem sammen under en Guldfrands, som han bar om det blottede Hoved. Hielmen havde han i Haanden. — „Gst du i Folge med Hjalmar?“ spurgte hun. — „Ja!“ — „Hvem er du?“ — „Hjalmars Ven.“ — „Hvor kommer I fra?“ — „Fra Galgen til Galgen.“ — „Hvo skulde hænges der?“ — „Din Farbroder.“ — Hervor studiede. Hun havde i et Par Dage været fravarende, og vidste slet ikke, hvad der var forefaldet. „Hvi skulde min Farbroder hænges?“ spurgte hun roligere, end man kunde ventet. —

„Fordi han vilde lade Hialmar hænge.“ — „Hvad er det for en Hængesnak?“ raabte Hervor fortørnet. — „Ja, det hænger underligt sammen,“ sagde Drvarodd; „hvis du ikke veed det, kan jeg sige dig det.“ Nu fortalte han hende den hele Tildragelse. — Hervor taug, og rystede paa Hovedet. — „Nu har Hialmar“, vedblev Drvarodd, „æffet Hiorvard, Angantyr og alle de øvrige Brødre til Kamp paa Samso om otte Dage.“ — „Vil han kæmpe mod dem alle tolv?“ — „Nei, han har Een til Hielp.“ — „Hvem er det?“ — „Mig.“

Hervor betragtede ham fra Tøse til Fodsaal. Hun vilde lægge Foragt i sit Blik og sin Stemme, men det var hende ikke muligt; Mæge til Ungling havde hun endnu aldrig seet. „Du est en forvoven Ungersvend,“ sagde hun med et medlidende Smil. — „Ja, det er jeg ogsaa.“ — „Og mener du, at dit Sværd vil staae sig imod min Faders og hans elleve Brødres?“ — „Jeg kæmper ikke med Sværd.“ — „Hvormed da?“ — „Med Bue og Pile.“ Han ranglede med sit Røgger paa Ryggen, ligesom Klapperslangen med sin Hale. „Kan jeg først faae Sigte paa dem, mens Hialmar strider — i tolv Skud ligge de alle.“ — „Est du saa stor en Bueskytte?“ — „Ja.“ — „Beviis det! Der flyver en Drn høit i Luften over Fjeldet.“ — „Nu daler den.“ — „Du traf.“ — „Det gjør jeg altid.“ — „Hvor blev Hialmar og Ingeborg af?“ — „De kysjes i Granskyggen.“ — „Feige Elskov!“ — „Det har jeg ogsaa før sagt; men nu begynder jeg at troe, den er stærkere, end den seer ud til.“ Med disse Ord betragtede han hende med et Blik, der for første Gang i hendes Liv fik hende til at slaae Dinene ned.

„Jeg gaaer ind igien til Gefion,“ sagde hun; „gaf du til dine Venner! Vi ere Fiender, og have ikke meer med

hinanden at tale." — „Fiender kunne worde Benner," sagde Drvarodd; men hun horte ham ikke, hun var alt inde i Gudehoffet, og havde luffet Doren efter sig.

16.Fastes Fordefærd.

Da Hjalmar og Ingeborg havde talt med hinanden, og med fiærlige Ord forstikkret hinanden deres Tro og Love, gif Hjalmar i Hallen til Kong Yngve, som sad der med sine Kæmper, og iblandt dem Arngrims Sønner, der nu lode, som om intet Mærkeligt var foresaldet. Hjalmar hilste Kongen, og sagde ærbodigt til ham: „Med eders Tilladelse, Herre Konge! vil jeg og min Staldbroder Drvarodd fra Norge om tre Dage gaae i Kamp mod Hierward og hans Brodre. Til Kamppladsen foreslaaer jeg Samsø; men først maa jeg rogte et Kald, som Taknemmeligheden kræver." — „Hvad er det?" raabte Ungantyr spodst; „du har dog ikke flere Fædre at begrave?" — „Nei," svarede Hjalmar rolig, „men en Ben, som satte Livet til for min Skyld, og jeg beder dig, o Konge! at han maa worde hoilagt med al den Værdighed, der tilkommer en tapper Helt." — „Hvis det er en fri Mand," svarede Kongen, „hvorom jeg ikke tvivler, saa skal din Bøn worde opfyldt." — „At han er fri," svarede Hjalmar, „veed Ingen bedre, end du, der selv har frigivet ham til Bon for ærlig Daad. Det er Faste, jeg mener, der vel fortienner denne Hæder, til Tak fordi han opdagede din Fiendes Ridingsværk, og lod sit Liv for din Datters Fæstemand.

Vi skyldte ham denne Opreisning, da han maatte døe som en
Løgner i det Dieblif, han havde Hierte nok til at tale
Sandhed, hvor det var farligt."

Neppe hørte Arngrims Sønner dette, for de alle tolv
sprang op fra Bænken, hujede, og hvinede, og Angantyr
raabte: "Jeg haaber dog, Konge! du aldrig vil vancere dig
med slikt Løfte?" Kongen vinkte til Rolighed, og da de
havde sat sig, sagde han: som Hialmar ønskede det, skulde det
være; hvorpaa han gik ind i sit eget Kammer.

Kongens Kæmper istemte med ham, for at ærgre og
ydmyge Arngrims Sønner. Alle vare fortornede paa dem,
fordi de holdt med Broderen uagtet hans Ildgierning, og
fordi der var Fare for, at Ildgierningsmanden skulde ægte
Kongedatteren. Men da Hialmar og Drvarodd forlangte
Holmgangen for deres egen Vres Skyld, maatte man lade
Sagen gaae sin Gang.

Næste Dag droge Arngrims Sønner paa Jagt, for ei
at være tilstede ved Fastes Jordefærd. Han blev brændt
paa et stort Baal, og der blev blæst over ham i de mægtige
Malmlurer, der hang i Freirs Hof, og som glemtes i Upsal
fra Guderne's Tid. Hialmar og Drvarodd fastede Egelov
paa hans Liig, og Offergoden berørte hans Tinding med
den hellige Ring, hvorved Ederne holdtes paa Freirs Blod-
steen. Alle Ungves Hirdmænd stode fornoiede og saae derpaa;
bag dem stode Trællene, og store Taarer listede sig ned ad
deres Kinder. De vidste ikke selv, hvorfor de græd; men
Alfader vidste det: det var en Anelse om, at deres Vt
engang i Tiden skulde komme til Menneskeværdighed.

17.

Om Arngrims Sonner.

Arngrims Sonner, der af Egennytte og Hovmod holdt sammen mod Fremmede, kunde dog ikke lide hverandre indbyrdes. Især var Angantyr nu opbragt paa Hiorvard for det sidste Midingsværk, hvilket han vel, for at redde Broderen, maatte lade som han agtede for Smaating, men dog i Hiertet foragtede. Angantyr var bedre, end Hiorvard, hvilket vel ikke vilde sige Meget, men dog Noget. Han havde en Læremesterinde, som, uden at han mærkede det, virkede paa ham; det var hans egen Datter Hervor. Allerede det, at han elskede hende, gjorde ham bedre, end Brødrene, der ikke elskede Noget, ei engang sig selv, thi deres plumpe Egennytte og vilde Begier kunde ikke kaldes Kiærlighed. Angantyr elskede Hervor meget meer, end hun ham. Hendes Hu stod til det Overmenneskelige i Heltkraft og Heltedaaud uden al anden Nydelse og Hensigt. Angantyr kunde ikke følge hendes Aand i dens høie Flugt, og forstod hende ikke. Naar han og hans Brødre stundom fik Bersærfergang, skrege høit med skummende Naseri, beder Tænderne sammen, og anfaldt Stene og Træer, for ei at overfalde hinanden indbyrdes, troede de ret siden at have været giestede af Thor og Tyr. Men Hervor sagde foragtende: „Thor faaer aldrig Bersærfergang, og Tyr var rolig, da Fenrisulven beed Haanden af ham.“

Om de andre ti Brødre er der Intet at tale; de lignede hverandre, som Draaber Vand, som den store Hob ligner hinanden, uden Præg og Særkiende. Alt, hvad de folte eiendommeligt, var Hovmoden over deres Uetorhed; de vilde stride og bløde, æde og drikke, vaage og sove sam-

men, og saaledes som Fuglene have en Anfører, naar de flyve, og Hiortene, naar de løbe, saa havde de deres ældste Brødre Angantyr og Hiorvard, især den Første. For Hervor havde de stor Verbodighed, og betragtede hende næsten som et Slags Asynie, der baade fulgte dem, og ikke fulgte dem, thi skiondt Hervor drog afsted med dem, levede hun dog ikke med dem. Naar de droge i Krig, kæmpede hun ved deres Side; men i den forestaaende Holmgang for en Møes Skyld vilde hun ikke deeltage, tværtimod dadlede hun dem med haanlige Ord, fordi de vare saa mandstærke mod Hialmar og Drvarodd.

18.

Angantyr's Eventyr.

Angantyr skilte sig paa Jagten i Skoven fra de andre Brødre, og gik og tænkte paa, hvad Hervor havde fortalt ham om Drvarodd. „Min Datter dadler os,“ sagde han ved sig selv, „fordi vi ere saa mange mod disse To; men vilde Hialmar og Drvarodd være saa frimodige og dristige, hvis de ikke vare i Besiddelse af store Tryllemidler? Har hun ikke selv fortalt mig, at Drvarodds Pile aldrig forseile Maalet? Paa den Maade vorder det ham en let Sag, at vinde Seier. Hvis jeg eiede et jævngodt Sværd, som han en Bue, saa kunde vi trodse ham med Sikkerhed; et Sværd, der fældede sin Mand, hvergang det blev svunget.

„Her i denne Biergegn“, vedblev han, „gaaer Rygtet at Indgangen er til Dvergenes Hule. Man seer dem ofte

syse udenfor; men saasnart de blive Mennesker vaer, smutte de ind i Bierget igien, og det lukker sig efter dem. Mangen forvoven Mand har tilsat sit Liv ved at forfølge dem, eller ved at lade sig lokke ind af dem. Saadan gik det Upsalsdrotten Svegdir; det bekom ham ilde, thi Doren slog i efter ham, og skiondt det er flere Menneskealdere siden, vil man dog endnu undertiden høre Svegdirs Røst, naar han kalder paa de forbigaaende Bønder, at de skulde lukke ham ud, hvilket de vel lade være."

Angantyr greb i Kommen, og tog en liden Jernstang ud deraf. „Hvis den Fylgie, der stod ved min Moders Seng, da jeg blev født," sagde han, „ikke har loiet, saa kunde jeg vel overliste Dvergene. Hun gav hende dette Maaljern med Binderuner til Gave for mig. Med det kan jeg tvinge Dvergene, naar de vise sig, hvis det lykkes mig at træde mellem dem og Klippedøren. Den lukker sig da, og aabnes ei atter, før jeg med Maaljernet banker paa Klippevæggen. For at komme ind igien, maae da Dvergene love at opfylde mit Øste; og hvad Dvergene eengang love, det holde de altid. Men det vilde endnu aldrig lykkes mig, skiondt jeg oftere har prøvet det. Snarere, end Fluere og Myg, naar man slaaer efter dem med Haanden, smutte disse Svartalfer ind igien, inden man kommer dem nær."

Med disse Tanker traadte han bag ved en tyk Buss, da det tyktes ham, som om Klippen bevægede sig, og der faldt nogle Smaastene raslende ned fra Fjeldvæggen. Strax i Nærheden af Bussen flød der en Kilde. Hvor glad blev Angantyr, da virkelig tvende smaae Mænd traadte ud, og ginge hen til Kilden. De vare ikke større, end Drengeborn paa otte Aar, men havde Hoveder og rynkede Ansigter, som Tiirsindstveaars Gubber. Hjulbenede vraltede de hen til Kilden, indtilbeens paa smaae Fodder; men deres Hænder og Skuldre

vare store, som paa en fuldvoksen Mand, Armene vare særdeles korte. Deres Haar, som var af Messingtraad, hang dem kort affskaaret omkring Nakken. De havde røde Huer paa, hvoraf der undertiden hvirvlede Flammer. Deres Hud var blaa, og Dinene lysegule, som paa store Hunde. De vare iforte graae Koster; men omkring Livet havde hver et kosteligt Guldbælte. Benene med de tynde Lægge vare nøgne; men paa Fodderne bare de tyksaaledede Sko med skønne store Solvspænder, hvori der funkede kostelige Edelstene.

Angantyr tvivlede ikke om at de vare Dverge; han skyndte sig hen til Aabningen, slog paa Manden, og Bierget lukkedes. Dvergene vendte hurtigt Hovederne derhen; da de saae Beien spærret, bleve de ganske bange, fattede sig dog strax, og den ene gik hen til Angantyr, tog Huen af, saa Messinghaaret rasklede, bukkede gientagne Gange, og sagde med et tykt Mæle:

„Gode Herre! luk ikke Døren for vor Gæse. Vi have endnu meget at smedde i Asten, inden hundred tusinde Fjerne Vand fra Biergelven styrte i Afsgrunden.“ — Angantyr hilste dem venligt igien, og spurgte, med hvem han havde den Fornøielse at tale. — „Vi ere Smedesvende,“ sagde den lille Mand, altid bukkende. „Jeg hedder Durin, og min Staldbroder der Dvalin. Vi maae arbeide strengt fra Morgen til Asten, fra Asten til Morgen, saae aldrig Sovn i vore Dine, aldrig Andet at drikke, end Vand, aldrig Andet at æde, end Steensmul og Jernslakker. Vor Husbond Modfogner er en streng, urimelig Mand. Ved den mindste Forseelse dypper han os ned i Sølen af Kolvandet. See engang, hvordan vi see ud, hvor grimede vi ere i Ansigterne! Nu vilde vi gaae ud til Kilden, og vaske og køle os lidt; thi man bliver saa heet i Hovedet af at staae over Jlden og smedde den hele Dag. Tag ikke ilde op, at vi tale saa

frit med eder, Herre! Vi see nok, I maa være en fornem Mand; men Smaafolk ere heller ikke altid at foragte. Vi have dog bragt det temmelig vidt for Skabninger af saa ringe Herkomst. Thi det nytter ikke at dølge, hvad Alle vide, at vi have været Madiker i Kæmpen Ymers Ried, før vi bleve til Noget. Men Kunst har dog ogsaa sit Værd. Og Fire af vor Slægt have svunget sig endnu høiere: de ere blevne fornemme Bindmagere, staae i alle Verdens fire Hjørner, og giøre al den Blæst, Jorden behøver."

Angantyr svarede ligesaa høfligt: „Jeg har hørt meget tale om eders store Kunstfærdighed, og vilde derfor gierne bede eder om at smedde mig et fortrinligt godt Sværd med Guldhialte, og Balgen beslaaet med Guld. Dette Sværd maa aldrig brydes, aldrig ruste, bide Jern og Sten, som Klæde, have Seier i hver Kamp for den, som holder det i Haand. Hvis I bevijer mig denne ringe Tjeneste — jeg kalder den ringe for eders Eigner — saa skal jeg lukke eder ind i Bierget igien; thi den ene Villighed er den anden værd."

Da Dvergene saae, der ikke var Andet for, lovede de at opfylde hans Begiering, og Angantyr fulgte dem, vel ikke uden med nogen Betænkelighed, om han ogsaa kunde lukke sig ud igien med Maalsjernet indensfra. For at være vis i sin Sag, maatte Dvergene først sværge ham ved Baalundur, at Intet skulde skade ham, og at de vilde lukke ham ud igien paa samme Sted. Da det var skeet, fulgte han dem ind i Bierghvælvingen.

Angantyr saae her en stor Mængde Dverge beskæftigede med at hugge Malm, smelte det, og hamre Guld, Sølv, Jern og Kobber, blandet med Tin, til allehaande Smykker, Vaaben og nyttige Ting. Andre hentede Edelfstene, fleb dem, og indsatte dem i Guldbraserner. Til hver af Bierg-

hvælvingens Sider vare store Abninger, hvorfra man kom ned i langt dybere Guler. I den ene laae Fjeldstykker imellem og ovenpaa hinanden, og lignede forstenede Mandslegemer. Den anden Gule kunde Angantyr ikke nærme sig, fordi der fra den opsteg en afskyelig Stank. Men pludselig ophørte denne Stank; det duftede, som Roser, og en Skifelse steg op af Liighulen i hvide Klæder, med lange lyse Haar adskilt i Panden, og med en Huldjalighed i det blege Ansigt, der forjog al Skræk. Modfogner, Dvergekongen, maatte række ham adskillige Hjelme, Kroner, Brystpandsere, Guldringe, Solvægere, i hvilke han satte skionne Edelstene. Saa sukkede han, stirrede op mod Hulens Hvælving med en ubeskrivelig Høihed i sit Kongeblik, og sank ned i Liighulen igien. Angantyr vilde see efter ham, men blev atter bortjaget af Liigstanken. Da sang Modfogner:

Nysgierrigheden driver dig
 Vel til om Alt at spørge mig,
 Hvad du i Bierget skuet har?
 Hor for dit Spørgsmaal da mit Svar!

Den Gule, du til Høire faae,
 Hvor Klipperne som Kæmper laae,
 Nedstyrted' af en Tordenhammer —
 See, det er Jetternes Sovestammer.
 Der slumrer hver en Rise stor,
 Som fældet blev af Uja-Thor,
 Da han, som Freia pyntet ud,
 Besøgte dem, den grumme Brud,
 Og slog med Miolner ned hver Gen.
 Der ligge døde de, som Steen.

Den Hule, som ei duster vel,
 Er Dødningveien ned til Hel.
 Vel var det, bort du skyndte dig!
 Der kommer Ingen, uden Liig.

Men hvo det var, hiin skionne Mand,
 Det jeg dig ogsaa siige kan.
 Dog Noget maa du høre først,
 Som lædske kan din Videtørst.

Du seer, vi lave Kroner, Ringe,
 Bandsjerplader og Sværdeflinge.
 Men Dvergen under Steen og Muld
 En Driller er, tidt lunefuld.
 Naar vi til Drotten smedde Krandsen
 Af roden Guld med Demantglandsen,
 Saa snevre tidt vi hamre Ringen,
 At hans Forstand blier næsten ingen,
 Fordi vi presse Hiernen ind
 Efter vort eget Skalkesind.
 Naar vi til Helten smedde Bladen
 Af blanken Staal, da koler Fladen
 Tidt Mandens stolte Heltebryst,
 Saa reent han glemmer Livets Lyst,
 Og hærder selv, saa haard som Staal,
 Kun stunder til et blodigt Maal.
 Naar Vægeret af Solvet hamres,
 Vi virke tidt, at strax der flamres
 I Giestehal, saa Bredens Ruus
 Til Balplads gior et Bennehuus.
 Naar bort Guldringene vi skienke,
 Der skulde være Troskabs Lænke,

I Guldet ind vi Svovlet liste,
 Saa Ringene maae skjøre briste.
 Bort Spøg langt bedre vilde trives,
 Og os meer Stof til Ratter gives,
 Hvis ei ved daglig Emedefærd
 Os Asa-Baldur var saa nær.
 Det var den skjøne Gud, du saae,
 Med gule Haar, hvid Klædning paa.
 Fra den Tid, Hødur ham slog ihjel,
 Maa Asa-Baldur gieste Hel;
 Men skiondt ham blinde Hødur skød,
 Er Baldur ikke ganske død.
 Som Gienfærd kan han frit opstaae,
 Rundt om i Biergets Huler gaae.
 Da kommer ogsaa han til os,
 Mangen Emed han sig sætter hos,
 Og hjælper med, til Tidsfordriv.
 Derved han redder mangt et Liv.
 I mange Kroners lyse Kant
 Sætter Baldur sin Diamant;
 Da Drotten Sind og Snille faaer,
 Hrolf Krake liig i Leiregaard.
 I mangt et Båndser, blaa som reen,
 Sætter Baldur sin Edelsteen;
 Da Kampen farer gramt afsted,
 Men vennehuldt og blidt i Fred.
 I Bægeret for tørstig Mund
 Sætter Baldur Rubin paa Bund;
 Da vækker Driften Ivedragt ei,
 Men Venskabs Blomst, som Regn i Mai.
 Og Ringen, man af Baldur faaer,
 I Stykker ingensinde gaaer.

Af Troffelb Hjertel briste kan;
 Ei Baldurs Ring, den holder Stand.
 Af Aftekruffens mørke Ly
 Om tusind Aar den funkler ny.

Saaledes lammer han vor Færd.
 Men, Angantyr! tag nu dit Sværd.
 Det færdigt er, som du det vil,
 Og dig det hører ganske til.
 Vi kræve for det ingen Løn.
 Men viid, du Afsurs stolte Søn!
 Du maa med Sværdet fare varligt,
 Hvis ei for dig det bliver farligt.
 Hvergang det ud af Skeden drages,
 Maa det forsigtig saadan mages,
 At du et Menneske kan dræbe.
 Thi Blod maa sig til Tyrking klæbe.
 Hvis det skal Luften staae imod,
 Det styrkes maa med Hjerteblood.

Nu skynd dig bort, for Hanen galer!
 Hvis ikke, du det dyrt betaler.
 Vi Andet har at tage Vare,
 End fromt at vogte dig for Fare.
 Seer du de store Slagsværd hist,
 Hvis Blink alt brænder, som en Gnist?
 Seer du de lange Landser der
 Med Skafter af unge Granetræer?
 Dem Odin selv har nys bestilt.
 De Mænd, som blev ved Livet skilt
 I sidste Kampe, sidste Slag,
 Som sidde nu i Broderlag

I Balhal ved Sæhrimmer=Skiffe,
 Maae vi fra Regen ei forsinke.
 Man henter Baabnene hos os.
 I Gaarden skal de hen og slaaes,
 Naar Velkomsthornet ud er stuet,
 Og Alle sig en Ruus har druffet.
 Saasnart af Bierget du kommer nu,
 Da vil den Ildvogn skue du,
 Der fra vor Emedie til Balhal farer,
 Belæstet med de fieldne Varer,
 Saa fuld af al den Herlighed,
 At Sværd og Landser hænge ned
 Fra Vognens Rand, ret ligerviis,
 Som trued Jorden den med Riis.
 Afsted med dig, forlad vort Bierg,
 Og giest ei tiere nogen Dverg!

Angantyr skyndte sig ud; thi ved Dvergedrottens brede
 Befaling glemte han sin Tapperhed. Fielddoren lukkede sig
 med Brag. Da han var lobet et langt Stykke, saae han i
 Veiret, og opdagede Ildvognen paa Himlen med de ned=
 hængende Sværd og Spyd, der kom gloende fra Dverge=
 Gæsen. Han frygtede for, at Modjogner havde gieffet ham
 med Tyrking, og at det blot var et Blindværk; men da han
 saae det skønne Sværd hænge ved sin Side i et prægtigt
 Bælte, trøstede han sig, og glemte det i en assides Kloft,
 for at Ingen skulde undre sig derover, eller stiale det fra ham.

Da han var kommen til Upsal igien, og traadte ind
 til Yngve i Hallen, fandt han Kongen og hans Mænd
 siddende tankesfulde og forstemte. De havde alle seet Stiernen
 med Riiset i Lufsten, og spaaede sig intet Godt deraf. Om

en sliq Stiernes Betydning og Virkning havde man forskiel-
lige Meninger, nedarvede fra Fædrene.

Angantyr smilede til alle disse Indbildninger, og sagde tilsidst: „Det er latterligt, at høre al den Overtro og Bildfarelse, Folk kan komme i. Jeg kan sige eder den rene Sandhed: Denne Stierne er en Ildvogn, der gaaer mellem Dvergesmedien i Bierget og Valhalla, naar der behøves Baaben til de Helte, der ere faldne i Krigen, og de skulle være Ginheriar.“ — „Da er det et Under, at man seer den Vogn saaielden,“ sagde Kong Ingve smilende. Alle loe heit over Angantyr's formeente Taabelighed; men han sagde: „Et Aar i Valhal er maaskee en Menneſkealder paa Jorden. Tid og Rum tages vel der i det Store, ligesom Maal og Vægt.“ Dette fandt Kæmperne at være rimelig talt, og mange syntes, der var Sandhed i Angantyr's Ord.

19.

Hjalmar's og Drvarodds Elſkov.

Kampdagen blev bestemt, og Hjalmar hiin Hugprude og Drvarodd tilbode sig ene to at kæmpe mod alle tolv Brødre. Kongen og hans Raad syntes, det var en ulige Kamp, der ikke behøvedes; men Hjalmar sagde: „Det er uhelderligt for Drvarodd og mig, at kæmpe Mand mod Mand mod Angantyr og Hiorvard; thi skiondt de ere berøgtede for Ondskab og Grumhed, veed man dog lidet at sige om deres Manddom. Jeg vilde skamme mig ved at kæmpe ene mod den Ildgierningsmand, som vilde stiale

Livet af mig. Lad ham tage sine Brødre med, saa vorder Kampen anstændig."

Ingeborg gav Hjalmar Net, da han besøgte hende i Jomfruburet til Afsked. „Hvis du bestaer i denne Kamp," sagde hun, „saa vil du indlægge dig Berømmelse, og min Fader vil strax tillade vort Egteskab, naar du har skilt ham ved hans værste Fiender. Falder du, saa følger jeg snart." — „Det har ingen Nød," sagde Hjalmar; „vi To ere begge saa frodige, saa unge og stærke, at jeg slet ikke kan faae i mit Hoved, at Døden saa tidligt skulde komme og gieste os. Jeg haaber at leve mange Aar med dig, Ingeborg! og at du med din Vennesalighed skal glæde og gværge mig, naar jeg kommer hjem fra håderlig Bedrift. Da smager Urnenes No og den vene Danneqvindes Kiærtegn. Men da Alt, hvad der forestaer et Menneske, er uviist, saa vil jeg dog i det mindste en liden Stund nyde den huiuslige Lykke med dig, som jeg haaber vi skulde dele sammen til en hoi Alderdom. Du maa vise mig dine Urtebed, dine Blomster, dine Fugle; og lad ogsaa nogle af de smaae Børn komme, som du daglig underviser! Saaledes skal jeg sidde som din Husbond paa Bænken, naar du underviser vore egne Børn." Ingeborg rødmede, og hentede Blomster, Børn og Fugle i Hobetal. Hjalmar tilbragte en lykkelig Stund i hendes Selskab, og drømte sig et langt herligt Fremtids Liv. Ved Afskeden sagde han: „Jeg har endnu aldrig bedet dig om et Kys, Ingeborg! og gjør det heller ikke nu; det er tidspunkt, naar du er min Hustru. Jeg kysser dig med Diets Blik og med Læbens Smil — det er Siælens Afskedskys." — „Og jeg kysser dig, som Søster kysser Broder," sagde Ingeborg; „det er et fromt Kys, og det skal du eie. Gen Nøse skulle vi dog plukke her paa Jorden i Freias Hauge, som hverken er Længselens eller Veemodens, men virkelig

Glædes." Hun kyssede ham. — „Og hvis jeg falder," sagde Hjalmar, „vil du da mindes mig?" — „Nei," svarede Ingeborg, og rystede venligt paa Hovedet, „mindes dig vil jeg neppe, det behøves ikke; Døden skiller mig ikke fra dig." — „Du vil dog ikke dræbe dig, hvis jeg falder?" spurgte Hjalmar bekymret. — „Nei, det lover jeg dig ved Freia," svarede Ingeborg, „jeg skal leve, saalange hun forunder mig det." — Saaledes trostet forlod Hjalmar hende.

Nu rustede man sig til Samsø-Toget; men for Drvarodd gik ud paa Ekibet, trak han hemmeligt sin Alfeskjorte paa, og sagde ved sig selv: „To Gange kan jeg nytte den, uden at være bunden til den for Livstid. Jeg bruger den første Gang til Hjalmar's Frelse, ikke til egen Fordeel. Tolv imod To er egentlig Ridingsværk; et saadant Tilbud burde Urngrim's Sønner aldrig taget imod, hvis de vare ærlige Kæmper. Jeg vilde ikke modsige Hjalmar. Nu troe de at overvælde os, og Thor veed, hvilke Mænker de endnu ville finde paa; men Hjalmar skal eie Ingeborg, thi de fortjene hinanden. Deres eneste Feil er, at de ere forelskede; det er taabeligt. Hvilken latterlig Ting er Elskov! Hvor umuligt vilde det vorde den, at faae mig i sine Garn! Der er nu Hervor, som, ærlig talt, uden at Hjalmar horer det, er ti Gange skønnere og yndigere, end Ingeborg — men elsker hende? Nei, det var umuligt. Jeg troer heller, jeg kunde hade hende, fordi hun med eller mod sin Willie har forhejet mig. Altid maa jeg tænke paa hende; hvor jeg gaaer og staaer, seer jeg hende: med de gnisterforte lange Lokker, der flagre fra Hielmen, som hun næsten aldrig aflægger; med de store blaae Dine, saa kolde som den rene Luft i en klingende Vinterfrost; med den ikke blot stolte Pande, men med Næsen, der løber i eet med den, og er ligesaa fiæk; med en Spidskhed paa Læben, der stikker, som

Biens Braad, og som dog faaer Gen til at ønske sig et Kys, saa sodt som dens Honning. Og dog vil jeg gierne takkes hende. Selv denne Holmgang huer mig ikke blot, fordi jeg hjælper min Ven Hialmar, men fordi jeg vil behage Hervor. Vist nok er det en egen Maade at vinde en Møes Bifald paa, ved at slaae hendes Fader og elleve Farbrodre ihjel. Men Hervor er ikke, som en anden Mø; hun vil vindes paa sin egen Viis. Hvi kan jeg dog ikke lade være at tænke paa hende? Hun er vist en Hex. Jeg har det Uheld, at være giestet af Hexe min hele Levetid. Den første var gammel og hæslig; hende slog jeg, uden at betænke mig, Tænderne ind i Munden paa, skiondt hun var tandløs. Ellepigen lod jeg nok være at træffe; det var jo lutter Maanstin og Skygge, Spindeværv og Dugg, Blade og Fuglesang. Hervor har Munden fuld af de deiligste Tænder; men det var mig ikke muligt, at slaae en eneste ind, skiondt hun smiler dermed, som en Ulv, der vil bide. Men hun ligner ikke Ulven. Hun ligner sig selv; der er Jngen, der ligner hende. Selv ikke Freia. Maaskee Valkyrien. Men jeg vil ikke mere tænke paa hende. Afsted til Samsø!"

20.

Holmgangen.

Hialmar og Drvarodd landede ved Samsø i Munarvig. De troede at være komne først, og gik op i Skoven, for at finde et passende Sted til Kampen. Men Arngriims Sonner kom kort efter seilende med stort Mandskab. Da de

langt borte saae Hialmars Skib ligge for Anfer, satte de sig til at drikke, før de styrede til Land. Nu kom Bersærfergangen over dem, og da der ingen Stene og Træer vare, de funde hugge i, og de frygtede for at dræbe hinanden indbyrdes, entrede de Hialmars Skib, og sloge alle hans Folf ihjel. Efter denne Daad stege de paa Land, og satte sig i Kredss om et stort Træ, matte af Bersærfergangen, som nu var gaaet over, men dog glade i den Tanke, at de havde dræbt Hialmar og Drvarodd med de Andre. Hvor forundrede bleve de derfor, da disse Helte traadte frem, frastige og usfadede, og udæskede dem med stolte Ord.

„J have efter Sædvane overfaldet og dræbt fredelige Folf,“ sagde Hialmar, „der sadde i deres gode No, og intet Ondt ventede. Nu er jeg og min Staldbroder Drvarodd komne, for at straffe eder for denne og flere Ildgierninger.“

Angantyr og hans Brodre vare blege og trætte af Bersærfergangen; Hialmar og Drvarodd blusjede af Hvernlyst, og lignede to Guder fra Valhal. Magtet Angantyr stolede paa Tyrving, bragte ham den gierrige Natur, der var i ham, til at tænke paa Muligheden, at Hialmar, hvis han faldt, funde komme til at eie hans Sværd. Det gif ham, som Hunden, der, naar den er mæt, dog ikke under en Anden det Been, den ikke selv længer kan gnave, og han sagde: „Vi ere rede til Kampen; men lader os giøre den Aftale, at den, som falder, skal af de Efterlevende jordes med alle sine Baaben! Drvarodd skilles vel ligesaa nodig ved sin Bue, som jeg ved mit Sværd.“

Heri indvilgede Alle, og Kampen blev nu saaledes bestemt, at den skulde fornyes fire Gange, hver Gang tre af Arngrips Sonner mod Hialmar og Drvarodd; og Tærningerne skulde bestemme, hvo af hine der skulde kæmpe først.

I Fjortningen gik det heel ordenligt. Drvarodd kæmpede ogsaa med Sværd ved Siden af Hjalmar. Men neppe vare de første tre Brødre faldne, saa sprang de andre otte hen imod de tvende Benner, og det hjalp ikke Ungantyr, alt hvad han raabte dem tilbage.

Neppe saa Drvarodd sig omringet, saa raabte han til Hjalmar: „Hold dem fra Livet med Sværd og Skjold, og overlad mig Resten!“ Derpaa flygtede han ud af Brimlen, uagtet han vidste, at han i Flugten kunde saares, for at komme dem paa Skudvidde; og neppe brugte han Buen, saa pillede han den ene bort efter den anden, saa Hjalmar havde endnu kun et Par Stykker at kæmpe mod, hvilke han lykkeligt nedlagde.

Nu sprang Ungantyr rasende frem med Tyrsking, og gav Hjalmar Banesaar; men Hjalmar, der havde mistet sit eget Sværd, havde endnu saa megen Styrke, at han vriistede Tyrsking af Ungantyr's Haand, og giennebborede ham dermed.

„Der ligge de alle,“ raabte Drvarodd med Skoggerlatter. „Men du, Hjalmar!“ vedblev han med dæmpet Røst, „ligger der ogsaa, og det er det Børste, thi dit Liv var mere værd, end tolv Gange tolv slige Fienders.“

„Leed mig hen til Kilden, og giv mig en Drik Vand i min Hielm!“ sagde Hjalmar med sagte Røst. „Mig tørster.“ Drvarodd ledte ham derhen, satte ham paa en Steen, og tog Hielman af hans Hoved. De skionne brune Loffer hvirvlede sig vildt omkring det blege Ansigt; men hans Dine vare endnu klare og stærke. — „Nu vilde Ingeborg græde, hvis hun saa dig,“ sagde Drvarodd. Da Hjalmar havde druffet, følte han sig forfrisket. Han holdt med Haanden paa sit Saar, for at Blodet ikke skulde forløbe ham, og sang med kraftig Røst sin Dødsang:

Det skal ei spørge,
 Derfor ei sørge
 Skal Hialmars Mo,
 At Kamp han skyede,
 For Fienden flyede
 Paa Ugirs D.
 Han dristig stævned
 Mod Fienden, stærk.
 Og Drvar hevned
 Et Nidingsværk.

Tolv Fiender blegned,
 For Hialmar segned
 I Dødens Favn;
 Hans sidste Stræben,
 Sidst Ord paa Læben
 Var hendes Navn.
 For Dødens Slummer
 Er kun min Sorg:
 Det volder Kummer
 Skion Ingeborg.

Hugprude Broder
 Fra Berurjoder,
 Min Drvarodd!
 Skion var din Lue,
 Stærk var din Bue,
 Vis var din Braad.
 Sit Liv forliste
 Ung Hialmar fro,
 Da du beviste,
 Du var ham tro.

Nu Skiold ei buldre!
Paa dine Skuldre
Bær Bennen hjem!
I Sveariget
Bring Helteliget
I Hallen frem!
I Morgensue,
Med Barmen trang,
Sin Ven hun skue
For sidste Gang.

Men ei hun græde!
I Freias Sæde
Vi samles vist.
Hvo vilde flage
For snelle Dage,
For korte Frist?
For Dodens Slummer
Er kun min Sorg:
Det volder Rummer
Skion Ingeborg.

Da Hjalmar havde endt sin Sang, slap han Saaret med Haanden, og hans Blod sprang raskt og rislende, som Kilden, men kun et Dieblif. Han sank død i Drvarodds Arme. Drvarodd stirrede paa det blege Ansigt, kysjede Hjalmar paa Panden, og sagde: „Kilden græder over dig, Hjalmar! Drvarodd kan ikke græde.“ Med disse Ord trykte han sin Vens Dine til, lagde Riget sagte ned paa Jorden, og bedækkede det med Lov for den hede Middagssol.

21.

Begravelserne.

Nu tænkte Drvarodd paa at høilægge Arngrims Sønner, som han havde lovet, med Harnisk, Hielm og Baaben, uden at Noget blev berøvet dem. Men han havde Ingen til Hielp; thi alle hans Folk vare ihjelslagne. Nogle Fæhyrder fandt han; disse jendte han til det fiendtlige Skib, at de skulde hente Angantyr's Mandskab, for at hielp med at jorde deres Herrer.

Neppe horte disse Nederlaget, og at det var skeet ved To, hvoraf den Ene kun var tilbage endnu, før de skyndte sig op i Land, at dræbe Odd. Da de saa ham, skode de deres Pile efter ham, af hvilke mange traf, men bleve afmægtigt hængende i hans jilkestufne Brynie, saa at Odd kom til at ligne et stort Pindsvin. Da Mændene kom nærmere, plukkede Odd Pile af Brynien, og kastede dem efter de Ankomne med Haanden saa stærkt og vist, at han dræbte Tre paa Stedet. „Saaledes skyder man Trælle," sagde Drvarodd. „Lader det være, Børn! J have selv været af det. Jeg vilde gierne dræbe Jleer af jer, men har ikke Raad dertil, da J maae hielp mig med at begrave eders egne Herrer, at ikke Tyve skulle stjæle deres Harnisk og Baaben, eller Krager og Navne fortære deres Liig." Folkene fandt, at der var Mening i Odds Tale, og lode sig nu uden Murren befale af ham, hvilket han gjorde med saa stor Tillid og Rolighed, som om de havde tient ham ærligt og tro i mange Aar.

Drvarodd lod dem nu fælde Træer i Skoven, og af Stammerne byggede han et Gravkammer, hvor Rigene bleve lagte i fuld Rustning, med deres Sværde i Hænderne, og

Angantyr yderst med Tyrting. Derpaa blev der lagt Sand og Jord over Gravkammeret. Det var vorden en mægtig Høi, Odd lod den beklæde med Græstov, og en Steen vælte for Indgangen.

Da de vare færdige hermed, sagde Odd: „Nu har jeg jordet eders Herrer hæderligt efter Løfte; nu staaer tilbage at begrave min Ven Hialmar, som ligger derhenne i Skyggen under de grønne Løv. Men han skal ikke jordes her. Han har bedet mig om at bringe ham til hans Fæstemø Ingeborg i Upsal. Det bliver altsaa nødvendigt, at lægge ham ud paa Angantyr's Skib, da hans eget har mistet Anker og Seil ved Entringen. Derfor maa jeg ogsaa betiene mig af eder til Hjemfarten, og lade Hialmars Skib blive her i Fiskernes Baretægt til videre.“ Mændene lode Odd uden Modsigelse, og svore ham gierne Lydighed; thi deels havde han vundet deres Venskab ved den hugprude Viis, hvorpaa han behandlede sine dræbte Fiender, deels mindtes de endnu Pilekastene, og de forgieves Forsøg, der vare giorte paa at dræbe ham.

22.

Ingeborg's Endeligt.

Det var en aarle Morgen, da Drvarodd anfrede igien ved Sigtun. Folk vare endnu ikke opstandne; men Hervor var gaaet ud med sin Terne Svanhvide til Stranden, for at speide efter Skibe langt ude, thi hun havde Falkesvine. Da hun opdagede Faderens Snekke, sagde hun: „Nu have de Tolv dog faaet Bugt med de To, hvad vel var for dem.

Man siger: Mange Hunde Harens Død; men Drvarodd og Hjalmar vare ingen Harer." — „Dg din Fader og hans Brødre ingen Hunde," sagde Svanhvide, som havde frit Eprog med hende. — „Raske Blodhunde ere duelige til Jagten," vedblev Hervor. „Men jeg haaber, Bildtet har staaet, for det faldt. Neppe lever Hiorvard endnu for at ægte Ingeborg, hvis Drvarodd ingen Praler var, da han roste sin Skyttefærdighed."

Nu anfrede Skibet, et Bræt blev lagt fra Skibsranden til Kysten, og den Første, som gik derover, var Drvarodd med Hjalmar's Liig paa Ryggen. Hervor kiendte Liiget, og sagde: „Nu vil Ingeborg græde." — „Dg Hervor," svarede Drvarodd, i det han nedlagde den døde Helt. — „Hervor græder ikke. Hvor er min Fader?" — „Hjalmar tog ham med, da han gik til Odin," svarede Drvarodd. „Af hans Brødre sendte jeg de Fleste med mine Pile til Hel, da de hobevis vilde overfalde enkelt Mand; dog jordede jeg dem i den Heltehei, jeg fastede over din Fader." — „Det var større Hæder, end de fortiente," svarede Hervor. — Drvarodd betragtede med Beundring den skionne modige Qvinde, der saa rolig kunde bære Fadertabet. „Fader du Hjalmar, som dræbte din Fader?" spurgte han. — „Naar man overfaldes, maa man værge sig," svarede Hervor.

Drvarodd tog nu Liiget paa sine Skuldre, for at bære det til Ingeborgs Jomfrubur. Hervor fulgte. „Det vil blive morsomt," sagde hun, „at see Maanfinnet slukkes i Regnskyer. Neppe har Hjalmar blodt meer, end Ingeborg vil græde, naar hun seer ham."

Ingeborg sad just i Buret, og stak en Pandserfkiorte til Hjalmar. Odd lagde Liiget for Døren, gik ind til hende, og sagde: „Her er en Ring, som Hjalmar sender dig med sin Hilsen." Hun tog imod Ringen; uden at sige et Ord,

traadte hun ud i Døren, og da hun saae Hialmars Liig, segnede hun strax død ned ved hans Side.

Da skoggerloe Drvarodd, og raabte: „Vel maa man glæde sig over dette. Nu skulle I have hinanden i Døden, uagtet Skiebuen negtede eder det i Livet.“ Derpaa tog han først Hialmars, saa Ingeborgs Liig, og bragte dem hen i Hallen for Kongens Højsæde. Kong Yngve blev meget bedrøvet over at han havde mistet sin Datter; men Drvarodd sagde: „Mig tykkes, Herre! at slig Død maa troste eder. Ingeborg har i sin Hedenfart vundet alle Helte, ja selv den stolte Hervor. Vi havde ventet Suf og Taarer; men hendes Hierte brast, som et ædelt Kar, der oversyldtes af for megen Smerte. Deraf kiendes Kiærlighedens Styrke. Jeg har i den senere Tid havt flere Beviser paa den. Vel muligt, at den i sin rette Skikkelse af alle Magter dog er den stærkeste.“ Disse sidste Ord sagde han med et Blik paa Hervor; men hun mærkede det ikke, thi hun stirrede paa Ingeborgs Liig.

23.

Om Hervor.

Natten efter denne Begivenhed var søvnløs og sørgelig for Hervor. Men Drvarodd sov, som en Steen; thi han havde havt stor Anstrengelse med at slæbe sin Vens Liig, hvilket han ikke vilde overlade til Andre, og skiondt han, uden at vide det, elskede Hervor, saa var dog hans Elskov sund, som hans Sorg, og forstyrrede ikke hans Nattero.

Hervor var uagtet sin mandige Mand en Kvinde, og

maatte undertiden, saa nedig hun vilde, yde Naturen dens Ret. Hun følte sig i denne Nat nedslaaet, modløs og bedrovet — ikke just over Faderens Død, thi for den, der altid stunder til Kamp, er Livets Tab ikke agtet høiere, end de Penge, Spilleren taber; men hendes hele Fremtid var forstyrret.

Da Hervor blev født, døde hendes Moder; hun havde aldrig havt Soffende, af hendes Fader var hun opdraget paa sær Viis mellem ham og hans Bredre. Da hun blev ældre, beherskede hun Faderen. Det var, som sagt, efter hendes Raad, at han var fulgt med Hiorvard, i Haab om at worde Sveafonge, naar Unglingeætten var udroddet. Nu stod Hervor alene uden Hielp og Venner; selv hendes Faders ringe efterladte Mandskab adled jo Drvarodd.

Det var en stormfuld Nat, og Regnen skyllede ned. I dette flette Veir tog Hervor en Raabe paa, en Lygte i Haand, og uden at tage Evanhvide med (det eneste Menneske i Verden, hun endnu troede at kunne forlade sig paa), gik hun alene den lange Bei til Gefions Hof paa Klippen. Hos denne hendes kæreste Dija haabede hun endnu at finde Trost og Raad.

I Regn og Slud kom Hervor til Hoffet. Hun aabnede Døren, og traadte ind. Men Hallen havde i denne fæle Nat aldeles intet Hvitideligt og Oploftende. Gefion sad som et Spegelse paa Bænken, og stirrede. Hervor gik rask hen imod hende, holdt hende Lygten i Ansigtet, og nu saae Billedet ud, som en udpyntet Duffe. De blaae Glasøine stirrede uden Siæl og Liv paa Hervor, og hun kunde tydeligt see Stingene af den Traad, hvormed Haaret var syet paa Hovedblokken.

Uden Trost vendte Hervor sine Dine fra det udskaarne Træ, da faldt de paa Ingeborgs Skjold i Krogen, som hun

havde glemt, da hun sidst var her, og Hjalmar overraskede hende. Der stod Galgen i Skjoldet, malet med Ingeborgs Blod, der nu ikke længer var skarlagensrødt, men levret og mørkebrunt.

En besynderlig Mathed overfaldt Hervor. Hele hendes Liv tyktes hende i dette Dieblis at være et udselt Gøglespil. Hun fik Lust til at ende det, drog sin Daggert, lod den funkse i Lygtelyset, og stirrede paa Gesion igien, som for at vide, hvad hende tyktes derom. Da faldt der en af de blaae Stene ud af Diehullet paa Billedet, trillede hen ad Gulvet, og blev liggende for Hervors Fodder.

„Et dødt Billed,“ raabte hun, „en stor Duffe for voksne Børn, et latterligt Legetoi, et Spilleværk, som det hele brogede, taagede Liv! Jeg vil ikke lade mig længer gieffe. Jeg er fied af at sidde i denne Dødens Vaagestue; jeg vil selv sove.“

Da flarede det pludselig op derude. Himlen blev reen, Maanen skinnede, og fastede sit Lys ind ad Døren paa Hervors Daggert. En liflig Lyd af Lurer og Skjolde flang i Luften. Hervor traadte ud, og saae nu, at det ikke var Maanen, men sex deilige Møer paa en lysende Skj, omgivne af Luurblæsere. Medens Lurerne udbredte deres Toner over Fjeld og Dal, slog de tre Møer lydeligt Skjoldene mod hinanden. Da de nærmede sig Jorden, standsede Skjen, og Møerne svævede ned, tre og tre. Da de kom nærmere, kiendte Hervor strax Valkyrierne. Med Sværde, Skjolde og store Evanevinger paa deres Guldhielme traadte de hen imod Hervor, og sang til Lurernes Lyd:

Utter Valkyrier vilde
Hervor i Hallen gieste.
Diet tidligt og silde

Paa vor Mo vi fæste.
 Vorde Valkyriers Lige
 Skal den stolte Pige,
 Stige med As og Alfen
 Høit til Valaskjalsfen.

Tyrving er smeddet i Bierget,
 Tyrving Jorden skienket.
 Kiender du Helteværget,
 For til Bierget lænkfet?
 Seid monne Jernet syde;
 Det vilde Stort betyde.
 Tyrving, et Sværd uden Mage,
 Dvergen fræver tilbage.

Men det skal ei ham lykkes;
 Skioldmoen er ei bange,
 Hver god vil tykkes
 Om Valkyriesange.
 Hun skal Dødningen tvinge
 Sværdet igien at bringe;
 Gravhoiens mørke Hule
 Skatten os ei skal skjule.

Som Smurdeigen i Brødet,
 Tyrving frydrer Livet;
 Og som Blodet til Riødet,
 Tyrving blev Saga givet.
 Mennesket, feigt i Slummer,
 Bønnes til Trællesummer,
 Hvor ei Tyrving skrækker,
 Og til Bedristerne vækker.

Bredens Ild maa flamme,
 Skal ei Røgen jer qvæle;
 Kæmpernes Staal maa ramme,
 Skal ei Tyvene sticke.
 Skjold i Marken maa brage,
 Skal ei Slægterne svage,
 Kolde, misundeligule,
 Utter som Dverge pusle.

Hvad siger Mord og Bløden,
 Naar sliq Skat blev givet?
 Og hvo frygter vel Døden,
 Som er værdig til Livet?
 Gaf til din Faders Gienime,
 Kræv med lydelig Stemme
 Staalet, der gavner Muldet
 Meer, end Freden og Guldet!

24.

Nornerne tale med Hervor, og Gefion lyser hende hjem.

Da Valkyrierne havde endt deres Sang, ønskede Hervor at faae noget nøiere Besked om Tyrving. Rota, den ældste Valkyrie, sagde: „Tal med Nornerne, som følge os! De kunne sige dig, hvad du skal vide.“ Nu traadte Nornerne frem, de saae rolige og alvorlige ud. Den ældste, Urd, i et mørkt, foldet Klædebon, hvori man neppe ret kunde see hendes Skikkelse, fortalte hende Angantyr's Eventyr,

hvorledes han havde faaet Sværdet, hvilket Faderen havde fortiet Hervor. Barandi, i den brogede Skældragt, bad hende være munter, og ikke lade Modet synke. Urd sagde: „De misundelige Dverge have kun nødtvungne givet din Fader dette Sværd. Et større sligt bragte Liv og Bevægelse i de ældste Slægter, da Guder strede mod Jetter.“ Barandi sagde: „Der er en Stump af Tyrø gamle Sværd i Tyrø Klinge.“ Skuld meldte: „Hvis du bringer Sværdet tilbage, vil Livet røre sig langt kraftigere herefter. Hele Folkeslag ville vel ødelægge hinanden; men hvad siger det, naar Modet og Tapperheden saaledes naaer sit høieste Maal? Det bliver, som en Storm, der bortfierner alle Mosetaager. Det Utoi, der udhæffes i alt for lang Fred: Egennytte, Misundelse, Bagtale, List, Belskyt, Drommeri, Forsængelighed og den grumme Feighed — alle disse stinkende Padderhatte kunne ikke groe paa de store Valpladse, hvor Menneskeblodet, Jordens bedste Rose, duster med Heltebedrift for Evigheden.“ Barandi sagde: „Der er Gift i Sværdet; men det er Modgift.“ — „Dog“, vedblev Skuld, „maa du fare varlig med Tyrø, og ikke blotte dette Sværd, uden der er en Fiende i Nærheden, du kan dræbe; thi det kræver i det mindste eet Menneskes Død, for hver Gang det drages.“

Da Skuld havde sagt dette, forsvandt hun og alle de Andre. Skyen sortnede, Hervor stod igjen i Bælmørke, og saa ikke Andet, end Gefion, der sad inde i Hoffet ved det matte Lygteskin, og stirrede ud paa hende med sit ene Øie. „Du skal saa dit Øie igjen,“ raabte Hervor, i det hun tog den blaa Edelsteen op fra Gulvet, og puttede den i Lommen. „Det skal blive fast indsat igjen i Morgen den Dag.“ Derpaa skyndte hun sig hjem. Paa Veien, i Nærheden af en farlig Fjeldpynt, hvor der var stærk Træk mellem Klipperne, gik hendes Lygte ud. Ved hvert Skridt, hun nu

giorde i Mørket, stod hun Fare for at styrte ned i Afgrunden. Men Hervor blegnede ikke. „Gefion vil vist have et vaagent Die med mig,” sagde hun, i det hun tog Diestenen ud af Lommen, og lagde den i sin hule Haand. Og saa var det; thi den lyste med blaa Lue, som en Lygtemand, men uden at lede vild, og Hervor kom lykkeligt hjem til Svanhvide, der havde været bange og bedrovet over hendes lange Fraværelse.

Næste Morgen var hendes første Tanke, at give Gefion sit Die igien. Hun havde lagt Edelstenen paa Bordet, da hun gik i Seng, og den havde oplyst Værelset, som en svag Mattelampe, til hun slumrede ind. Men nu var den ingensteds at finde. Der havde Ingen været i Kammeret, uden Svanhvide, og om hendes Troskab var Hervor overtydet. „Har en Tyv”, tænkte hun, „dovet at stjæle Gefions Die, saa vil det snart opdages; thi hvordan vil han skjule den guddommelige Straale? Men ud til Gefion vil jeg gaae jo før jo heller, og bede hende om Tilgivelse for min Uagtsomhed. En Dise er alvidende, hun kender alt min Uskyld.”

Hervor skyndte sig ud med Svanhvide til Gefions Hof. Men der sad Gudinden med begge sine Dine, som hun altid havde siddet. Ingeborgs Skjold stod vel endnu i Krogen, men det var blankt og reent, af Blodgalgen var ikke mindste Plet. „Jeg maa have drømt,” sagde Hervor. „Men lige meget; min Drøm var mærkelig og lærerig. Nu maae vi hisse Seil i hoiere Raa, Svanhvide! til min Faders Gravhøj. Vil du være med?” Svanhvide svarede: „Jeg følger dig til Graven og i Graven.”

25.

Hervors og Drvarodds Samtale.

Drvarodd havde vundet Skibet og Mandskabet fra hendes Fader, og Hervor indsaae, der var ikke Andet for, end at sige ham Alting reent ud, hvis hun vilde til Samøs. Herpaa betænkte hun sig saa meget mindre, da hun vel havde mærket, at Drvarodd godt kunde lide hende. Vel berovede hun ham ved denne Fortrolighed Haabet om nogensinde at faae hende til Kone; men hun havde ogsaa mærket, at Drvarodds Sind og Hu var af et eget Slags, og betænkte sig ikke længe.

Da hun havde sagt ham Alting, endte hun med disse Ord: „Aldrig vil jeg ægte nogen Mand, og hvis jeg maa raade dig, Drvarodd! saa tag du heller aldrig nogen Hustru. Men lad os stifte et bedre Ægteskab! Som Helt og Heltinde ville vi drage Verden om og udføre Bedrifter, hvortil Saga endnu aldrig horte Mage. Mig er sagt, at du med din Bue og dine Pile udretter det Samme, som jeg bliver i Stand til at udrette med Tyrking. For slikt et Sværd og sliige Pile maae alle Mennesker vige eller bløde. Saaledes giøre vi os til Herrer af den hele Jord.“

Drvarodd rystede paa Hovedet, og svarede: „Jeg tænker i denne Sag anderledes, end du. Hvad min Bue og mine Pile angaaer, saa takker jeg for deres Fortrinlighed Ingen, uden min stærke Arm, mit skarpe Dø og mit kolde Blod. Jeg maa i hoi Grad fraraade dig at søge Hjælp hos Valkyrier og Nørrer. Hvad vi Mennesker skulle forstaae, og hvad vi skulle udrette, dertil gave de rige Guder os Gaven fra Fodsjelen af; denne Gave skulle vi dyrke, men at ville meer, er Ussind. Thi hvis ogsaa overnaturlige Væsner

fiden laante os Noget af deres Magt, hvad Vre, sand Fordeel og Glæde var der da af at være blotte Redskaber i deres Haand? Tapperhed maa, ligesom Retskaffenhed, komme fra Mennesket selv.

Den ene Fortrolighed er den anden værd," vedblev han efter en kort Tausched. „Jeg har ogsaa faaet Noget af en Alf, som jeg snart agter at skille mig ved igien. Tyrving er Krigens Værktøi; den blev smeddet i Biergets Dyb, mellem brændende Luer, ved forfærdelige Alfgrunde, af Klippens haardeste Malm af hæslige Dverge. Mig har en lille hvid Alfemo i Siælland vævet Fredens beskyttende Klædebon i Maanestkin, Blomsterlugt og glindsende Dugg af det fineste Spindeværv. Men naagtet hendes venlige Tale indseer jeg dog godt hendes onde Hensigt. Jeg gav mig hende i Bold ved et letsindigt Kys, i Stedet for at vende hende Ryggen, for Hanen gol. Hun berovede mig vel ikke Livet; men hvad der var værre, Livets Værd og Vre vil hun røve mig. Til en feig, magelig Huusbonde, der døer Straadød, vil hun giøre mig. Men det skal ikke lykkes. To Gange har jeg faaet Lov til at bruge Skiorten, og kan trække den af igien, uden for Livstid at være hyllet deri. Den første Gang brugte jeg den for min Ben Hjalmar's Skyld, skiondt det lidet baadede ham; anden Gang vil jeg bruge den for din paa dette Tog efter Tyrving, hvis det ikke kan være Andet. Men mit Raad til dig er, at du ikke forstyrrer din Faders Ro i Graven. Lad Tyrving være jordet med ham! Jeg vil ogsaa brænde Alfesærken. Bliv min Hustru, og drag med mig! Der vil vorde Heltegierninger nok for mig at øve; og vil du følge mig i Strid — desbedre! saa adskiller os hverken Livet, eller Døden.“

„Tænk aldrig paa det!“ svarede Hervor. „Følger du mig ikke til Samso, saa gaaer jeg ene. Tyrving have Norner

og Valkyrier lovet mig; det er en Gave, som kommer fra Guderne selv — i Fødselstimen eller siden, det gjør Intet til Sagen."

Da Drvarodd saae, der var ikke Andet for, og hans Rikærlighed til Hervor vorte, besluttede han at følge hende. „Det gielder her et Tog imod Drauger og Svartaler," tænkte han; „jeg drager Alfesfiorten anden Gang paa for Hervor, og saa aldrig meer."

26.

Hervor henter Tyrving.

De landede efter en heldig Fart ved Samso, og fastede henimod Aften Anker. Drvarodd vilde, at Hervor skulde biev til næste Morgen, da han troede, hun vilde lade grave efter Sværdet; men hun svarede: „Man maner ikke Vander om Dagen. Vil du ikke følge med, saa bliv! Jeg gaaer ene med min Terne. Men lige hen til Graven skal Ingen følge; did gaaer jeg ene." Drvarodd sagde: „Jeg følger dig. Og gif Veien til Hel — jeg troer, jeg fulgte, skiondt du ikke takker mig mere, end en Herre sin trofaste Hund, der løber efter ham." Hervor svarede: „Jeg skionner paa dit Venskab; men her er ikke Tid og Sted til lange Omjvob og prægtige Talemaader."

Skoven stod for dem; det var ved den modsatte Kyst, Angantyr og hans Brødre laae begravede. Drvarodd havde med Flid ankret ved denne Strand, da det mørknede, for at saae Hervor til at opsætte Bedriften til i Morgen. De

modte en Fæhyrde, og Hervor spurgte: „Hvor gaaer Veien til Angantyr's Grav?“ Hyrden svarede: „Du gjør ilde i ved Nattetide at besøge denne Gravhøi. Den har et slet Rygte. Det maa være slemmt nok, at komme den nær om Dagen; men om Natten seer man Ildsluer at hvirvle ud deraf.“ — „Eige meget!“ sagde Hervor, „den Ild vil ikke brænde mig.“ Fæhyrden svarede: „Jeg seer, du er dristig, skiondt usorstandig. Gaf lige til, tværs igiennem Skoven! Ikke langt fra Kysten paa hiin Side seer du Høien kneise paa Sletten, ikke langt fra Strandbredden.“

Med den Bæst gif Hervor, fulgt af Drvarodd og Evanhvide. Det traf op til et stærkt Uveir, Trætoppene viftede, og Stammerne knagede. „Angantyr indbyder os uvenligt til sin Hal,“ sagde Drvarodd. — „Man mister nodig det Bedste,“ svarede Hervor; „men tvinges maa man, naar man ikke gjør det godvilligt.“ — „Hvormed vil du tvinge den Døde?“ — „Med Livsmod. Døden er feig,“ svarede Hervor.

Nu traadte de ud af Skoven, og saae Gravhøien langt henne paa Marken lyse i Mørket. Den hævede sig paa fire Ildpiller, der snoede sig, som Slinger, og saa sank den igien. Derpaa hævede den sig atter; og dette Spil fortsatte den en Tidlang, medens Stormen hylede, Ulvene tudede henne i Skoven, og Træerne knagede, som om de skulde styrte ned. En Pladskregn faldt. „Her er ikke hyggeligt,“ sagde Drvarodd. — „Nei, den Kiælne kan let saae Snue,“ svarede Hervor. „Gaf hiem paa Skibet og drif varmt Ol, mens jeg og min Terne udøve Daaden!“

Drvarodd rødmede af Brede, og rystede paa Hovedet. „En Mand skulde ikke fornærme mig saaledes ustraffet,“ tænkte han; men han nænte ikke at sige det høit. „Hun er dog plaget nok“, sagde han ved sig selv, „af sit eget vilde

Forsæt. En Kvinde kan ikke fornærme mig, om det saa var en Valkyrie. Den, der ikke bryder sig meer om sin Fader, skulde hun bryde sig om mig?" Men i dette Dieblif syntes det ham ogsaa, som om Elskoven var gaaet over. Hun stod for ham, som en Nattens Alf. Han besluttede efter hendes Dnske i Grastrand at oppebie Udsaldet, men dog strax at ile hende til Hielp, hvis hun behovede det. Nu gif Hervor ene til Graven; Evanhvide fik kun Lov at følge hende et Stykke. Ved Gravhøien kogte hun Seid, hvilket hun i Barndommen havde lært af en Bølge, for at mane Aanden. Det var en selsom Blanding af Blod, Plantesaft og Steensyre. Hun slog Ild, i det hun udtalede Kornernes Navne, og neppe havde hun gjort det, saa ophørte Regnen, men Stormen vedblev. Da Hervor havde faaet Ilden til at brænde i nogle Riisqviste, der strax bleve tørre, gød hun Seiden i sin Hielm, satte Hielen over Ilden, og medens den kogte, rørte hun om i Blandingen med sin Daggert. Neppe begyndte Seiden at boble og vable, saa raabte Hervor:

Baagn op, Fader,
 I Brynieplader
 I Høien jordet!
 Helteordet
 Hør fra din Datter,
 Hilset atter.
 Ei Nattebaalet
 Kan Hervor skrække.
 Dvergestaalet
 Alf Graven du række!

Et dybt Dron lod i Gravhøien; Stenen for Indgangen roffedes, og Hervor hørte tydeligt sin Faders Stemme inde i Gravkammeret:

Affindigt sværmer
 Du, som dig nærmer
 Begravne Døde.
 Til frække Møde
 Du tør dig vove,
 Til Haan for Vtten,
 Og gieste Sletten,
 Hvor Helte sove?

Nu rørte Hervor Seiden saa stærkt om i Hielmen med
 Daggerten, at alle Hanerne gale i de fjerne Torper. Skyerne
 flove des pludselig af en Blæst, og i Skyfløsten fremdæmrede
 den Ildvogn med nedhængende Sværd og Spyd i en lysende
 Taage, som Anganthyr, da han levede, havde seet, dengang
 han gik fra Dvergene. Hervor sang:

Med Midnatshaner
 Jeg op dig maner.
 Horte du Galet
 I Torperne fjerne?
 Det har befaleet
 Ved Tryllestierne
 Fra Gravens Reie
 Mig Riget at tvinge
 Sværdet at bringe,
 Som jeg vil eie.

Nu hævede Stenen sig fra Gravhulen saa let, som
 Skyen i Luften, og som en Jisstøtte stod Anganthyr's Gien-
 færd i den fulsorte Dor, i staalgraat Harnisk, med Grydehielm
 paa Hovedet, hvorfra de sorte Haar faldt ned over Skuldrene.
 Ansigtet var fridhvidt, Dinene brustne og blodigrøde; det
 slukte Blik søgte ængsteligt at undsløye det svage Lys fra

Seidbaalet og Glimtet af Taagestiernen. Med huul Røst
raabte Gienfærdet:

Daarlige Qvinde!
Snart vil du finde
Med røde Bunder
Paa Dødningvangen,
Hvor blind du stunder
Til Undergangen.
Krænk ei din Fader!
Den Døde hader.
Med Læber lamme
Ord at stamme.

Hervor.

Ei kan mig skræffe
Midnattens Flamme.
Du Tyrping ræffe
Til Arv din Datter!
Saa gaaer jeg atter,
Dg Tak for Gaven
Du faaer i Graven.

Angantyr's Mand.

Du vel betænke,
Hvad her du vover!
Hvad vil du, Hervor!
Hvor Dødning sover?
Ung er din Alder;
Grift end dit Hierte;
Mon det dig falder
Til Saar og Smerte?

I Fruerstue
Bed Arnelue
Du Dugene væve,
Med Blomster baldhyret;
Men ræd du bæve
For Stridsuhyret!
Skion paa din Lykke!
Din Beiler du trykke
Kiælen til Barmen;
Men ræk ei Armen
Med Rædselsordet
Ud efter Mordet!

Hervør.

Stor blier din Jammer,
Gierrige Fader!
Ei Gravens Kammer
Du forlader
Til Balhalsgildet,
Hvis ei formildet
Du Dnsket hylder,
Min Bon opfylder.
Troer du, at Bulder
Mit Mod kan rane?

Angantyr's Land.

Under min Skulder
Laae Hialmars Bane.
Lad Liget ruge
Paa den, som Drage!
Gaaes den tilbage,
Vil Løse den bruge.

Hervor.

Dit Blik er brustent,
Koldt er dig Blodet;
Med Livet rustent
Er ogsaa Modet.
Du Angsten arver
Fra Helheim's Larver,
Selv kun en Skygge.
Men Hervor bygge
Tør end paa Livet.
Gi feig som Sivet,
Jeg Faren fatter.
Gi Frygt for Staalet
Skrekker din Datter
Fra Heltemaalet.

Epogelsket forsvandt et Dieblif, men stod snart igien
i Gravidoren med Tyrking i den blege Haand, og quad:

Saa tag da Sværdet,
Fræk, uforsærdet!
Snart vil du bøde,
Mit Barsel sande.

Han rakte hende det, og Hervor sang med vild Glæde:

I Heltemode
Først mangen Bænde
Skal Hervor flove.
Doden skal tove
Med mig at hente.
Først mangen Glente
Skal jeg bespiise,

Dg rundt Heimskringla
 Mit Mod bevise.
 Lad mig saa falde
 Med stækket Binge!
 Lurerne skralde,
 Valkyrier bringe
 Hervor til Glæde,
 Hvor Odin troster.

Angantyr's Mand.
 Dit Blod vil væde
 Samsoes Kyster.

Disse sidste Ord sagde han saa sagte, at Hervor ikke kunde høre dem, hvorpaa han forsvandt, og efterlod hende i Bælmørke. Ilden var gaaet ud under Hielmen. Kun den forunderlige Stierne dæmrede paa Himlen, og lod sine Spyd falde ned mod Jorden; men de sluktes paa Veien. Hervor havde ondt ved at finde sin Hielm igien, og endnu værre ved at finde Svanhvide, der i Stormhylet ikke kunde høre hende kalde. Lykkeligviis havde Ternen ogsaa taget Fyrtois og Lygte med; da Hervor blev saa længe borte, slog hun Ild, og satte sig under et Træ, som stod midt paa Fælleden.

27

Hervor's Død.

Neppe saae Hervor Svanhvide, før hun rakte Tyrving med den prægtige Balg hen imod hende. — „Var du faaet

Sværdet?" raabte den fortrolige frække Terne, „lad mig see!" Med disse Ord greb hun om Balgen; men Hervor, som, for at vogte hende, vilde trække Tyrving tilbage, drog Sværdet ud, saa at Evanhvide beholdt Balgen i Haand, og hun selv den dragne Glavind. Neppe funklede Tyrving i Lygteskinnet, for Hervor følte sig drevet til at begaae et Mord, og da der ingen Andre vare tilstede, stødte hun, uden at betænke sig, Sværdet i Evanhvides Bryst.

Da hun drog det ud igien, sprang Blodet af den Dræbte, men Blodsdraaberne trillede af Sværdbladet saa tunge og faste, som Dværgsølv, uden at væde Klingen. Hervor skyndte sig at stifte Tyrving i Balgen igien, og sagde, i det hun medlidende stirrede paa Evanhvides Liig: „Her kunde jeg græde, hvis jeg havde Taarer."

Hun opdagede nu Drvarodd langt borte; thi Maanen var gaaet op, skinnede klart, og Stormen havde lagt sig. I den Skarlagens Kiortel, med Guldfrandsen om Lofferne, og med Buen og Røggeret paa Ryggen, nærmede han sig hende langsomt. — „Var det ikke ham, der var med at dræbe min Fader og hans Brødre?" tænkte Hervor med hevngierrigt Sind. „Er det ikke denne frække Normand, som har villet lokke mig fra Heltedaaed til elendig Dwindespyssel? Han skal bøde for sin Formastelse."

Drvarodd, som saae, hun var i Færd med atter at drage Tyrving, raabte: „Vogt dig, Hervor! Husk paa min Båndserjærk! Det gaaer ud over dig selv." Men hun hørte ham ikke; rasende styrtede hun mod ham med Sværdet. Drvarodd stod stille, og lod hende rase. Med Hug og Stif anfaldt hun ham; men det tornede af, som Hagl fra Taget. Da hun saaledes flere Gange havde forsøgt at dræbe ham, raabte hun rasende: „Blod! Blod! hvor bliver du af?" — og med disse Ord stødte hun sig selv Tyrving i Hiertet.

Da skoggerloe Drvarodd, og raabte: „Hvilket udselt Eventyr er Livet! lutter Drømme, før den lange, dybe Søvn kommer, der først skienker Hjertets Ro! Her ligger nu Hervor, den deiligste Mø, Sol har skinnet paa — og snart skulle Orme og Madifer fortære denne herlige Skikkelse i Stank og Mørke. Saaledes døde ogsaa Hjalmar og Ingeborg i Livets Vaar. Rikrlighed og Had — begge lige grumme, begge dræbe deres Dyrkere. Thor og Frei følge den eensiede Odin, den gamle Giest hiin Blinde, hvis Gaader Ingen kan løse. Saa vil jeg da heller ikke bryde mit Hoved med at løse dem, men drømme raskt fort, og see at gjøre mig Drømmen saa broget og lystig, som muligt.

Men først maa jeg begrave mine Døde. Drvarodd er bleven Liiggraver paa Samø. Staffels Hervor! Mig tykkes, min Rikrlighed til dig vaagner paa ny efter din Død. Der bliver noget Stort jordnet med dig. Du troede, du var en Valkyrie. Kan man jorde Valkyrier? Hvi komme de ikke at hente dig? I Skoven under den store Bog vil jeg begrave dig. Ingen af mine Folf skal hjælpe mig; det morer mig, at gjøre det ene. Jeg var saa gierne i dit Selskab i Livet; men du kunde ikke lide mig. Jeg saae dig saa gierne i de skionne Dine. De ere skionne endnu, skiondt brustne; dine Kinder deilige endnu, skiondt blegere, end før; din Mund yndig endnu, skiondt en blaa Rærminde. Mig tykkes, du ligner Alfemøen i Herthadal. Jeg er heller ikke bange for at kysse dig.“ Han kysjede hende, og sagde: „Det er folde Kys, Drvarodd faaer af Qvindemund.“

Derpaa bar han hende og Euanhvide hen under Bøgen, og sagde: „Her skal hun ligge med sin fiære Terne; de skiltes dog aldrig ad, mens de levede. Men ingen Høi skal vise, hvor Graven er. Jeg vil lægge Græstørv over den, at de unge Hyrder kunne sætte sig hen med deres Fæstemøer, spille paa

Rørfløite, og være lykkelige paa Hervørs Grav, uden at skrækkes for hendes Liig. Jeg har mærket, at slige Mennesker nyde større Fryd i Livet i deres tarvelige Nøisomhed, end vi Andre, der ere saa stolte, der ville saa Meget, og udrette saa Lidet. Saa skal Nattergalen, Hervør! vaarlig være din Skjald. Og spøger du i de mørke, stormfulde Nætter, og besøge dit og din Faders Gienfærd hinanden paa Heden — saa gid Ingen erfare det!”

28.

Om Tyrving.

Da han havde jordet de tvende unge Piger, og lagt Græstov over Graven, sagde han: „Nu skal der kun Een begravet endnu, saa vender jeg tilbage til mit Skib og mine Folk. Det er intet Liig, men den, der gjør Liig. Kom nu, du deilige, falske Tyrving! Du skal ikke forføre nogen ærlig Helt til at bruge dig. Jeg vil begrave dig, hvor intet Menneske skal finde dig meer; i Krattets dybe, bundløse Sump vil jeg fæste dig.”

Derpaa gif han hen med Tyrving, efter at have stufket den i Balgen, til et dybt Kær i Underskoven, fæstede Sværdet derned, og sølte sig let om Hjertet, da han horte det plumpe dybt i Bandet.

Drvarodd var kommen et dygtigt Stykke Bei fra Skoven hen imod Skibet, da han sølte en Haand flappe sig stærkt paa Skulderen. Da han gif meget rask afsted, begreb han ikke, hvo der saa hurtigt fulgte ham i Hælene. Han

undrede sig endnu mere, da han, i det han vendte sig, saae en gammel udlevet Mand staae og hvide ved en Stav, som om Veiret skulde gaae fra ham.

„Tilgiv, min unge Herre!“ sagde Gubben pustende, „at jeg opholder eder et Dieblif. I gaaer saa stærkt, at det blev mig vanskeligt, at følge eder.“ — „Det undrer mig, at I kunde det,“ sagde Drvarodd; „thi det lader ikke til, at vore Skibe skyde samme Fart, mindre, at I kan seile mig forbi.“ — „Man maa sætte alle Seil til, naar det kniber,“ sagde Gubben. — „Hvad vil I mig da?“ spurgte Drvarodd. — „Jeg vilde kun sige eder, gode Herre! at det glædte mig inderligt, at see, hvor menneskefærligt I begrov det fæle, skiebnesvangre Sværd i Riisfæret,“ sagde Gubben. „Jugen Moders Siæl veed det, uden vi To, og jeg sværger eder til, at det bliver en Hemmelighed mellem os.“ — „Ha, hvo est du,“ raabte Drvarodd, „som kommer her for at spotte og forraade mig?“ — „Det være langt fra,“ svarede Gubben smilende, „at jeg skulde være saa dumdriftig! Jeg er en fattig Fæhyrde. Min hele Rigdom og Magt bestaaer i det prægtige, pralende Navn, min Fader gav mig, da han vatnede mig. Han kaldte mig Lofe. Men Lofe er en deilig Gud, veed I nok, og jeg stakkels Olding er lutter Skind og Been. Vil I bare see?“

Med disse Ord afstædede Gubben sin Raabe, og Asa-Lofe stod for Drvarodd, deilig og bleg, med de store, brune, falske Dine, med det lange, sorte, flagrende Haar, med Tyrking i Haand. Drvarodd vilde gribe efter Sværdet; men Synet forsvandt, og tungsindig og nedslaaet gik Drvarodd til Skibet. „Der voxer ingen Urt for Døden,“ tænkte han; „der gives ingen Hielp for Ulykken. Menneskeslægten maa seile sin egen Sø, og Enhver maa bierge sig, saa godt han kan.“

29.

Drvarodd drager til Upsal igien.

Drvarodd havde lovet Kong Yngve at bringe ham Bædd om Herver, hvis han ikke bragte hende selv tilbage; thi Kongen kunde godt lide hende, uagtet han fiendte hendes fiendtlige Sindelag imod ham. Det gif ham, som alle Andre, han yndede Herver, skiondt hun ikke selv holdt af Rogen. Drvarodd bar ogsaa Bædd til Kongen, der havde været vennetæl imod ham; især havde Yngve vundet ham ved at frigive Gæste, og ved at tillade Hjalmar at jorde den Frigivne som en ærlig Helt. Drvarodd seilede da tilbage til Sverrig, skiondt han foresatte sig strax at drage paa Vifing, for at forslaae Grillerne, naar han havde hentet sine Skibe og sine Bædd, som Kongen havde taget i Forvaring. Men han havde Modvind, og Tilbagereisen varede længe.

Da Drvarodd endelig traadte ind i Hallen i Sigtum igien, troede han fast at have taget fejl af Veien, og at være kommen til en fremmed Kongsgaard; thi han fiendte ikke et Menneske. Den unge Konge, der sad i Højstædet, havde han aldrig seet før, og ligesaa lidet hans Hirdmænd.

Drvarodd, der var bleven vant til forunderlige Ting, gjorde en Undskyldning, og vilde gaae igien, da han standsede ved at høre sig tiltale paa Svensk; og da han ret saa sig om, fiendte han ogsaa Kongshallen fuldkommen vel.

Den unge Kong Hagleif hilsede ham venligt, og sagde: „Velkommen, Drvarodd! Det er naturligt, at du ikke fiender mig og mine Mænd, da vi vare paa Vifing, medens du sidste Gang gæstede Kong Yngve, min Farbroder. Du søger forgivees ham og min Fader Kong Alf. De have berøvet

hinanden Livet; og alle de forrige Kæmper, du fiendte her, have deelt deres Skiebne. Min Fader var længe nidkær paa Yngve; efter Angantyr's Bortreise lod det til at blive godt igien, men Ilden ulmede i Afsen, og brød for nogle Dage siden ud til Flamme, næret af en besynderlig Hændelse.

En alderstegen Gubbe, klædt i ringe Hyrdekøfte, men med et Bæsen, der vidnede om en mægtig Mand, som vilde være formummet, besøgte min Fader seent i Qvæld for en Ulges Tid siden. Han forsikkrede Alf, at hans Mistanke til Yngve og Bera var grundet, og forærede ham ved sin Bortgang et kostbart Sværd med Guldhialte. Neppe havde min Fader faaet dette Sværd i Haand, før han listede sig ind i Hoieløst til Yngve og Bera, min Moder, der som sædvanlig sadde og talede sammen i al Uskyldighed. Min Fader styrtede hen imod Yngve, og gav ham Banejaar; men Yngve vristede ham Sværdet af Haanden, og dræbte ham igien. Nu ilede Kæmperne til; og da traf det sig saa forunderligt, at de dræbte hinanden alle indbyrdes med Sværdet, ligesom Alf og Yngve, indtil det faldt en af de Sidste ind, at stikke Sværdet i Balgen igien, hvorved Blodbadet standsede.

Da jeg nu fiender dette Sværds Egenskab, har jeg ikke villet skille mig derved; thi, sandelig, det er et dyrebart Alenodie. Det skaffer den Seier, som besidder det; kun maa han ikke drage det uden Marsag, og ikke lade sig det vriste af Haanden. Sværdet er uskyldigt. Hvad kan det for at det dræber? Det er det's Bestemmelse; det's Dyd bestaaer jo netop i at det er skarpt, og kan skille Fienden ved Livet. Manden maa have Forstand for Sværdet, ligesom for Skibet og for Hesten; de kunne ikke styre sig selv. Nu vil jeg vise dig den herlige Glavind, Drvarodd! thi du er en Helt, som fortjener det, og vil ikke misbruge min Tillid."

Med disse Ord tog den unge Konge en Nøgle op af sin Lomme, og aabnede selv et stærkt Jernskrin, der var skruet fast i Gulvet ved Højsædet. Neppe fæstede Drvarodd sit Die derhen, saa fiendte han Tyrving.

Efter hvad Kongen havde talet, indsaae han vel, at det ikke hjalp, at giøre ham Forestillinger; Drvarodd havde ikke Lyst til at fortælle sit Eventyr, han var aldrig en Ven af mange Ord, og især var det ham imod, at fortælle om Hervors Dod. Han sagde blot: „Jeg vil ønske, o Konge! at det maa gaae dig godt med dette Sværd, og at det ikke maa bringe dig i Ulykke. At fæste det i Søen eller i Fjeldddybet vilde vel desuden kun lidet hjælpe; den gamle Fæhyrde vilde snart finde det igien, og maaskee giøre dig en værre Foræring dermed paa ny. Jeg finder det viseligt, at du giemmer Sværdet vel; du har dyrefiobt den Erfaring, hvorledes man skal omgaaes dermed. Hvad mig angaaer, saa tager jeg nu strax Afsted med dig. Det er bedrøveligt, at være paa et Sted, hvor alle de gamle Benner ere døde, og hvor man seer lutter nye Ansigter. Jeg drager ud i den vide Verden blandt Fremmede. Hvor man aldrig fiendte Noget for, der savner man Ingen. Mine Skibe ligge i en Havn her i Landet, og dem vil du ikke forholde mig. Desuden har jeg givet Kong Ungve en Pung med Guldpenge i Forvaring, præget med mit Bmærke: en Pæl og en Bue. Hvis du skulde være kommen i Besiddelse deraf, beder jeg dig derom; hvis ikke, saa kunne vel Pælen og Buen skaffe mig saa mange Penge igien, som jeg bruger.“ Kongen sagde: „En saadan Pung har jeg fundet i min Formands Giemme. Jeg vidste ikke, hvem den tilhorte; det er mig fiært, at kunne give dig din Giendom igien.“

Drvarodd skyndte sig nu ned til den Vig i Skaane, hvor hans Skibe laae. Han tilbragte her nogle Dage med

at tiltafle dem, da Budskabet kom om at en anden Elægtning af Ynglingestammen, Kong Hake, pludselig havde overfaldet Hagleif, bemægtiget sig Jernskrinet, dræbt Kongen og hans Mænd med Tyrping, og ladet sig udraabe til Konge i Upsal. Drvarodd vilde ikke længer blive i Sverrig, i dette rasende Blodbad, hvor intet ægte Helttemod kunde vise sig. Han besluttede at reise jo før jo heller.

30.Alfen kommer igjen.

Det lille Bondehuus, Drvarodd havde leiet ved Stranden, medens han rustede sig til Vifingstog, laae næsten omringet af en smuk Hauge. Skaane har megen Riighed med Siælland, og Drvarodd fandt i de frodige Lovtræer, Frugttræer og Urter Herthadalen atter. Hvad der især fornøiede ham, vare de mange Blomster, der stode i Bedet lige uden for hans Sovestuevindue, der vendte til Haugen. Det var en Sieldenhed der i Landet.

Aftenen før hans Afreise vilde han afdrage Tryllestiorten, som Alfen havde givet ham. Han lukkede sig inde. Det var Maanfin; men han havde dog gjort Ild paa Arnestedet, for at brænde Stiorten, saasnart den var afdraget.

Men det var ikke Drvarodd muligt, at befrie sig fra den, alt hvad han stræbte. Han drog i det tynde, næsten usynlige Spindeværv med saa stor Anstrengelse, at Sveden dryppede ham ned ad Panden; men forgievs. „Ha, skændige Troldeher!“ raabte han, „har du saaledes bedraget mig?

Tillod du mig ikke at bruge Sfiorten to Gange, for jeg skulde være bundet til den for Livstid?"

I dette Dieblif sang Drossjelen i et Træ i Haugen; en sagte Vind bevægede Hyldebussen, den nedrystede en stor Deel af sine Blade, og udbredte en sød Lugt, der trangte ind til Drvarodd af det Bindue, han havde aabnet, for at faae frisk Lust i den varme Stue efter Anstrengelsen. Bludselig stod der Gen i Binduet. Det var den deilige Alf fra Herthadal. Drvarodd kiendte hendes Ansigt igien, medens en sagte Vind bevægede de lange lysegule Lokker i Maan-
skinnet. Hun sang:

Uvelkommen
Jeg er kommen,
Afsked tager
I Bondens Have.
Slet du lonner,
Slet paaffionner,
Run med Klager,
Siældne Gave.

Ei dog kan du
Sfiorten miste,
Den ei briste.
Du den love!
Trende Gange
Du Særken prøved.
Første Gang monne du
Med den sove.

Den fra Fare
Bil bevare

Dig i mangt et
Kæmpemøde.
Hvad jeg spaaede,
Du forraadte;
Derfor din Hervør
Maatte blode.

Karvel, Emukke!
Alfens Sukke
Her i Maanskin,
Her mig qvæde!
Søg nu Fryden
Fiernt i Syden!
Her du spildte
Selv din Glæde.

„Hun snaffer godt for sig!“ sagde Drvarodd, da Alfjen var forvundet. „Nu skal jeg oven i Kiebet være Skyld i Hervørs Dod, fordi jeg varede hende fra at anfælde den, hun ikke kunde fælde med Sværdet. Men Ordstrid er en unyttig Ting, sær med Qvindfolk, der ere vel skaarne for Tungebaand. Forheget er jeg nu eengang til at være lykkelig uden Fare, Tvivl, Anstregelser og Mod. Saa maa man da see at bære den fordomte Lykke, saa godt man kan.“

31.

Drvarodd redder sit Liv med en slet Bise.

Han udrustede nu en Flaade paa ti Skibe, med hvilken han sat i Seen, og mødte en Bifing med fem og halv=

tredsiendstyve. Denne angreb Odd; og da Forskiellen var saa stor, blev Udfaldet, at inden Alten vare alle Odds Skibe ryddede, saa han stod ganske alene tilbage af alle sine Mænd. Han sprang da over Bord, da det næsten var mørkt, og svømmede bort fra Skibene. Dette blev en Mand vaer, der kastede et Spyd efter ham, hvilket jaarede ham i Læggen. Odd kom nu ihu, at det kun var paa Flugten, han kunde saares, vendte derfor tilbage, og gav sig Fienden i Bold. Der blev lagt Fæder paa hans Fodder, og med en Buestræng bandt man hans Hænder. Sævid satte tre Tyster Mænd til at vaage over Odd, og besluttede at lade ham hænge næste Morgen ved Solens Opgang.

Da de nu sadde der om Natten og vaagede over Odd, tænkte han: „Jeg skulde ikke været saa rask til at forbande min Lykke; nu er den virkelig forbandet nok. Men dersom jeg denne Gang redder mig ud af Faren, hvor der er Fare, ved egen Snildhed, saa skal jeg i Fremtiden aldrig skiende meer paa Alfen, eller vrage det Gode, som bydes mig. Men hvordan slipper jeg fra disse sex og tredive Mænd? Hvis jeg kunde dysse dem i Sovn! Men hvor finder jeg saadan et Tryllemiddel?“

Pludselig blev han saa glad, som han ikke længe havde været, og tænkte ved sig selv: „Nu har jeg det! Jeg vil foreslaae dem, at synge dem en Vise, og saa vil jeg sammensætte det fiedjommeligeste Løi, der er til. Jeg troer ikke, der gives nogen Sovedrik, som virker stærkere paa Følf, end lange flette Rim. Det vil uden Tvivl lykkes.“

Da han saae dem gabe allerede, thi de vare søvnige af at holde Nattevagt efter Kampen, spurgte han, om han ikke maatte sünge dem et Qvad, for at opmuntre dem lidt. Mændene tyktes godt om det Mod, Drvarodd viste, at han vilde opmuntre dem, der selv skulde hænges i Morgen, og

gave ham Lov til at qvæde. Nu gjorde Odd sig al mulig Umag for at giøre Bisen saa fiedelig, som muligt, hvilket endda ikke var ham saa let, da han af Naturen var en temmelig god Skiald; men hvad gjør man ikke, for at frelse sit Liv? Det lykkedes. De gabede meer og meer; og opmuntret meget mere herved, end den ærgierrigste Skiald ved det største Bifald, sang han saa længe, til de alle snorkede.

Da skød han sig hen, hvor der laae en Dye, hvorpaa han gned Ryggen, indtil han havde skaaret Buestrængen sonder. Da Hænderne vare løste, skød han Fæderen af sig, og fandt snart sin Bue og sit Røgger. Nu havde han let kunnet dræbe dem alle; men han skammede sig for at dræbe sovende Folk, og skiondt han udsatte sig for at gribes paa Flugten igien, sprang han dog overbord, og svømmede til det nære Land. Og alt mens han svømmede, gav den Tanke ham Kræfter, at han viste mere Mod ved at flye, end ved at stande qvar.

32.

Odd kommer til et selsomt Gudehuns.

Drvarodd udførte nu mange Bedrifter, og tumlede sig som tapper Hovding baade til Lands og Vands, indtil han fuldeligt havde erstattet den Skade, han havde lidt paa sit første Vifingstog. Da han nu havde gjort sig berømt i Norden, fik han paa et af sine Tog Lyst til at see sig mere om i Verden, seilede derfor til Sifilei (Sicilien), og ankrede i Nærheden af et Kloster, hvor Abbeden Hugo indbød ham til at besøge sig.

Det var just en Helligdag, og Odd kom til et deiligt stort Huus, hvis Vige han endnu aldrig havde seet. De høie, røde Mure strakte sig med smalle, lange Binduer høit mod Himlen, og Taarnet endnu høiere, saa det lod, som det berørte Skyerne, og Fuglene, der ikke toge sig i Agt, tørnede i deres Flugt mod Spiret. Men hvad der var det Allerforunderligste: Huset sang! Han hørte tydeligt en stærk Røst komme ud deraf, der ikke kunde frembringes af Menneskelunger, men behøvede anderledes store Blæsebælge. Det var heller ikke Lurer, Fløiter, Trommer eller Giger.

Odd traadte ind med mange andre Folk, der lode til at være syge og daarlige, thi de stønnede, og sukede, Nogle græd, og Alle bestænkede sig med koldt Vand af et Kar, der stod ved Indgangen, for ei at besvime. Odd syntes, at her just var fornøieligt. Sligt et Gudehof havde Andet at betyde, end de sjaae Viælkehuse med Plankewærker der hjemme, hvor Guderne sadde udsmyttede som Duffer paa Træbænke. Her hang de deiligste Billeder. Han saa Odin i Skyerne, som en gammel rerig, rødmsjet Mand med graat Skæg. Baldur stod for Blodstenen med en Guldfrands om Hovedet, ligesom Drvarodd; men den berørte ikke Haaret, den jvævede i Luften om hans Jøse. Freia saa han ogsaa jiddende med et lille Barn paa Skjodet, samt mange deilige, vingede Nyssalfer. Kirken sang bestandig, og han kunde ikke opdage, hvor Lyden kom fra. Binduerne vare fulde af Blomster; men det var nogle forunderlige Blomster og forunderlige Binduer, thi uagtet det lod, som de vare aabne, vare de dog lukkede, og Blomsterne strakte sig tyndt hen, som om de vare fastsmeltede i en usynlig Plade, der indfattedes af Bly. Odd forundrede sig over, at alle Mennesker faldt paa Knæ, da det ringede med en lille Klokke, og tryglede og tiggede med foldede Hænder og forbarmelige Miner, som om Noen

havde villet berove dem Livet, hvorvel der Ingen var, som gjorde dem Noget.

Den store Odd gad ikke staae der til Forundring opreist mellem alle de Knaelende, thi han mærkede nok, de bleve vrede, fordi han ikke ogsaa fastede sig ned. Men knælet havde Odd endnu aldrig for Noget. Han gik derfor hen og satte sig i en afsidens Krog, hvor den herlige Sang af sortklædte Mænd var saa oploftende, at der i hans Siæl vaagnede Følelser, han endnu aldrig havde kiendt. Men da en anden sort Mand steg op i et Højsæde, og holdt en lang Tale, hvoraf Odd ikke forstod et Ord, gik det ham, som Kæmperne paa Skibet, da han sang Visen for dem: han faldt i en dyb Sovn, og vaagnede først, da Abbeden, der stod ganske alene i Hallen for ham, ruskede i ham.

33.

Abbeden forklarer Alting, og Odd bliver hos ham.

Det var intet Under, at Odd var kommen efter Abbedens Indbydelse, og at de strax bleve saa gode Venner; thi Hugo var en Normand, der i sin Ungdom var kommen til Sicilei med en Krigerstare, var bleven Klerk, og lidt efter lidt steget til Abbed for Klostret. Odd maatte fortælle ham om Norge, og takkede ham ret, fordi han havde indbudt ham i dette skionne Gudehof, hvor Odin og Freia hang afmalede paa Bæggen, og hvor Baldur stod for Blodstenen.

Hugo forsedde sig over denne store Bildfarelse, og sagde: „Beed du endnu ikke, at du er i en christen Kirke? Hvor

kan du formåsteligt tage Gud Fader, Jesus Christus og Jomfru Maria for Afguder, og det hellige Alter for en Blodsteen?" — "Jeg veed intet Bedre at tage dem for," sagde Odd; "veed du noget Bedre, saa er det godt for dig, og hvis du vil lære mig det, for mig med. Jeg ønskede nok at vide Noget om den hvide Christ, hvis Navn alle sydlige Folk nævne med saa stor Verbødighed. Hvis dig tykkes, saa vil jeg blive et Par Maaneder hos dig; thi jeg trænger, eller rettere sagt, jeg ønsker Ro og Hvile oven paa alle disse Vifingstog." — "Du er velkommen," sagde Hugo, og tog ham med i Klosteret.

Abbeden spiste med tolv Munke i Refectoriet, og disse undrede sig høiligen over den skionne store fremmede Hedning, der ikke forstod et Ord af hvad de sagde, men medens han talede med Abbeden i den danske Tunge, uden at mærke det, thi Samtalen var meget ivrig, næsten spiste al deres Mad.

"Her er godt at være," sagde Odd. "Her er deiligt kølt i disse Haller, og Solen lægger for meget i Døren derude; det er i den fri Luft ved Middagstide, som i en Bagerovn. Har I det altid saa hedt?" — "Her i Italien er ingen Vinter; kun paa Biergene er Sne og Is." — "Ederes Bierge spye jo ogsaa Ild," sagde Odd. "Det maa jeg see engang, det maa være et lystigt Syn." — "Bliv hos mig i nogen Tid," sagde Abbeden, "saa vil du nok faae det at see." — "Man lever godt hos jer," sagde Odd. "Spijer og drikker I altid saa lækkert?" — "Kun ikke Fredag og Løverdag, da faste vi." — "Nyde I da slet Ingenting?" spurgte Odd; "det kan jeg ikke holde ud." — "Jo," svarede Abbeden: "Fisk, Æg, Brød, Vin, Salat, Meelspiser." — "Det Halve er nok," sagde Odd. "Fisk, Æg og hvidt Brød vilde for de fleste Normænd være et Julegilde. Men eders Olie og Salat kunne I beholde for eder selv. Med Olien

funne eders gamle Riærringer smøre deres Høf, og jeg æder ikke Græs fra Hestene."

Abbeden loe, og han maatte oversætte Odd's Tale for Munkene. De fornøiede dem ogsaa derover, og fik ham fæder, som et stort Kæmpebarn med uhyre Kræfter, men som maatte opdrages fra først af, hvis der skulde blive Andet af ham, end en stor Slagsbroder.

34.

Odd gaar i Skole, og bliver en Kristen.

Før at kunne lære Sproget, maatte Odd begynde med at kende Bogstaver. En gammel Munk havde indrettet en Skole for Naboernes smaa Børn, og lod Odd spørge, om han ogsaa vilde lære at læse hos ham, hvortil han strax var villig. Abbeden forærede ham en ABC-Bog, meget deilig skrevet, med en Hane foran, hvilket skulde betyde, at den maatte staae tidlig op ved Hanegal, som vilde lære noget Retskæffent. — „Det er Heimdals Hane," sagde Odd; „han staaer paa Regnbuen og lægger Mærke til Alt, han skal ogsaa see Odd lære at læse."

Abbeden havde fortalt Odd, at han fik Skolekammerater; men om deres Alder og Udseende havde han endnu Intet hørt. Odd mødte allerførst paa Skolen næste Dag, Abbeden bragte ham selv did. Der stod et langt Bord, med Bænke til begge Sider, og for Enden sad Skolemesteren med et Riis liggende foran sig. Odd spurgte, hvad den Urtekoft skulde betyde; der var jo ingen Blomster paa den, og den

lugtede vist ikke godt. Abbeden forklarede ham, at da hans Skolekammerater vare smaae Born, der begyndte med Læse-ningen i Tide, saa maatte de have Riis, naar de vare dorne og uartige; men med ham havde det ingen Rod, sagde Hugo smilende. Odd var saa alvorlig stemt for sit Hverv, at han slet intet Batterligt følte i dette Forhold; han fandt det meget rigtigt, at man tugtede Born, der vare forjommelige og høirostede, og ligesaa rigtigt, at man gjorde en Undtagelse med ham.

Odd var en stor Borneven. De smaae nydelige Dreng og Piger kunde han ikke blive fied af at flappe og tage paa Skiedet. De bleve først bange for den høie firrkaarne Mand med det tykke gule Skæg; men snart bleve de fortrolige sammen. Han sad sædvanlig med en lille Dreng og Pige paa hvert Kna. Saaledes gik Underviisningen rast frem, og naar han ikke vidste det ret, saa hjalp hans Kna-sætninger ham.

Saaledes lærte han snart Bogstaver, Ord og Sprog. De skionne Beger med de herlige Emaabilleder paa Guldgrund var han begierlig efter at læse i. Abbeden vilde strax døbe ham; men Odd sagde: „Du vil dog ikke, at det skal gaae mig, som Mange af vore Landsmænd, der blot lade sig døbe for at faae en smuk hvid Lærreds Særk? Lad mig først vide ret, hvem Christus er, før jeg tilbeder ham!“ Dette fandt Abbeden at være fornuftigt talt. Dog lærte Odd Christendommen bedre af mundtlig Samtale, end af Læsning. Den Legende, der huede ham bedst af alle, var den om den hellige Christopher. „Det er min Mand,“ sagde Odd; „jeg tiener ogsaa den Stærkeste, og det, mærker jeg nok, er den hvide Christ. Nu kunne J døbe mig.“ Dette skete fort derpaa med stor Høitidelighed.

Odd stiftede endnu i Klosteret Venskab med en anden gammel Munk, som han leed endnu bedre, end Skolemesteren. Gubben lignede meer en Kriger, end en Munk, og stak stærkt af med sit næsten mørkebrune Ansigt og tykke Skiæg, der endnu var sort, til de blege, hvidhaarede Munk. Thi Abbeden holdt strengt over, at ingen unge Mennesker kom i hans Kloster.

Den gamle Sortskiæg kaldte sig Dsjantrix, og spillede tidt Skak med Odd, som maatte vogte sig for ikke at blive vred, naar Dsjantrix satte ham mat, hvilket næsten altid skete, da han var en stor Mester i Spillet. Naar de nu saaledes sadde sammen, kom Talen ogsaa tidt paa Krig og Orlog. Odd fortalte Dsjantrix sine Bedrifter, og sagde: han var næsten fied af sit Haandværk; det var jo ingen Sag for en tapper Mand, at slaae Fjolk ihjel og at overvinde de Fjeste.

Der gik just under denne Samtale Tommersfolk ude i Klostergaarden og arbejdede paa at opføre en Sidebygning. En rask, stærk Tommersvend stod lige uden for Vinduet og huggede en Bialke til med sin Øxe. — „Man rykker op fra den ene Værdighed til den anden i Alting,” sagde Dsjantrix. „See den Tommersvend derude! Troer du, at han altid har været Evend? Nei, først var han Dreng, og med Tiden kan han blive Tommermester. Og hvis han har Gaver dertil, kan han blive meer, han kan svinge sig op til Bygmester.” — „Det kan vel saa hende sig,” sagde Odd. — „Men det undrer mig,” sagde den gamle Munk, „hvorfor Drvarodd da ikke vil drive det videre i sit Haandværk, end til Evend.” — „Har jeg ikke sagt dig,” svarede Odd stolt, „at jeg fra Ungdommen af var Hovding for tappre Vifinger?” — „Det bliver dog ikke meer, end Mestersvend,” sagde den gamle Munk. — „Hvad vil du sige dermed?” — „Jeg

vil sige dermed, at du er en tapper Krieger, men orstaaer dig endnu ikke paa at føre Krig. Du er fied af at slaaes som slet og ret Kæmpe; men at lede de store Skarer, for at de ved Stilling og Bevægelse kunne vinde dobbelt Styrke, ligesom Brickerne paa Skafbrættet, det forstaaer du ikke. Og Sligt har dog, saa længe Verden staaer, giort Udslaget i alle store Begivenheder; thi den blotte Tvekamp, ja selv den Bedrift, at enkelt Mand modstaaer og overvinder Flere, er Borneleg."

"Det er haarde Ord," sagde Odd, og rynkede Panden. — "Det er ikke sagt dig til Forsmædelse," sagde Munkens venligt; "kun en Daare ringeagter junde, raske Born. Der ligger i dem Spiren til alt Stort, hvad hos de fleste Eldre aldrig kommer til Modenhed. Den, der ikke kan lege frastigt som Barn, bringer det sjelden til udmærket Manddomsdræt. Men du er jo selv fied af dine forrige Bedrifter, og det beviser, at du føler Kald til at blive noget Mere. Livet er en morsom Bog. Du har læst et godt Stykke ind i Bogen; men hvad du ofte har læst, gider du ikke læse om igien. Velan, saa maa du læse videre, at ikke Døden overraster dig, inden du har læst Bogen ud, hvilket hændes de Fleste."

Efter denne Indledning begyndte den gamle Munk at lære Drvarodd Krigskunsten, hvori han selv havde været en stor Mester som Hovding under den østgothiske Konge. Der gik et Lys op for Odd; han mærkede nu, at en stor Tumbleplads aabnede sig for ham, hvori han frit og frastigt kunde bevæge sig, uden at takke Alfens Tryllestiorte for Seieren eller Wren. "Men sliig mig engang," sagde han en Dag til sin gamle Lærer, "hvor var det dig muligt, at forlade denne skionne Krigskunst? Thi nu mærker jeg nok, Kriegen kan være Andet, end et blot Haandværk."

„See der, min Søn!“ sagde Dsjantrig, atter pegende ud af Binduet til Arbeidsfolkene i Gaarden; „der er Bygmesteren i Dag selv, og undersøger Arbeidet, hvordan det gaaer frem. Men seer du den Gubbe ved Staven, som følger ham? Det er hans Fader; han har ogsaa engang været Bygmester, men nu lader han Sønnen raade, sidder i Rænestolen, og morer sig undertiden med at see de Unges Færd og Fremgang. Han har læst de Capitler i Livets Bog, som jeg ogsaa har læst, men som hans Søn og du endnu kunne have Fornoielse af at læse.“

Den gamle Dsjantrig maatte love Odd at fortælle ham sit Levnetsløb; men da han i Dag ikke befandt sig ganske vel, blev det opsat til næste Dag. Da Odd næste Morgen traadte ind i Gellen til sin gamle Ven, hvor der ellers var saa stille, hørte han en skion fjerstemmig Sang. Han aabnede sagte Døren, og saa nu Munkene staae omkring Gubbens Liig og synge Siælemesse. Han var pludselig død, uden Smerter var han sovnet hen.

„Du har gieffet mig, Dsjantrig!“ tænkte Odd. „Du vilde, at jeg selv skulde læse Livets Bog. Lad saa være! Her er et af Capitlerne endt. Naar jeg har været med at jorde dig, forlader jeg Klostret. Hvor forskjellig er dog din Død og din Jordefærd fra de vilde Bersærkers paa Samø! Man oplever dog meget i denne Verden.“

35.

Om Kong Herrod og hans Raadgiver Siolf.

Odd drog nu til Jorsal, for at see de Steder, hvor Frelseren har vandret og lidt. I Tempelet i Jerusalem blev han forstyrret i sin Andagt af en knælende Mo, der i Skønhed og Sindets Blødhed udmærkede sig fra Mængden. Han havde aldrig seet et Menneske græde saa meget, som hun, og dog fordærvede det ikke hendes Dine, der vare brunere, end Ingeborgs fordum, og endnu blidere. Odd fik at vide, at hun var en Datter af Kong Herrod fra Hunaland, der ogsaa var her med sin Raadgiver Siolf. Denne havde et saa listigt og lumskt Ansigt, at Odd fra første Diefast af ikke kunde udstaae ham.

Odd gjorde Bekjendtskab med Kongen; de forstode ikke hinandens Sprog, men brugte den latinske Tunge, som Odd ret godt havde lært hos Munkene i Sicilei. Odd gav sig ikke videre tilkiende, men kaldte sig Bidforle. Da Kongen spurgte, om han vilde reise med til Hunaland, svarede han: „Hvorfor ikke? Det svarer til mit Haandværk og til mit Navn, at see mig om i Verden.“

En Dag gik Kongen, Siolf og Odd ud sammen til Jordan, for at bade dem og svømme i Floden, hvor Jesus var dobt. Men da Odd kom derud, betænkte han sig. Han vilde ikke lade Kongen og Siolf see Spindevævsfiorten, som han ikke kunde afdrage, og — hvad der var vigtigt — han frygtede for at forsynde sig ved at svømme i den hellige Flod med en Tryllesfiorte, han havde faaet af en hedensk Alf, hvilken han efter sin nuværende Overbeviisning maatte ansee for en Dævel.

Kongen spurgte, hvi han ikke vilde følge med. Siolf sagde, det var et underligt Indfald, at reise til Jorsal uden at bade sig i Jordan, ijer naar man var gaaet ud til Floden for det Samme. Odd svarede, at Narre skulde have Noget at forundre sig over. Han undskyldte sig hofligt hos Kongen, og bad ham, ikke at spørge videre. — „Du frygter maaſkee for at forkøle dig?“ spurgte Siolf. — „Det kunde være,“ svarede Odd. „Bogt dig for alt for megen Hede! den kunde brænde dig.“

Paa Hiemveien til Hunaland kunde Siolf ikke ophøre med at drille og ipotte Odd, fordi han ikke vilde bade sig i Jordan. „Du kan vel ikke svømme?“ spurgte han. De vare just i et Herberg, forbi hvilket der flød en stor Flod. — „Med din Tilladelse, Herr Konge!“ sagde Odd, „vil jeg dog vise Siolf her, at jeg kan svømme.“

Uagtet Siolf var listig, forstod han sig slet ikke paa Bidforle. Han troede, det var et plumpt Dyr, saaledes som Sydlænderne endnu ofte betragte Nordlænderne; det ærgrede ham, at Herrod kunde lide Odd, og han haabede paa denne Maade at giøre ham foragtelig i Kongens Dine. Men han vidste ikke, hvor aldeles modsat det var, og at Odd ved en lykkelig Hændelse af en nordisk Vandringsmand, der just kom fra Hunaland, havde faaet Efterretning om Siolfs Forræderi og hemmelige Forstaaelse med Kongens Fiender.

Der blev nu indgaaet et Beddemaal om hvo der kunde svømme bedst, og Kongen fulgte dem begge ud til Floden. Siolf klædte sig nogen af; men Odd blev staaende i alle sine Klæder. Siolf, der frøs i Blæsten, sagde, at Odd skulde skynde sig med at blive færdig. — „Jeg er færdig,“ sagde Odd. „Beed du endnu ikke, at Jisbiørnen svømmer i Bels.“

Dermed sprang han ud med Siolf. De svømmede til et Klippestykke, der stod i Floden, og Kongen stod paa Stranden, for at være Bidne til hvo der kom først. Men før Siolf kom Halvveien, var Bidforle svømmet omkring Klippen, kom tilbage til Kongen igien, og raabte: „Siolf bad mig sige dig, Herr Konge! at nu kommer han strax til Maalet. Men jeg er, som du seer, langt derfra.“ Siden skulde de prøve, hvo der kunde holde længst ud under Vandet. Først prøvede de hver for sig, og Bidforle holdt tre Gange saa længe ud, som Siolf. „Nu en Gang paa een Gang!“ raabte Bidforle, tog Siolf i Nakken, og duffede med ham til Bunds saa længe, indtil Siolf med frampeagtige Bevægelser og næsten i Dodskamp gjorde sig fri, hvilket var paa høie Tid, thi Blodet brast ham ud af Næsen, da han kom op.

„Seer du vel, nu har du lært mig at svømme,“ sagde Odd; „og i Aften maa du lære mig at drikke, thi du har jo beskyldt mig for, at jeg kun nipper til Bægeret. Rigtig nok forstaaer jeg bedre at drikke Øl og Miod, end Vin, thi hos os derhiemme drikker kun Odin denne kostelige Drif; men hos Munkene i Sifilei har jeg gjort ganske gode Fremskridt baade i det Gne og det Andet, og jeg haaber at kunne giøre dig Fyldest.“

Siolf kunde heller ikke undslaae sig for dette Beddemaal, i hvilket han dog, som en gammel erfaren Hofmand, haabede at gaae af med Seieren. Da de hver havde tomt tre temmelig store Horn, troede Siolf, at de vare færdige; men Odd sagde: „Vi have endnu hver et Horn i Siden til hinanden; det ville vi sætte for Munden, thi Munden er ærlig.“ Dermed lod han det største fylde. Siolf vilde ikke drikke meer med ham; men Odd tomte Hornet, og sagde: „Nu en lille Bije ovenpaa med din Tilladelse, Herr Konge! Vi kalde slige Biser Midviser i mit Fædreland; de

misbruges ofte, men kunne dog til Tid og Sted gjøre deres Nytte. Undskyld Sprogfeilene! Jeg har digtet den i mit Moderemaal, og siden oversat den, for at du og Siolf skulde forstaae den." Derpaa sang han, uden at oppebie Tilladelsen, Bisen, som her meddeles i Moderemaal.

Den svage Siolf ei duer
Til Kamp mod Helten giæv;
Han kan kun fange Fluer
I sine Spindervæv.
Men at bevise Kraften,
Mon det hans List formaaer?
I Vand og Druesaften
Han lige slet bestaaer.

Bidforle Lasten ynker,
Dg synger den til Spot.
Lad dig af disse Rynker
Gi daare, gode Drot!
Troer du, han fromt vil raade?
Saa her en Tidend stærk:
Til Undergang, ei Baade
Dig loffer Ridingsværk.

Mens du til Jorsal farer
Dg til den hellige Strand,
Tvang alt med sine Skarer
Din Broder Hunaland.
Naar du i Hallen træder
Med tillidsfulde Mod,
Udgyder en Forræder
Dit kongelige Blod.

Dog er endnu i Riget
 En Skare Kongen tro.
 Naar Ondskab er bekriget,
 Da faaer du atter No.
 Mig loffer meer ei Wren,
 At slaae som Kæmpe blot;
 Men selv at fore Haren —
 Derom mig tykkes godt.

Det store Skæftavl lærte
 En ædel Mester mig.
 Giv mig, hvad jeg begierte!
 Saa kæmper jeg for dig.
 Ræk mig din Bannerstage!
 Jeg skaffer dig dit Land
 Og Seieren tilbage,
 Som ærlig Mærkemand.

Uagtet Oversættelsen var fuld af Sprogfeil, hvilke Siolf vist ved en anden Leilighed vilde revset med stor Bitterhed og Foragt, da han selv var en lærd Mand, der skrev Romersproget reent, fandt han dog denne Gang Indholdet saa betænkeligt, at han ikke fandt det raadeligt, at oppebie Enden. Under Sangen sneg han sig bort, gik op paa Loftet, og hængte sig selv, hvorved han gjorde Sagen kort og klar, thi han beviste med sit Selvmord Drvarodds Sanddruhed, og sparede Kongen den Uleilighed, at straffe ham.

36.

Drvarodds Giftermaal.

Der skeer undertiden Ting i Verden af saa egen Art, at en eneste Dag giver Stof nok til lang morsom Fortælling; men ofte oplever en Mand igjen vigtige Ting i mange Aar, der intet Eligt indeholde. Af dette Slags vare de Krige, som Drvarodd førte mod Oprorerne i Hunaland, og de vise Foranstaltninger, han som Kongens Raad gjorde til Landets Opkomst. Alt dette er Ting, der ligge uden for Skialdens Enemærker; kun maa Odds Giftermaal med Silkesif, Kongens Datter, undtages herfra.

Silkesif elskede Odd hemmeligt med en stærk Lidenskab; men da han slet ikke mærkede det, tabte sig hendes blomstrende Skønhed, hun blev bleg og mager, og Kongen frygtede for at miste sit eneste Barn. „Min Ven!“ sagde han en Dag til Drvarodd, „du bliver min Alderdoms Støtte, jeg har dig at takke for Rige, Velstand og Fred, mine Underjaatters Kiærlighed og Lykke. Men jeg har ingen Sønner, og naar jeg dør engang, falder Riget til min bortflygtede, oprørske Broder, eller hans Børn; det vilde jeg nødig. Men jeg vil faare dig til min Søn. Ugt min Datter! Ederes Børn vorde da mine, og min Stamme visner ei. Hvad siger du dertil? Hvad synes dig om Silkesif?“ — „Mig synes, hun svarer aldeles til sit Navn,“ sagde Odd, „og er saa fin og skær, som den blødeste Silke. Kun paa den seneste Tid, tykkes mig, seer hun ikke saa godt ud, som hun pleier.“ — Kongen sagde: „Hvis du ikke veed det, saa kan jeg sige dig det: Det er af Længsel, Silkesif lider. Hun elsker dig. Kan det undre dig, at det uskyldige Barn gør, hvad hele Landet gør, hvad hendes Fader gør?

Hun veed det maaskee ikke ret selv; men jeg veed det, og holder det for min Pligt, at giøre dig opmærksom paa en Fare, som truer hendes unge Liv." — „Og jeg holder det for min Pligt, strax at ægte hende, naar I ønsker det, Herre!" sagde Drvarodd. „Gaf til Silkesif, og beed hende, ikke at bedrove sig meer! Hun skal finde en god Husbond i mig." — Kongen blev saare glad, og gik til sin Datter.

Drvarodd sad ene tilbage, grundede, og smilte; dog blandte der sig i dette Smil noget Beemodigt og Bittert. „Altsaa — Alt, hvad jeg tilforn var stolt af og glad over," tænkte han ved sig selv, „var blotte Ungdomsdrømme. Tapperhed, Eventyr, Kiærlighed, Had — Alt kun Drømme! Nu er jeg da vaagen. Den hedenske Bildmand er vorden christelig tam. Lad saa være! Jeg er vaagnet. Hvis kun ikke denne Marvaagenhed faaer alt for stor Liighed med en dyb, rolig, drømmelos Middagssovn. Jeg kan ikke handle anderledes. Jeg elsker ikke Silkesif; men Elskov er kun et barnagtigt Sværmeri, siger Abbeden i Sikilei. Jeg skylder hendes Fader dette Offer. Hun er desuden saa god, saa from, saa blid, bespiser de Fattige, læger og hushælder de Gamle og Syge fra Morgen til Aften. Det giør hende væmmelig i Grunden. Hver var ingen Sygevogteriske. Hendes blaa Dine vare, som Sydlandets Himmel; hos Silkesif regner det hver Dag. Men Hver var en vild og grim Morderiske, en rasende Hedning. Silkesif gaaer i Kirke flere Gange om Dagen, og beder til alle Helgener. Hver bad til Gefion. Hun sover nu under Græsterven paa Samsø. Jeg vil glemme hine Dage. Jeg er et andet Menneske, en Christen. Jeg vil giøre Mennesker lykkelige, selv ul lykkelig; før var jeg lykkelig paa Andres Bekostning. Frisk Mod, Drvarodd! Jeg maa forstille mig, bilde hende ind, at jeg elsker hende igien. Forstillelse, Bedrag, der før

vare saa langt fra min Siæl! nu skal jeg dyrke eder som Dyder. Min Aand mangler Bliisdom til at løse denne Knude. Tilslidst gaaer det her, som i forrige Dage: Jeg handler efter min Følelse, og lader Gud raade."

Paa Bryllupsdagen var Odd for første Gang i sit Liv ret ulykkelig. Det kom ham for, som han for Livstid blev smeddet i tunge Trællekænger; men han holdt sig tappert, og Ingen kunde mærke det. Silkesif følte sig hoist lykkelig; hun var af Naturen saa lidet skarpsindig og opmærksom paa det Virkelige, at hun troede sig i Himlen. Hun var vant til at tage sine egne Dnsker og Følelser for Sandheds Grændselse, nu ønskede hun, at Drvarodd skulde elske hende inderligt, altsaa bildte hun sig det ogsaa ind, og undgik Alt, hvad der kunde vække hende af Drømmen.

Under Vielsen faldt det Odd allervanskeligst, at tvinge sig. Han og Silkesif knælede i Kirken for et Mariabilled; men dette stod livagtigt for ham under hele den hellige Handling, som Hervor. Hun holdt Tysing i Haand, der var bleven ganske rusten, og saae ud, som en gul Dfferstrime. Da Præsten velsignede dem, blæste Hervor paa den af Rust opløste Klinge, saa at Rusten foer Drvarodd som Stov i Sinene. Da op slog han en hoi Skoggerlatter, der gienlød i Kirkens Hvalvinger, som naar den ædle Hingst vrinsker ved et usædvanligt Syn, der gior den sky. Men hverken Præsten, Kongen, Bruden, eller nogen af de Tilstedeværende undrede sig derover; thi Alle vidste, det var en Egenhed hos Drvarodd, at skoggerlee ved overordnede Leiligheder, naar han var hiertegreben.

Men med dette Udbrud havde ogsaa Drvarodds Fortvivlelse naaet sit Maal; han fattede sig, blev rolig, fulgte venligt hjem med sin Brud, og tog med god Lust Deel i det store Gilde, Kongen havde ladet anrette. Fra den Dag

af levede han godt med sin Hustru Silkesif, der snart blomstrede igien, og var saa snaksom, at Drvarodd, der desuden var smaattalende, næsten aldrig i hendes Selskab kunde komme til Orde. Men det var ham i Grunden fiært, at hun sparede ham Uleiligheden. Hvad hun sagde, hørte han fielden efter, og det behøvedes ikke heller, thi Silkesif svarede sig selv. Han betragtede hende, som en smuk stor Fugl, der hoppede omkring paa Gulvet, og havde lært at snakke. Han flappede hende, undertiden tog han søde Kager, bred dem i Stykker og stak hende i Munden; og det kunde hun saa godt lide, thi hun var fiælen, og hver Gang han gjorde det, kyskede hun hans Haand. For Resten indhøstede hun ved sin Hielpjomhed og Gavnildhed Folkets Belsignelse, medens Drvarodd lykkeligt tilendebragte flere Krige, gjorde flere oprørske Naboer skatstyldige, og styrede Landet med Mildhed og Wiisdom.

37.

Drvarodd bliver hundrede Aar, og faaer Hiemvee.

Den gamle Konge var for længe siden død. Silkesif fødte sin Mand en Son hvert Aar, og saaledes gif det i tolv Aar, indtil han havde tolv Sonner, ligesom Jacob. Odd havde gierne ønsket sig en lille Datter til Afvevling; men der blev ikke Noget af. De smaae Drenge lærte han alle den danske Tunge; men de glemte den igien, naar de bleve store, og tilsidst glemte Drvarodd næsten selv sit Modersmaal, og — hvad der bedrovede ham meest — alle de gamle

Minder traadte saa langt tilbage i hans Grindring, at han næsten ikke kunde huske dem meer. Han gjorde sig al Umag for at mindes, hvorledes Hervor, Hjalmar og Ingeborg havde seet ud; men det vilde aldrig lykkes ham. Tiden havde udvirket deres Træk af hans Hukommelse.

Saaledes gik det ene Aar efter det andet. Sønnerne bleve store, og fik Hustruer. Silkesif var ikke længer smuk, men endnu mere snaksom, end før; endelig taug hun, thi hun døde i en temmelig høi Alder. Men Drvarodd overlevede hende og de fleste af sine Sønner længe; han var snart hundrede Aar, og saae endnu ud, som en kraftig Syvtiaars Gubbe.

Natten før hans hundrede Aars Fødselsdag havde han en skøn Drøm. Han var igien i Norge, i Danmark, i Sverrige, og alle de gamle Minder traadte tydeligt frem igien, som skionne Billeder, der længe havde staaet i et mørkt Pulterkammer, men som nu vare bragte for Lyset, vaskede Støvet af, og ophængte paa Bæggen i Hallen. Norss kunde han ogsaa tale flydende igien. Men hvad der var ham allerkiærest — Hervor besøgte ham. Hun bøiede sig venligt over hans Hovedgierde, og sagde: „Tyrssing er rusten — men gammel Kiærlighed rusten ikke. Jeg elskede dig dog paa min Maade; thi du var den eneste Mand, jeg agtede. Du har udført store Bedrifter. Odin længes efter dig. Kom op til mig i Valhalla! Valkyrierne skulde skienke for dig.“ — Drvarodd rystede i Sovne veemodigt smilende paa Hovedet, og pegede paa Crucifixet, der stod paa Bordet i hans Sovestue. Da forsvandt Hervor.

38.

Drvarodd drager til sit Fædreland, og døer.

Næste Morgen, da hele Slægten ilede ind i Sovestammeret, for at lykønske den fædre Stamfader, kunde de fleste ikke forstaae ham, thi han talede Norsk. Kun hans to yngste Sønnesønner forstode Noget deraf; thi de havde endnu ikke glemt det Sprog, han i deres Barndom havde lært dem. Drvarodd blev ved at tale den danske Tunge; men — forunderligt nok — nu havde han reent glemt Landets Sprog, i det mindste havde han den Særhed, ikke at ville tale det meer.

Han overlod den ældste af sine Sønner Land og Rige, og besluttede, saa gammel han var, endnu en Gang at see sit Fædreland. Man betragtede ham som en Olding, der gik i Barndom; de fleste vare glade ved at blive af med ham, men Hjalmar og Alsmund, — saaledes havde han opkaldt de to yngste Sønnesønner efter sine bedste Ungdomsvenner — vilde følge Bedstefaderen til Norge, see hans Fædreland med ham, og bringe ham tilbage til Hunaland igien, hvis Døden ikke overrumplede ham. De reiste da med ham til en sydlig Havn, indskibede sig, og Toget gik lykkelig uden Hinder.

Paa Veien til Norge lagde Drvarodd først ind under Samso, ankrede i Munarvig, og gik op i Land med sine Sønnesønner. Han viste dem Angantyr's Gravhøi, der stod næsten, ligesom han havde forladt den, kun var der været store Buske for Stenen til Indgangen. Derpaa gik de giennem Skoven til den anden Side af Den, hvor Drvarodd vilde vise dem det store Bogetræ, hvorunder han havde begravet Hervor.

Da de nærmede sig Stedet, hørte de Pibers og Trommers Lyd. Der var Lystighed; en ung Hyrde paa Den havde Bryllup, og Aftendansen holdtes just under det Træ, hvor Hervor laae begravet, hvilket Ingen vidste uden Drvarodd. „Det træffer sig heldigt,“ sagde han; „der gaaer jo min Spaadom i Opfyldelse. Lader os tage Deel i Festen!“

Hyrderne troede, det var Vikinger, der vilde gjøre Strandhug, maaskee dræbe dem, eller bortslæbe dem som Trælle, og vilde flygte, da de saa den store Kæmpe med Bue og Pilefogger. Thi Drvarodd kom til Norden, som han var bortreist. Ogsaa sin Skarlagenøfiortel, hvilken han omhyggeligt havde giemt al den Tid, han var Konge i Hunaland, havde han paa; og Ringen var om Lofferne, der blot havde skiftet Farve, og vare hvide i Stedet for gule, men næsten lige saa lange og fyldige, som før.

Drvarodd raabte til dem, at de ikke maatte være bange, han kom som Ven; de skulde fortsætte deres Dands, og lade ham smage deresøl. — „Af, Herre!“ sagde Brudgommen, „det er Tyndtol, men dog Mundgodt for os, som blot ere vante til daglig at drikke Vand.“ — „Jeg er gammel,“ svarede Drvarodd, „og taaler heller ingen stærke Drikke meer. Ræk mig Dyrehornet! Jeg vil drikke eders Staal og gamle Benners Munde.“

Han fik Hornet, drak, og lagde en Guldpenge deri til Gammen for de unge Ægtefolk. Derpaa sagde han: „Fortsætter eders Dands! Denne store Bøg staaer godt; den vender med sine brede Grene ud til den aabne Grønning, hvor I have Svingerum nok, men den anden Side vender indad, til de andre Træer i Skyggen. Der staaer en stor Plet Rørminder, seer jeg, i det friske Græs; der vil jeg hvile mig lidt.“ — „Tillader I, Herre!“ svarede Hyrden,

„saa ville vi udbrede nogle Skind først paa Jorden, at ikke Urternes Fugtighed skal skade eder.“ — „Nei,“ sagde Drvarodd, „den skader mig ikke. Freia har selv udbredt sin blaa Raabe her; den vil jeg sidde paa, og tænke paa gamle Dage, medens mine Børnebørn dandse med eder.“

Med disse Ord lagde han sig i Kiærminderne, med Ryggen støttet op imod Træet, just paa det Sted, hvor han for saa mange Aar siden havde begravet Hervor.

Til Berurjoder i Norge kom de et Par Dage derefter med god Bør. Drvarodd steg i Land. Strand og Omgivning vare ham velbefiendte; men hvor hans Fostersfaders Gaard havde staaet, fandt han kun et lidet Bolsted. Eiendommen var kommen i fremmede Hænder, og den nuværende Bonde havde bygget sig en Gaard paa et bequemmere Sted.

„See her, Børn!“ sagde Drvarodd til sine Sonnesønner, „paa disse Tomter legede jeg. Derhenne i den Krog, hvor der er en lille Jordvold, stod min Bugge og min Seng. Jeg haaber, min Grav skal heller ikke staae langt derfra.“ — „Det haabe vi ikke, Bedstefader!“ raabte Hjalmar; „vi ville bringe dig frisk og sund tilbage fra dette fattige Land.“ — „Af, mine kiære Børn!“ svarede Drvarodd, „den sande Rigdom bestaaer ikke i Guld og Solv, ei heller i en fed Jordbund og rigelig Grøde, eller i lange Somre, men i Menneskets egen Kraft og Hu; og — sandelig jeg siger eder, det er Korn, det er Blomster, der trives bedre paa disse Klipper, end i mange sydlige Marker og Lysthauger.“

Han satte sig nu paa en stor Steen, og jagde, i det hans Die forgieves søgte omkring efter gamle Mindesmærker: „Jeg har foretaget mig en lang Reise, for at see mine egne Grindringer. Dem kunde jeg rigtig nok ligejaa godt see

hiemme; dog glæder det mig, endnu en Gang at skue det fiære Fædreland, inden Diet brister. — Siig mig, min Ven!" spurgte han en forbigaaende Bonde, „veed du nogen Bescfed om Folk, der have boet her for hundrede Aar siden?"

„Skulde jeg ikke det?" sagde den unge Bonde; „jeg kan fortælle jer om hvad her er skeet siden Ajernæs Tid. Det er vor bedste Morskab i Vinterqvæld, at fortælle hverandre Forsædrenes Bedrifter." Drvarodd fik nu at vide Alt, hvad han onskede. Ingialds Slægt var uddøet, og Rasnista beboedes og eiedes nu af en Slægt, der stammede fra en yngre Broder af Odd, som han aldrig havde seet eller fiendt.

Da den unge Bonde hørte Drvarodds Navn, traadte han ærbodigt tilbage, lagde sine Hænder paa Brystet, og boiede sig næsten for ham, som for en Gud. „Herre!" sagde han, „eders Roes er stor i Norges Land; men vi troede, at I forlængst havde fundet Heltedøden. Vi have vel hørt om eders Eventyr og Dphvielse udenlands." — Drvarodd betragtede den unge Mand med stor Mildhed. „Hvorfor stirrer du saa stivt paa min Bue og mit Pilefogger?" spurgte han. — „Jeg har hørt, Herre!" sagde Normanden, „at I skal have været en drabelig Bueskytte. Jeg har efter ringe Gvne ogsaa udmærket mig noget paa den Viis, skøndt ei i Sammenligning med jer. Vil I vel vise mig en Godhed? Vil I forære mig en Piil af eders Røgger? Den skal hænge i min Storstue, og gaae i Arv fra Son til Son." — „Jeg vil forære dig Buen med alle Pilene," svarede Drvarodd smilende; „thi jeg kan ikke bruge dem meer. Mine Dine ere dumme; men Hiertet slaaer friskt og varmt endnu." Han rakte ham Buen og Røggeret. Den unge Bonde kyskede hans Haand, og kunde ikke tale for Taknemlighedens Graad.

„Her er slet Intet, jeg kan fornye Befiendtskabet med,” sagde Drvarodd, „uden med mine gamle Klipper. De have ikke forandret Ansigtstrækkene, deres brede Skuldre ere ligesaa stærke, som da jeg var Barn, de holde Ryggene lige saa rakt; men de have faaet nye Granbuske i deres Hjelme. — Jo, det er sandt,” raabte han pludselig: „min gamle Eg i Skoven. Egetræer her i Landet ere en Sielendhed, og de blive ældre, end jeg. Den staaer der endnu. Afsted ud at besøge min lille Fostbroder Asmunds Grav under Egen!”

„Bil du ikke heller bie til i Morgen, Farfader!” sagde Asmund, „med at vise mig min Navnes Grav? Natten falder paa.” — „Men Maanen skinner klart,” svarede Drvarodd, „og det er en god Veiviser til Graven. Afsted!”

Gubben gif, veivist af den unge Bonde, saa raakt, at Ungersvendene næsten ikke kunde følge ham. Han kom snart derud. Asmunds Grav kunde han ikke finde; Egen derimod fandt han snart. Men ligesom han vilde gaae hen imod Træet, aabnede Barken sig, og Bølven Heid, der havde spaaet ham i hans Ungdom, stod for ham i Træet med opstrakt skrumpen Finger, truende, i det Blodet flød hende ud af Munden, saaledes som da Drvarodd slog hende, fordi hun havde spaaet ham.

Bed dette Syn gyste Drvarodd, op slog en stor Skoggerlatter, og flygtede nogle Skridt tilbage. Herved kom han til at støde Foden mod noget Haardt, der stak frem af Jorden, saa han snublede, og slog sig i Siden.

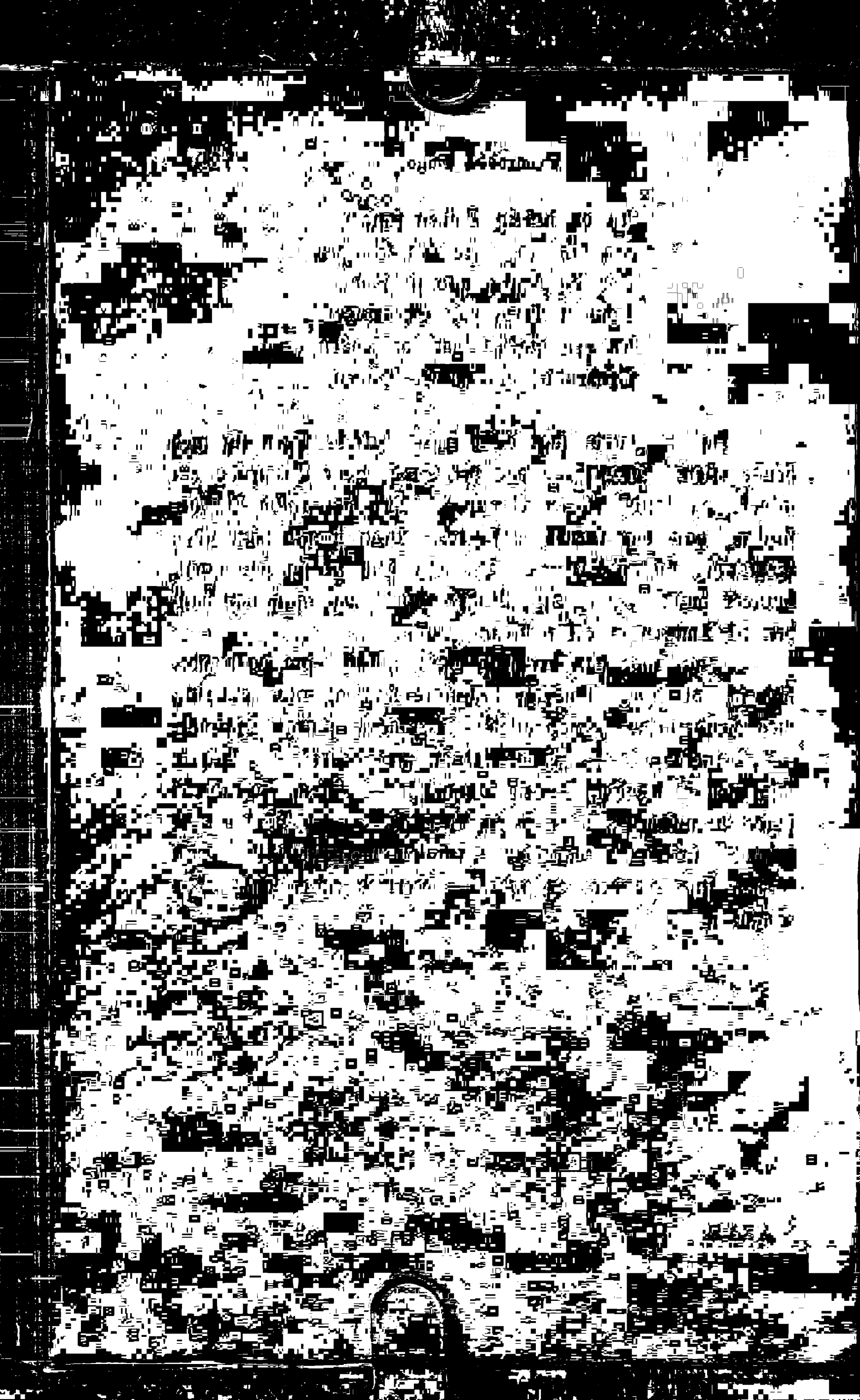
Da raabte Hexen ud af Træet:

Hundred Aar du skulde blive,
Fiernt af Landet dig begive;
Men tilsidst du skulde drage
Til dit Fædreland tilbage.

Nu du hurtig Doden fanger
Fra din Fæge, fra din Ganger,
Den du daglig gav sit Foder
Som et Barn paa Berurjoder.
Nu den dig til Tak for Foden,
Drvarodd! har voldet Døden.

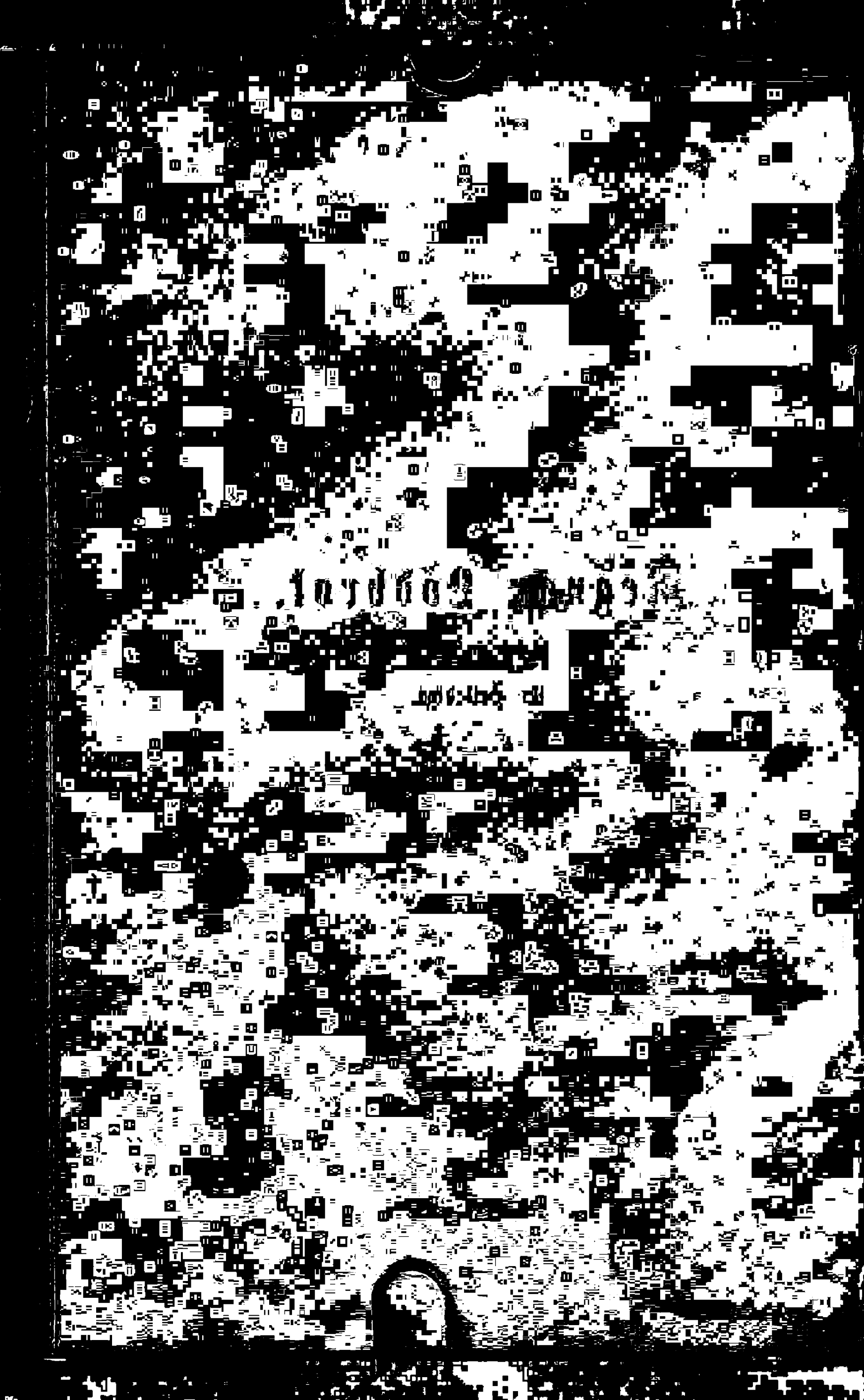
Da hun havde sagt disse Ord, luffede Egen sig med hende igien. Man grov paa det Sted, hvor Drvarodd var faldet, og fandt en Hestebeenrad. Det var imod Pandeskallen, han var ternet og styrtet. Man bragte ham uden Bevidsthed ud af Skoven. Da han kom til sig selv igien, hvæfede han: „Hvor min Bugge stod!“ og man bar ham hen til Tomten af det nedrevne Huus.

Længe laae han her stille og maaløs, saa de troede, han var alt død. Endelig begyndte han at rave omkring med Hænderne. — „Hvad vil du, Farfader?“ spurgte Hjalmar. — „Mine Pile!“ — „Hvad vil du med dem?“ — „Mærke mig med Geirsdodd; Døden kommer.“ — „Men, Farfader!“ sagde Asmund, „du er jo en Christen.“ — „Af, det er sandt,“ sulkede Drvarodd; „Himlen være lovet!“ Han foldede sine Hænder, og døde. — Hermed ender Drvarodds Saga.

Regnar Lodbrok.

Et Heltedigt.

Lathgertha.

Der var en Konning i Leire,
Bed Dresund og Bælt;
Som Dru gaaer over Heire,
Han raged over Helt.
Regnar, til Mand opdraget,
Som Dreng alt viste Mod;
Thi han var med i Slaget,
Som paa Bravalla stod,

Det største Slag i Norden
For Odin, Thor og Frei.
Saa længe blomstrer Jorden,
Bedriften glemmes ei.
Der faldt den gamle Herre,
Den stærke Hildetand.
Med Sværdet fra sin Kærre
Han slog som ærlig Mand.

Hans Liig blev over Havet
Bragt hjem i største Pragt;
Dg kongeligt begravet
Han blev i Høien lagt.

Død fan vel Hadet dæmpe;
 Og Sigurd paa Begier
 Regnar, den unge Kæmpe,
 Tillod hiin Jordefærd.

Mens Sigurd Ring mon pløie
 Med Snekker salten Hav,
 Regnar ved Leirehøie
 Til Harald reiste Grav.
 Med store, gyldne Ringe
 Blev han i Høien lagt,
 Med gyldenhialtet Klinge,
 Med Skioldets Sølvpragt.

Engang da i sin Skemme
 Regnar om Natten laae,
 Der lød en sagte Stemme,
 Han kunde den forstaae;
 Han hørte fra sin Rude
 Paa Skovens snevre Sti
 En Trælleslof derude
 Beslutte Tyveri.

Opbryde Kongegraven
 Ved Midienat de vil,
 For at bortstjæle Gaven,
 Der hører Valen til;
 Og flygte saa til Benden,
 Og aldrig komme meer.
 Det hørte Ungerjvenden,
 Regnar i Skiægget leer.

„Gi, hvilke tappre Helte!
Jeg vil ei giore Larm.“
Han spænder Sværd ved Bælte,
Han sætter Skiold paa Arm,
Han Hielm om Jæsen spænder,
Saa følger han den Flok.
„Det hjælper ei, du render.
Giv Tid! Jeg kommer nok.“

Da nu var aabnet Høien
Alt uden mindste Skrald,
Treen ogsaa uden Støien
Regnar i Dødens Hal.
Midt i den Mylreskare —
Med Brækkejern de stod —
Regnar ei fiendte Fare;
Thi Trællen har ei Mod.

Der stod han, rynkte Brynet,
Dg svang sin Glavind fiæk,
Dg taug, mens Blikket ligned;
Da blegned de af Skræk.
Dg som en Skare Fluer
Med Lovets grønne Dvißt
Man jog af Bondens Stuer,
Saa jog dem Regnar hist.

Det var et Sagn, som kaldte
Til Gammen Helte strax;
Naar Regnar det fortalte,
Han leged med sin Sag,

Greb den i Luften atter:
 „Gen imod Trendeti!“
 Han raabte hoit med Ratter
 Og spogfuldt Praleri.

Da Ekægget blev ham større,
 Hans Hærde mere bred,
 Ei dvælte paa det Torre
 Den Evend, af Vren heed.
 Han var til Vifing baaren;
 Det var hans bedste Lyst.
 Engang han drog i Vaaren
 Til Færd ved Norges Kyst.

Der traf han paa en Kæmpe,
 Hvis vilde Heltemod
 Ei Havet kunde dæmpe;
 Det kosted Mandeblood.
 Men underlig til Mode
 Han saae den Kæmpe rank;
 To runde Buler stode
 Paa Pandserpladen blank.

Saa tynd var Midien skaaret,
 Skiondt Barmen var saa fuld,
 Og rigt faldt Gyldenhaaret,
 Og langt, fra Hielmens Guld.
 Et Ansigt Regnar skue
 Da under Hielmen fik,
 Som kændte Hiertets Rue
 Ham i et Dieblif.

Thi Kæmpen var en Pige,
 Rathgertha hendes Navn,
 Hvis Mod ei havde Lige
 Paa Havet og i Havn.
 Hun Ragnar strag til Striden
 Udfordred med Foragt;
 Hans Lyst dertil var liden,
 Han folte Freias Magt.

Han sagde: „Du forglemmer
 Dit Kion i selsom Færd.
 Troer du, at slige Lemmer
 Jeg saare vil med Sværd?
 Og hvad dit Pandser sfiuler,
 Det har et yndigt Maal;
 Troer du, at disse Buler
 Jeg træffe vil med Staal?

Du har med Gyldenhaaret
 Mig bundet til din Mast;
 Men værst mit Hierte saaret
 Har dog dit Diekast.
 Jeg flyer dig denne Sinde,
 Gien søger salten Sø;
 Men snart skal jeg dig vinde,
 Du elskelige Mø!“

Til Midaros hjemseiled
 Den Kongedatter prud.
 Bed Sendebud han beiled:
 „Rathgertha! bliv min Brud.“

Hun svared: „Jeg dig rækker
Min Haand, du har mit Ord.“
Da kom med sine Snekker
Regnar til Throndhiems Fiord.

Til hendes Borg han ilede,
Saa fiært var ham det Sted.
Den liden Smaadrenge smilede,
Som Regnar havde med.
Han hviskede: „Stedse trives
Ei Freias fælske Spil;
Den tidt paa Tønnen rives,
Som Rosen plukke vil.

Bogt dig for Drogen, Herre!
I Brudens første Rum.
Den tykke Marsk er værre,
Skiondt han er mere dum.
Du maa dem vel bestikke,
Om vinder skal den Biv;
Til hende kommer ikke
Du ellers i dit Liv.“

Smaadrenge's Dom var rigtig:
Regnar med mandig Aand
Til Døren gik forsigtig,
Med Daggert i sin Haand.
En Uls ham sprang i Møde
Med vild og graadig Lyst;
Regnar den monne døde,
Jog Staalet i dens Bryst.

„Til Lykke, Drot! til Lykke!“
Lod Guttens Ord med Fryd;
„Nu gielder det den Lykke,
Han smage maa dit Spyd.
Dit Frieri begynde
Forfra du maa med Fryd:
For gieldte det den Lynde;
Lad Lyf nu følge Lynd!“

Heel snild var Guttens Tale;
Og mandeligt, som før,
Gik giennem Kongesale
Regnar til næste Dør.
Her Bogteren var værre;
Her stod, heel vred og barst,
For Beien ham at spærre,
Den sorte Biørn, som Marsk.

Den efter ham mon gramse,
Den kom med plumpe Hov;
Da følte tykke Bamse
Dybt Spydet i sin Krop.
Den kasted sig til Gode
For Regnar; der den laac.
Det var ei med det Gode,
Den kunde meer ei staae.

Ung Regnar treen i Stuen;
Der sad i gyldne Stol
Med Herfkerblikket Fruen,
Og straalte som en Sol.

Nu saae man Gyldenhaaret
Udi sin hele Pragt;
Thi Hielmen blev ei baaret,
Den var paa Bordet lagt.

Til Skuldren blottet Armen,
Saa sneehvid og saa stærk;
Nu spulmed Jomfrubarmen
Under en Silkesærk.
Den tynde Kiortel viste
De skionne Ledemod;
Men Regnar ikke priste
Den alt for store Fod.

Hun rakte mildt ham Haanden:
„Du har fuldendt dit Værk,
Du har bevist, at Manden
I dig er heltestærk;
Og derfor skal du være
Min Brudgom end i Dag.
Tro mig, det er en Ære,
Som vækker Manges Nag!“

Saa var da Seiren vunden.
Regnar betænkte sig;
Hans Elskov var forsvunden,
Hun var ham væmmelig.
At lumst hun vilde rove
Hans Liv i Faren stor,
Det var ei Manddomsprobe,
Det var et Snigemord.

Opmærksomt han betragtede
 Den stolte Ekioldmo nu,
 Koldsindig han foragtede,
 Hvad for henrev hans Hu.
 Hun fager var tilviðse,
 Det ikke negtes kan;
 Men fra sin Fod til Tøse
 Lathgertha var en Mand.

Teiligt var hendes Die,
 Men listigt som en Skalk;
 Det skotted i det Hoie,
 Uroligt som en Falk.
 Og aldrig Fredens Glæde
 Et Blik har Diet bragt;
 Det kunde mildt ei græde,
 Kun lyne med Foragt.

At Lysten i at dræbe
 Hun fandt, man mærkte godt;
 Vel skion var hendes Læbe,
 Men traf sig kun til Spot.
 Hun smiilte ham i Mode,
 Dog Kiærlighed var fiern.
 Hænderne vare røde,
 Og haarde som et Jern.

Den unge Ragnar sukked;
 Hans Daarskab ham fortrød.
 Han for sin Ekioldmo bukked,
 Og sagde: „Du mig bod,

Hugprudeste Rathgerthe!
Jo selv din Elskov nyð;
Hvið Regnar vandt dit Hierte,
Giv ham et Brudelys."

Hun kyssed ham. Han høied
Sig dybt med stolte Blif,
Og quod: „Jeg er fornøiet
Nu alt med hvad jeg fik.
Jeg bort igien vil seile,
Var det i Vinter-Tis;
Jeg søger ingen Veile
Paa Ulve-, Bjørneviss.

Jeg troer, til Egtestanden
Udfordres Liv og Mand;
Men Manden sig med Manden
Umuligt gifte kan.
Vi quit er med hverandre:
Din Blodtørst traf min Spot.
Nu vil jeg atter vandre
Tilbage fra dit Slot."

Før hun sig fik forundret,
Og Sagen ret erføer,
Alt havde Volgen dundret
Lang Tid om Regnar's Ror.
Han tænkte: „Gaae i Blinde,
Dertil jeg har ei Gang;
Det være maa en Qvinde,
Jeg frier til næste Gang."

Sigurd Ring.

Den gamle Konning Sigurd sad stolt i sin Magt;
Bed Arveret og Sværdet var ham underlagt
Alfheim og Vingulmarken, Bestfold og Gothaland,
Samt Sveariget, Danmark og Angelsaxens Strand.

Han paa Bravallahede tappert brugte Sværd;
Men denne stærke Slagting var dog Nidingsfærd:
Farbroderen, den Gamle, som gav ham Folk og Land,
Dig lønnet han med Døden, Kong Harald Hildetand!

Nu sad han velbefærdet, rostes høit i Sky,
Ei voved fremmed Vælde mod Sigurd at knye;
Men skiondt han Fienden trodsed — hvo havde det vel tænkt? —
Dybt i hans Borg, hans Kammer sig Fienden havde trængt.

En Bersærk uden Baaben, i aaben Feide seig,
Men dog i dagligt Angreb frygtelig og seig;
Som sikkert Seier vinder i Verden, hvor han kom,
Skiondt al hans Kraft er Svaghed: hans Navn er Alderdom.

Snart Sigurd Ring sig følte, som Harald Hildetand:
I største Magt og Høihed en udlevet Mand.
Funklende var hans Glavind, kongeligt hans Skrud;
Men Rynkerne paa Panden han ei sletter ud.

Han sad med Kongespiret paa det vante Sted;
Men naar ham Haanden rysted, skælved Spiret med.
Det monne svart ham græmme, han frygted for Spot;
Ungdommen sig tiltvinger ei mægtigste Drot.

Et Eventyr tildrog sig, som ikke glemmes maa:
 En Aften monne Sigurd til Gravhoien gaae,
 Hvor Hildetand var jerdet. Han sagde: „Bautasteen
 Har, Frænde! jeg nu reist dig over dine Been.“

Da Gravhoien aabned sig vidt, og Balen stod
 Blegghvid i sin Liigsærf, bestænket med Blod;
 Med Gnist i brustent Die han treen fra Gravens Blof,
 Og rev af Hovedhaaret Kong Sigurd en Lof.

Den Eneste, som Synet blev vaer, var Sigurd Ring;
 Men Lokken, som hiint Gienfærd ham tog ved Haandens Sving
 Og kasted hen paa Jorden, den saae man i Stov
 Fra Kongehaaret falde blandt visnede Lov.

Ei Noget ret erfared, hvorlunde det gif til;
 Selv Sigurd ikke Regnar, sin Sen, det siige vil.
 Gaaer han med falske Lokker, at takkes unge Mo?
 Derom gif sare Rygter over Land, over Sø.

Men stærkt var Haaret Sigurd, som stærkt var hans Mod.
 Ubøielige Stridemand kan ei giøre Bod.
 Paa Vestfold ved et Offer han fra sin Kongestol
 En fager Mo opdaged, Jyllands Alfejol.

Hid kom hun for at offre fra Benshøjsels Kyst;
 Da kasted Freia Junken i Sigurds gamle Bryst.
 Han beiled til den Vene. Det Faderen fortrod:
 „Skal Offergoden vie nu Livet til Dod?“

Min Datter sig har faaret en hevisf Ungersvend,
 En Kongesøn til Brudgom, hendes Barndomsven.”
 Da Gubben det erfared, forbittret han snos:
 „Skal Sigurd Ring nu vrages for en oploben Knos?“

Til Afslag mod hans Billie var Herren ei vant;
 Dog tvang han sig ved Fæsten. Men Hevn ei forsvandt;
 Mod Alf, hans Skattefonge, rustet han sig brat:
 „Jeg Datteren vil eie. Han skylder mig Skat.“

Saa drog han med en Flaade mod Bensyssel's Land.
 Kong Alf og tvende Sonner ham mødte paa Strand.
 Ung Regnar ogsaa dengang med Faderen drog;
 Alfjols ene Broder han i Tvekampen vog.

Sigurd, Heltegubben, med Sværd og stærke Skast,
 End viste gode Levning af Ungdommens Kraft.
 Kong Alf i Slaget dræbtes med Sonner, tappre Mænd,
 Som Seierherre Sigurd til Borgen drog hen.

„Nu, Alfjøl! min Brud du skal vorde. Freia bød,
 Mig har hun Seiren skienket, voldte Dines Død.“
 Den gamle Konge skyndte til Borgen sig afsted;
 Sin Son, den unge Regnar, han ikke tog med.

„Nu bring mig til Fyrstinden, til Alfjøl!“ han qvad.
 Kammerjvenden gjorde, hvad Kongen ham bad,
 Han aabned vidt ham Døren; der stod den Smaadrenge,
 Og viste Kongen Alfjøl, hun laae udi sin Seng,

I Liigklæder lange, befrandsset som en Brud.
 Det blege Dødningsansigt endnu saae deiligt ud.
 Hun havde Giften druffet, og Skaalen stod paa Bord.
 Den gamle Komning Sigurd ei mærked et Ord.

Han venligt saae paa Liget, han kyssed hendes Mund,
 Og derpaa besol han udi samme Stund:
 Det Skib, som havde bragt ham til Jylland i Kamp,
 Skulde strax man fylde med Svovl, Beg og Hamp.

Da det var skeet, fra Riget, fra Folket, fra sin Søn
Han Afsted tog, og rorted ei meer af nogen Bon.
Det skionne Liig fra Hallen paa. Skibet bragtes ud.
„Enart Havet nu og Stormen mig vie til min Brud!”

Hensat i høie Bagstavn paa sorgelige Vaar,
Hun laae med blegnet Ansigt, med udslaget Haar.
Dg Sigurd stod ved Roret, og knuged det fast,
Dg ofte saae paa Liiget med kjærligt Diekast.

En Trælleskøf paa Sneffen til Død ham havde fulgt,
Dødsangsten og Fjortærdelsen den ei havde dulgt.
Han lod dem gaae tilbage. Var det Medlidenhed?
Nei, det var blot, fordi han Dødsangsten ei leed.

„Jeg trænger ei til Medhjælp; jeg selv paa denne Fart
Kan være Styrmænd, Rorkarl. Det faaer vel Ende snart.”
Saa lod han Seilet brase, det brased ud fra Land;
Dg Beget, Svovel, Hampen han selv stak i Brand.

Dg Bindens Drager blæste med Skoggerlatterlyst
Paa Dybet Kongesneffen langt ud fra Danmarks Kyst.
Men giennem Volgens Hulen og giennem Stormens Skraal
Maa horte Sigurd siunge det skionne Viarkemaal.

Uf Tordenskyer Himlen alt mere blev besat;
Derude var det næsten, som i en bælmørk Nat.
Der saae man Skibet brænde, vildt rased Ildens Harm,
Dg Sigurd stod paa Dækket med Liiget i sin Arm.

Da foer en Lynildsstraale fra Skyen med et Brag,
Dg knuste Kongeskibet, og gjorde det til Brag.
Saadan forsvandt fra Jorden den stolte Sigurd Ring.
Til Drot i Sigurds Lande blev Regnar valgt paa Thing.

Lindormen.

Der var en Drot i Gothaland;
 Hans Datter var en Vilievand,
 Som Freia skion at skue,
 Fra liden af hans Hierte kjær,
 Som Rosen rød, som Lilien skær,
 Med Sindet som en Due.
 Han havde bygget Borgens Muur
 Heel stærk mod Oversaldet;
 Der havde hun sit Jomfrubuur,
 Og Thora blev hun kaldet.

Men hun hed ogsaa Borgarhiort;
 Thi rask, som Hiorten iler fort,
 Hun kunde sig bevæge.
 Blandt Skovens Dyr er skionnest vist
 En Hiort, naar under Lovets Dvist
 Man seer den lystigt lege;
 Og Thora skionnest var blandt Møer,
 Det maatte Hvermand sige:
 I Svealand, paa Danmarks Der
 Hun ikke fandt sin Lige.

Ei Drotten havde meer sin Biv;
 Men Datteren, det ranke Siv,
 Det tunge Savn erstatter.
 Han hende negted ingen Bøn;
 Han havde heller ingen Søn,
 Hun var ham Søn og Datter.
 Forfælet man skion Thora saae;

Det hende gif, som Flere:
 Hun fik Alt, hvad hun pegte paa.
 Hvad skal hun onske mere?

I Jomfruburet Alting stod
 Saa yndigt, som ved Birkens Rod
 De Blommer smaae i Græsjet;
 En Bæverstol af bonet Træ,
 Af Fiskekind for Bindvet Læ,
 Hvor Udsigt var til Næsjet.
 Og her — som Freias Fiæderham —
 Maa Kiortlen ei forgiettes;
 Og røde Snor og Solverkam,
 Naar Haaret skulde flettes.

Engang til Julen paa sit Slot,
 „Nu,” sagde Faderen, „mit Godt!
 En Gave du dig vælge.
 Og du skal eie den, som bedst,
 Om ogsaa Faxe jeg, min Hest,
 For Penge skulde sælge.”
 Hun loe, men raabte: „Fader! o,
 Det maatte vare længe,
 For i din stolte Kongebo
 Dig skulde fattes Penge.

Dog, hvad for Penge man kan faae,
 Alt findes her i hver en Braa:
 Guldbraser, Skarlagflæder;
 Fra Gothland hentet du i Fjor
 Af Hermelin en Raabe stor
 Og skionne gyldne Kiæder.

De bedste Ting i Tusindtal
Har vi, og vil beholde;
Hvis nu en Gave fryde skal,
Den hentes maa fra Trolde.

Du veed, det Bierg, som staaer os nær,
Af Trolde fuldt er Bierget der,
Og de bevogte Skatten.
Heel tidt i klare Maanestien
Som gamle Mænd med rynket Kind
De møde Folk om Natten.
Gaf ud, og mod en saadan Gen!
Det vil dig sikkert more.
Om Gaven beed, og vær ei seen,
Til Herrauds lille Thore!"

Skiondt Herraud var en tapper Mand,
Han studsed først, men strax paa Stand
Bewærgelsen fordulgte.
Han loved det, hvorum hun bad;
Og Thora Borgarhiort saa glad
Sin Faer til Døren fulgte,
Og flapped i de Hænder smaae,
Sprang, som hun havde Binger,
Og smiilte tidt, og tænkte paa:
„Hvad mon dog Gubben bringer?"

Hen Drotten red i raske Fart,
De Stierne stod paa Himlen flart,
Hans Hest ad Veien rendte.
Han traved til de Trolde's Hiem,
Til Bierget; det var jo fra dem

Han Gaven skulde hente.
 Og vil man have Trolde fat,
 Maa Maanen være Lygte,
 Og det maa skee ved Midienat,
 Thi Dagens Lys de frygte.

Nu Gubben blev betænkelig:
 „Mon ikke Troldeu hevner sig?
 Jeg har ham svart fornærmet.
 Hvad agter han vel Sværd og Skjold?
 Den Helt, som gav sig Hel i Bold,
 Har aldrig Thor beskiermet.
 Jeg lod forleden paa en Sti,
 Som jeg hans Son ei kiendte;
 Han hilste, vilde mig forbi —
 Min Hest ham overrendte.

Hvo siger ogsaa, at han staaer
 Ved Biergets Dør, naar Faxe gaaer
 Forbi den mørke Hule?
 Det blæser koldt, det trækker op,
 Og Skyerne fra Fjeldets Top
 Alt mere Maanen sfiule.
 Og Veien gaaer ved bratte Kant;
 Jeg kan ei længer trave.
 Hvis jeg min Dod i Svælget fandt,
 Det blev en daarlig Gave.”

Da Herraud havde mærket saa,
 Lod atter han sin Ganger gaae,
 Som før, og glemte Klogten.
 Vel frygte kunde hans Forstand;

Men Hiertet i den tappre Mand
 Forstod sig ei paa Frygten.
 Om ham i Landet blev fortalt:
 Hans Tanker tidt var snilde;
 Men naar han havde drestet Alt,
 Han gjorde, hvad han vilde.

Nu vared det ei længe, før
 Hans Faxe stod ved Fjeldets Dør;
 Men Bierget i var lukket.
 Han banked paa med roligt Sind,
 Og rommed sig, og raabte: „Ginn!“
 Imens hans Ganger sukked.
 Et Dyr veed af Naturens Drift
 Tidt, hvad ei aner Manden.
 Nu Maanen giennem Skyens Rist
 Stak frem igien med Randen.

Da traadte Ginn af Biergets Slot
 Til Herraud ud, og raabte: „Drot!“
 For stor mig Wen vides;
 I gjeſter mig i Biergets Skiod,
 Mens rundt i Voigden Julegrød
 Af fromme Bønder spises.
 Til Niſſen sætter man en Klat
 Paa Pind, som Dvergen napper.
 Men gjeſte Trold i Julenat —
 Slig Helt maa være tapper.

I overred i Rior mit Barn;
 Men denne Dreng, det er et Skarn,
 Som gjør mig Hovdet kruset.

Jer Hest har traadt ham, han blev halt;
 Men muligt blot den Tøsse faldt,
 Fordi han var beruset.
 Kom ind med mig i Fjeldets Hal,
 Mit Juleøl at smage!
 Guldhorn jeg eder vise skal,
 Hvortil ei fandtes Måge.

I Oldtid Julens Offer stort
 Af Helte blev til Guder giort,
 Og det leed ikke Trollden;
 Han eders Born i Bierget tog,
 Og eders Hovmod ofte slog
 Med Lamhed og med Kolden.
 Men nu jeg veed, en tapper Mand
 Vil' meer ei Aser dyrke;
 Nu stoler han paa sin Forstand,
 Og paa sin egen Styrke."

„Finn!" svared Herraud, „hvis måaskee
 Du Venstab mig vil lade see,
 Saa gjør, hvorem jeg beder:
 Jeg har en Datter i min Hal,
 Hvem Julegaven bringes skal,
 Saa som den faaes af eder.
 Hun veed, du eier fjelden Kløgt,
 Hun troer dig god tillige;
 Derfor jeg beder uden Frygt
 Om Gaven til min Pige."

Da Trollden tog af Kiortelslig
 En gylden Wæske, skion og rig,

Dg den til Drotten rakte,
Dg bukked dybt i Maaneskin:
„Bring liden Thora den fra Finn!
Men I maa fare sagte,
Ei aabne Laaget, for I staaer
Hos den, som Frygt ei fiender.
Dg bring saa det, som Lykken spaaer,
I hendes Liliehænder!”

Saa talte Trollden, og forsvandt.
En gylden Kæse Herraud fandt
Sig fast i Haanden trykket.
„Den sikkert kostbar er og dyr.
Saaledes da mit Eventyr
Er saare vel mig lykket.
Selv Trollden smedded den af Guld;
Ei Matten den fordunkler.
Hvor tung den er! Den vist er fuld
Af Perler og Karfunkler.”

Nu Herraud snildt betænkte sig:
„Men mon dog ikke List og Svig
I denne Gave stikker?
Det altid er en egen Sag;
For Trolde's Ondskab og Bedrag
Er Ingen mere sikker.”
Da nu han havde været flog,
Blev Herraud rolig atter,
Dg han beslutted, Kæsen dog
At bringe til sin Datter.

Da Drotten atter hjemme stod,
Skion Thora løb ham flux imod;

Nu fik hun Hiertet lettet.
 Hun Østen tog, den luffed op —
 Der laae en liden Slangefrop,
 Saa broget og saa spættet.
 Dens Gnisterøine, sorte, smaae,
 Skion Thora strax opdaged;
 Og Halens Bisten lod forstaae,
 At Synet den behaged.

Saa stor den som en Fiirbeen var,
 Men sprang ei af det gyldne Kar,
 Var ei med Been forsynet;
 Men Ryggen, Bugen var saa fin,
 Besatte med Smaragd, Rubin,
 Og Blikket var som Lynet.
 Den speilte sig i Guldets Glands,
 Den laae paa gyldne Penge;
 Den vister med sin Klostesvands,
 Som vil den Østen sprænge.

En anden Mo var vorden ræd,
 Fordi den soer saa gramt afsted;
 Men Thora var Heltinde,
 Hun raabte: „Rolig! læg dig ned!“
 Og den forlangte Lydighed
 Strax Thora monne finde.
 Som Kringle flettet i sit Huus,
 Den svagt med Halen dirred;
 Den laae saa stille som en Muus,
 Og paa skion Thora stirred.

Saa yndeligt med dristig Aand,
 Med Østen i snechvide Haand,

Hun trued med sin Finger.
I Drottens Hu steg Tanken op,
At muligt han en Troldefrop
Sin vene Datter bringer;
At bedre det var aldrig skeet;
At vogtes bør den Ræere.
Da ret han havde det indseet,
Laug han, og lod det være.

Skion Thora, hvor hun gif, hvert Sted,
I Hal og Lund tog Æsken med.
„Hvi skal jeg være bange?
Bed Frei, den gior mig Ingenting.
Jeg ynder diæse muntre Spring
Af dig, min lille Slange!
Saavidt som jeg det kan forstaae,
Har du mig Troskab lovet.“
Da Slangen stivt paa Thora saae;
Den nikked med sit Hoved.

Engang i Baar ved Midienat
En Æyd fornam hun overbrat,
Men faldt igien i Slummer.
Hun vaagned alt i Morgengry;
Et lille Hviin gav hun i Sky,
Men strax igien forstummer.
Guldæskan just i samme Stund
Var sprængt, affastet Laaget;
Om lob i Stuen, som en Hund,
Den lille Slange broget.

Da Thora blev fornøiet først:
„Den voxer, lider vist af Tørst.

Kom, Slange! vil du drikke?"
 Hun tog en Solverskaal paa Stand,
 Og rakte den med Kildevand,
 Og Ormen svigted ikke,
 Saa yndigt den af Skaalen drak,
 Og saae paa Drottens Datter,
 Og hvissed sagte: „Mange Tak!"
 Da brast hun hoit i Latter.

„Du altjaa, Snog! mit Sprog forstod?
 Hvad vil du æde?" — „Lammeblod,
 Tre, fire bitte Draaber." —
 „Din Hunger er ei stor endnu;
 Med Tiden mere nyder du
 Dog sikkert, som jeg haaber." —
 „Ja," svared Slangen med et Griin,
 „Med Tiden smager Riødet."
 Da Thora gav igien et Hviin;
 Den hende sprang paa Skiødet.

Hun rysted den paa Gulvet ned:
 „Du vise maa Bessedenhed,
 I Fald jeg dig skal ynde.
 I Krogen der, hvor Dvnen staaer,
 Herester du din Pude saer,
 Og ligger som en Mynde."
 Og Slangen lod, og frob derhen,
 Sin Hidsighed den dulgte;
 Som hendes Hund og bedste Ven
 Den med i Lunden fulgte.

Nu var den voxen som en Al,
 Halvanden Alen fast i Maal,

Dg altid Thoras Fange.
 Men Thora, som ei Faren flyer,
 Begyndte for det store Dyr
 Dog lidt at blive bange.
 Dg Faderen beslutter, den
 Sit Banesaar at give;
 Men Maaned gif, Halvaaret hen,
 Dg Herraud lod det blive.

Da Thora qvad en Sommerqvæld:
 „Du bragte mig den Drm fra Hel,
 Den gior mig heel urolig:
 Den voxer daglig meer og meer,
 Dg næsten jeg med Gysen seer
 Den i min lille Bolig.
 I Morgen du den dræbe maa.“
 Det Faderen beslutter;
 Men Drmen kan dem fiernt forstaae,
 Den sig i Busken putter.

Da næste Morgen Sol gif op,
 Sig en uhyre Slangefrop
 Om Jomfruburet vinder.
 „Nu seer du, hvordan det er fat!
 Jeg godt er voget denne Nat.
 Du staaer med blege Kinder.
 Bær rolig! jeg gior ei Fortræd,
 Dg mindst skion Thoras Fader;
 Men hendes Buur og Hvilested
 Jeg aldrig meer forlader.

Mit Hierte Thoras Skionhed vandt,
 Hun mig for evig til sig bandt,

Hvor hun er, maa jeg være.
 Jeg nidficr hende vogte vil
 For Beiler og for Elfskovspil,
 Det kræver egen Ære.
 I Ring jeg ligger, hvor hun boer;
 Jeg stærkere vil voge,
 Og du maa bringe mig mit Foer:
 Hver Dag en slagtet Dyr."

O, hvilken Jammer, hvilken Nød!
 Ekion Thora laae i Ormens Skød,
 Den hendes Buur omfrandsr.
 Fra Buret maa hun bort ei gaae;
 Kun Faderen til hendes Braa
 Betræder Slangens Pandser.
 Han ene tør den Vene see,
 Som nu er Fange vorden.
 Men Thoras Nød og Hjertevee
 Bidt rygtedes i Norden.

Regnar Lodbrok.

Bidt rygtedes Thora den Venes Nød;
 Og Manddom bød
 At ile til Hielp den Ekionne.
 Og Faderen loved, den Kæmpe god,
 Som seired, og var af Kongeblood,
 Med Datteren selv at lønne.

Dg Kongesønner der mange kom;
Men Ormens Bom
Igiennem ei kunde de stinge;
Det sprang, om Spæret var aldrig saa stivt,
Lindormen spruded paa dem sin Gift,
Dg monne dem Doden bringe.

Dg Faderen loved: den tappre Mand
Af Jarlestand,
Som kunde den Hvasende døde,
Strax skulde til Biv skion Thora faae.
Da monne Jarler mod Slangen gaae,
Men maatte med Livet bøde.

Dg Drotten loved i Faderskræft
Hver Bonde kiæft,
Naar blot han fri monne være,
Til Lon for Daaden, sin Datter skion.
Da mangan drabelig Bondesøn
For Thora blegned med Vre.

Dg Faderen loved Hæder og Held
Til hver en Træl,
Som Ormen kunde betvinge;
Han hæve sig skulde som Thoras Mand
Til Frihed, Rigdom og Jarlestand
Paa egen Tapperheds Vinge.

Men Trællene gyste ved Tanken blot.
„Mon det er Spot?
Har Sorg forvirret hans Hoved?

En stakkels ufrelse Tienestekarl
Nu skulde vove, hvad Drot og Jarl
Dg Bonde forgieves har vovet?"

Kong Regnar hørte det sære Spil,
Dg loe dertil.

"Jeg Eventyret forsøger,
Jeg Moen frelser af Borgen ud,
Forlanger hende dog ei til Brud,
Med Faren ene jeg spøger."

Derpaa han seiled en Sommerqvæld,
Forflædt som Træl,
Til Gothariget paa Baaden.
„Min Skattefonge! du fiende mig ei;
Jeg moder dig kun paa Alfjarvei,
Dg gaaer saa lige til Daaden."

Nu lod sig lave den Herre klog
De lodne Brog,
Dertil den haarede Kofte.
Et Spyd medtog han og intet meer;
Som man bevæbnede Trælle seer,
At følge med Herren ofte.

Dg Hatten ham var bredskygget og viid,
Dg den sank sid
Dybt over Panden og Diet.
Saa treen han rolig for Herraud frem,
Der gif bedrovet fra eensomt Hiem;
Men Regnar raabte fornøiet:

„Jeg kommer her som en ufri Karl.
Drot, Bonde, Jarl,
Til dem staaer ikke din Tanke.
Du Trællen viser ei længer Haan;
I Havsnød griber du til en Spaan,
Og haaber, det er en Blanke.

Jeg vover mit Liv i Tvefampstorm
Mod giftig Drm,
Og friste vil jeg min Skiebne.
Først mod den Spragledes Edder og Gift
Maa jeg dog giøre mit Pandser stivt,
Og mig forsigtig bevæbne.“

Derpaa han lod til den farlige Leg
Sig fuge Beg;
Og da det bolged, som Vandet,
Han dypped deri de lodne Skind,
Og for de tortes i Morgenvind,
Han vælted sig med dem i Sandet.

Ei vilde mod Drmen han kæmpe til Hest;
Men Storm og Blæst
Bar ham nødvendig til Striden.
Ei Herraud funde det ret forstaae;
Men Regnar, som Alting flart indsaae,
Heelt riseligt valgte sig Tiden.

Thi Drmen sendte ved Trolddomskunst
En vammel Dunst,
Som Legemet trindt indhylled,

Som mødte Kienden i Kampen brat,
 Betog ham Synet, ham gjorde mat,
 Og reent ham Sandsen fortrylled.

En Hest ei Regnar give sig lod;
 Hest ei forstod
 Saa godt sig, som Kæmpen, at vride,
 Med Snildhed at nytte hvert Dieblif,
 Naar Ormen ham glubst i Mode gif,
 Og vilde til Døde ham bide.

En beget Hætte med Grime paa
 Med Huller smaae
 Kong Regnar bandt sig om Hagen.
 Men af sit mægtige Kæmpespiud
 Han alle Naglerne først tog ud;
 Dog fastnede Spydet i Stagen.

Ekion Thora skued fra Bindvet hist
 Bag Blomsterqvist
 Den begede Helt fremtræde.
 „Skal sliig Kulsvier vorde min Mand?
 En Svend af uæselig Trællestænd?“
 Hun gav sig hoit til at græde.

Til Freia bad hun i Hiertets Nød:
 „Bald Kæmpens Død,
 Som hid til Hielpen mig iiste!
 Thi heller jeg her hensmægter mit Liv,
 End vorder en saadan Frelser's Liv.“
 Det horte Freia, men smilte.

Da Regnar skulde mod Drmen gaae,
Han tænkte saa:
„De Gæste den sigted i Gabet;
Der mødte Tænderne Stangen før,
Og knækked den, som det skjøreste Rør,
Og Døden fulgte paa Tabet.

Et Saar i Ganen den agter ei;
Nei, Dødens Nei
Maa giennem Diet sig trænge.
Der, Drm! du føle det kraftige Stød;
Naar Jernet saarer din Hiernes Grød,
Da vil du ei vælte dig længe.”

Nu Regnar nærmed sig Borgens Drm;
Da blæste Storm,
Bort Dunsten Bindene blæste.
Op vristed Drmen sit uhyre Gab,
Og glædte sig — til sit eget Tab,
Og spyede Giften, og hvæste.

Men Giften som Regnen flød fra Tag,
Fra beget Lag,
Fra Kysten, Brogen og Hætten.
Da Regnar stødte sit lange Skæft
I Drmens Die med Heltkraft.
Det skilte mellem dem Trætten.

I Hiernen folte den skarpe Søl
Med rædsomt Hyl,
Og Gift den spruded, som Hvalen

Saltvand af frysende Næsebor;
 At hevne sin Død den sikkert troer,
 Slaaer efter Kæmpen med Halsen.

Men Kæmpen lystig en Vise sang,
 Tilside sprang,
 Og raabte: „Du har dig skuffet:
 Du traf ei begede Koste, Brog;
 Men hele Verden skal vide, Snog!
 At dette Epyd dig har truffet.“

Derpaa, før Drotten fik sagt ham Tak,
 Han Skastet traf
 Af Epydet i Drmens Die;
 Og hurtig bort med sin Landsestang
 Man saa ham vandre med lette Gang,
 Og svinde bag Skovens Høie.

Herraud forundret til Stedet kom,
 Og saa sig om:
 „Er Redningsmanden forsvunden?
 Foragter Trællens kraftige Son
 Stolt at modtage den Hædersløn,
 Som Heltedaaden har vunden?“

I Drmens Die sad Døden lang,
 Men uden Stang.
 Da Blodet holdt op at rinde,
 Tog Drotten Jernet. „Jeg søge maa
 I Jarlehallen, i Hyttens Braa
 Min Svigersøn atter at finde.

Han gif beskeden, sit Held ei troer;
 Men Herraud svor,
 Jeg ærligt Løftet vil holde.
 Han vorde min Datters Ægtemand!
 Skiondt født af usselig Trællestand,
 Har Daaden ham gjort til den Bolde."

Drot Herraud træder i Hytten ind.
 Haand under Kind
 Sad Kampen; nu var han en Skipper:
 Den begede Koste han ei har paa;
 Rundhatten er rød, og Troien blaa,
 Spydstøt Haanden ei slipper.

Det passer i Spydet; og Spydet er hans,
 Og Seirens Krands
 Har han unegtelig vundet.
 Men Skipperen mæler: „Jeg hørte-det vel:
 Hun græd, fordi hun blev frelst af Træl,
 Derfor er Trællen forsvundet.

J Bindvet saae jeg din Datter skion,
 Og Kampens Løn
 Jeg havde gierne modtaget.
 Men Livet af mig hun ønsket har,
 Der hende frelst fra Skiebne svar;
 Det har mig mindre behaget.

Og derfor gif jeg. Men dog for Spøg
 End eet Besøg
 I Borgen jeg hende vil gjøre;

Et Dieblif vil jeg for hende ſtaaе,
 Og græder hun, for hun mig ei kan ſaaе —
 Det bedre vil fildre mit Dre."

Han gif. Ei Faderen ham forſtod;
 Men Herraud lod,
 Som havde han vel ham forſtaaet,
 I Borgen ham træde lod i Lon,
 At ſige Farvel den Jomfru ſkion,
 Som Kæmpen har foreſlaaet.

I Hallen traadte Kong Regnar brat,
 Aftog ſin Hat,
 Red rulled de Lokker gule.
 De Dine, ſaa ſtore, funklende, blaaе,
 Med Elſkovsblikket paa Thora ſaaе;
 Sit Hierte vil han ei ſkiule.

"Jeg kommer at ſige dig Farvel,
 Din Skionheds Træl;
 Men Trællen vil du ei ægte.
 Hugprude Thora! du har vel Ret;
 Men ſkiondt min Byrd er uværdig ſlet,
 Din Tak vil du ikke mig negte.

Jeg redded dig dog fra Ormens Baand.
 Ræk mig din Haand,
 Og lad mig dens Lilier trykke!
 Saa røgter igien jeg min Huſbonds Tarv,
 I Marken fører jeg Ploug og Harv,
 Ogønſker dig Fremtids Lykke."

Da Thora betragtede den herlige Mand,
Da stak i Brand
Skion Freia det svulmende Hierte.
Paa Heltens Skionhed hang hendes Blik;
Og da han vendte Ryggen, og gif,
Da græd hun af fiærlige Smerte.

„Bliv!“ raabte hun med et fortvivlet Sind.
I Hallen ind
Treen Herraud, og saae hende græde. —
„Hun græd mig bort, og hun græder mig fast;
Nu har det med Afskeden ingen Hast,“
Udraabte Regnar med Glæde.

„Skion Thora! seer du, jeg talte sandt?
Din Magt mig båndt:
Min Trældom er sød, som Honning.
For Resten seiled til Gothaelv
Fra Isfjorden Kong Regnar selv,
At faare dig til sin Dronning.“

O, hvilken Fryd over al den Gaard!
Den vene Maard
Ham fulgte til Leire paa Baaden.
Og Herraud ei sin Datter forlod;
Han ogsaa var med, nu Alt han forstod,
Thi Regnar løste ham Gaaden.

Thora Borgarhiort.

Saadan havde Regnar Lodbrok
 Ved sin Kiækhed Thora vundet.
 Langt meer, end han kunde vente,
 Havde Regnar Lodbrok fundet.

Borgarhiort man hende kaldte,
 Som en Fugl hun var saa fiælen;
 Langt dog over Hiorten, Fuglen
 Stod i Thora Qvindesiælen.

Som en lille Hund, der napper
 Lovens Manke, fæledægget,
 Traf hun tidt sin Herre tapper
 Med sin Liliehaand i Skægget.

Bed en kiærlig Elskovsvis
 Regnar's Brede maa forstumme;
 Smilte til ham Thora's Læbe,
 Var han ikke meer den Grumme.

Tidt han raabte: „Qvinde, Qvinde!
 Vil du mig til Riding skabe?“
 Thora svared: „Somren vinder
 Ved sin Nattefuld at tabe.

Guder, Jetter — begge proved
 Heltegierninger, Jdrætter;
 Iduns Frugt adskiller ene
 Guder fra de skumle Jetter.

Dengang Loke stial til Utgard
Ydun, maatte Taarer flyde;
Da blev unge Guder gamle,
Ublet ei de kunde nyde.

Dg som Guder gaaer det Kæmpen,
Der ei agter Yduns Lege;
Krandsen, som til Helten flettes,
Boxer kun paa Fredens Ege."

Regnar ei forstod sin Hustru.
„Skjaldefunsten heit jeg agter;
Selv en ægte Skjald at vorde
Jeg ved Harpen eftertragter."

Thora qvad: „Gi ene Bragi
Siunger Heltens Seir og Hæder;
Ydun, Freias Sangerinde,
Prijs Fredens høie Glæder."

- Regnar qvad: „Saa vær du Qvinde,
Jeg, som hiin, vil være Manden.
Ydun, Bragi — hoist forskiellig,
Derfor elske de hinanden."

Dg saa trykte han i Favnen,
Som en Mand, sin hulde Qvinde;
Ingen af dem frygted, aned,
Glæden skulde brat forsvinde.

Maret svandt saa snelt, som Dagen;
Dg det vared ikke længe,
Thora Borgarhiort sin Husbond
Skientfed et Par skionne Dreng.

Faderglæde! du maa kaldes
Et af Livets største Goder;
Dog for kostbar var du Regnar,
Du ham kosted deres Moder.

Thora var bedrøvet saare,
Da det unge Liv fik Ende;
Med halvbrustent Dids Taare
Saae hun paa de spæde Svende.

„Bort fra disse fiære Haller
Skal jeg gaae til fierne Steder;
Hvad kan Freia mig giengive
For de tabte Moderglæder?

Og for dig, min elskte Husbond!
Hvad kan Freia mig giengive?
Tænk paa Thora, glem ei Thora,
Al den Stund du er i Live!”

Og saa kyssed hun de Spæde,
Kysed Kongens Haand, og døde.
Ikke Regnar kunde græde;
Men hans Hierte kunde bløde.

Herraud elsked hoit sin Datter;
Han tilstede var paa Borgen,
Sagde rolig: „Jeg mig fatter;
Gi en Mand bor hylde Sorgen.”

Da han havde det besluttet,
Taug han efter sidste Mode;
Daglig han til Graven vandred,
Sukked, sygned hen, og døde.

Grif, Agnar Thora signed.
„Hendes Billed nu i Tvende
Har jeg,” raabte Regnar Lodbrok;
„Men det er dog ikke hende.”

Kraka.

Fjeldet stander saa stolteligt,
Det kneiser i Lusten blaa;
Men Skyen skiuler den høie Top,
Naar Sol ei skinner derpaa.

Regnar rider paa Falkejagt;
Naar han tilbage kom,
Dg meer ei mødte sin Borgarhiort,
Da tyktes ham Borgen tom.

Regnar træder til Ammen ind;
Der laae Smaadrene sammen.
„De næres ikke med Modermelk,
De giøre mig liden Gammen.

Freia! du est en Dija skion,
Men dog en Qvinde svag;
To Gange haver du daaret mig
Med Blændværk og Bedrag.

Den første Qvinde, bestænkt med Blod,
Kun fort mit Hierte vandt;
Den anden var alt for blid og god,
Derfor hun fra mig svandt.

Paa Fredens Beie Tornen groer
 Med ingen Roser paa;
 Jeg vender mig atter til Asa=Thor,
 Min Harm vil jeg bortslaae.

Paa Thor sig Helten forlade fan,
 Han bringer ei Hjertet i Mod;
 Han skienker hver en tapper Mand
 Brat Seiren, eller Død."

Saa hærjed Regnar vidt omfring
 I Krigen's Larm og Tummel,
 Tapper og stærk, som Sigurd Ring,
 Men ikke mørk og skummel.

Soroverskarerne han betvang;
 Det Heltens Hu forlyster,
 Fra Vikings Bold, Bersærkegang
 At rense Danmarks Kyster.

Mod Oprørsflokken han reiste sig,
 Som Spidsen ham monne byde;
 At Kongen leved i Siælland meest,
 Fortrod baade Skaaning og Tyde.

Da Fred var vundet i Landene rundt,
 Som Regnar atter adlode,
 Da søgte han fiernt i Biarmeland
 Kamp, Seier og Heltemode.

Med Skibe til ham Rathgertha kom;
 Hun monne deri sig finde,
 At Regnar ikke med Elskov sød
 Gif hende gjort til Qvinde.

Hun tiente ham som en tapper Mand;
Dg hende som Helt han agted,
Naar Fiender hisjet i Viarmeland
Hun ved hans Side slagted.

Nu iilde han hjem igien med Hast,
At straffe sin egen Broder,
Der Oprør gjorde som Underdrot,
Mens han ham fiern formoder.

Saalunde svunde de Somre ti,
Saadan ti Vintre svunde;
I Regnar's Hierte var vorden et Ar,
Hvad blodte for som Bunde.

End tænker han paa liden Thora tidt,
Men uden Længsels Smerte;
Nu banker atter muntert, frit
Dg stolt hans Heltehierte.

En Sommer heised han Scil i Raa,
Op Eventyr at lede,
Til norske Strand lod Sneffen gaae,
Den ankred ved Spangarhede.

Madsvendene gif ved Lindsnæs
I Land, bandt Baaden i Havn;
I Hytten de fandt en Qvinde grim,
Dg Grima var hendes Navn.

De bade den Qvinde bage dem Brød,
Dg Melet de hende mon give;
Hun svared: „Jeg kan ei ælte Deig,
Mine Fingre bleve for stive.“

Madsvendene gramt paa Grima saae:
 „Du, som ei Brødet os bager,
 Du est ei vakker; man skulde troe,
 Du aldrig har været fager.“ —

„Dg dog“, quad Qvinden med stride Haar,
 „Var jeg heel vakker som liden;
 Men Tiden kommer, og Tiden gaaer,
 Alting forandres med Tiden.

Den tog, den gav; men Byttet var slet.
 Hvad hjælper det vel, man klynker?
 Af Munden den ud mig Tænderne traf,
 I Panden den satte mig Rynker.“ —

„Vi saae med Rynker og tandløs Mund,
 Det kunde vel saa sig joie,
 Heel mangen dydelig Dannevir;
 Dog ærligt var hendes Die.

Dit skotter listigt. At du var ven,
 Det troe ret gierne vi ville;
 Men Grinet paa Munden og Diets Kast
 Du havde vist alt som lille.“ —

„I vrede“, svared Qvinden, „fordi
 Jeg eder ei Deigen vil ælte.
 Lov lidt, saa kommer min Datter hjem;
 Det er et Syn for Helte.

Hvis jeg er styg, saa passer det godt:
 Skien Freia klorer med Ratten;
 Og Stiernen ei blinkte halv saa klar,
 Hvis ei det var mørkt om Natten.“

Ekien Kraka var gangen at vogte Faar;
Da hun saae Ekibe paa Eoen,
Da skulde hun sig i de tætteste Siv,
Dg der paaflædte sig Moen.

Hun havde sig badet: den vene Maard
Saa gierne sig vilde forfriske;
Hun svømmed tidt i det salte Vand,
Til Glæde for alle Fiske.

Det Moderen havde dog strengt forbudt;
Hun skaaened ei Strandens Perle,
Hun Kraka rev i de gule Haar,
Dg slog hende med en Ferle.

Da Moen venligt i Hytten treen,
Enart havde hun Deigen dem æltet.
Forstenede Evende, dog ei af Steen —
Hun havde dem Hierterne smeltet.

Dg da de nu skulde bage Brød,
Mens Kraka villig dem tiente,
Da brændte de Brodene fast til Kul,
Saa stærkt dem Hierterne brændte.

Hun smilte saa mildt, hun talte saa snildt,
Hun gjorde dem fast beruset.
Til Regnar de hjem som drukne kom
Med Brødet fra Fiskerhuset.

Da Kongen fortørnet Kullene saae,
Da raabte den Yngste bedøvet:
„Naar Solen brænder i stærkest Glands,
Herr Konge! da visner Lovet.“

Hvad der i Hytten var Svendene hændt,
Fortalte de atter og atter;
Dg skændt ham Brødet til Kul var brændt,
Braft Regnar dog ud i Latter.

„Det Vidunder maa jeg selv dog see,
Her hende vi vente ville;
Men Prover hun først mig give maa
Paa Klogten og fældne Enille.

Ei flædt, ei uflædt komme hun skal;
Saa vorde fra mig berettet!
Ei ene, dog ei af Mennesker fulgt;
Ei fastende, dog ei mættet.“

Da Grima horte Konningens Bud;
Hun stærkt paa Hovedet ryster;
Men Kraka raabte: „Det nok skal skee,
Til Ære for vore Kyster.

I Ørtenettet jeg svober mig ind,
Dg gotter Kongen med Spøgen;
Derover som Kaabe jeg slaaer mit Haar:
Uflædt, og dog ikke nogen.

Et Løg jeg henter, og bider i,
Saa vil jeg for Drotten mig vise;
Jeg træder ei for ham fastende frem,
Dg nød dog endnu ei Spise.

Min liden Hund! du følge mig skal.
Det vil ei Regnar fordelge:
Jeg kommer ei af Mennesker fulgt,
Dg heller ei uden Folge.“

Saa skyndte hun sig til Skibene ned,
 For Konningehiertet at stjarle.
 Lokkerne hang, som det fagreste Guld,
 Fast lige til hendes Hæle.

Bag Nettet svulmed den unge Barm;
 Og Haarene med en Vidie
 Var sammensnort over fyldige Lænd,
 Og viste den smækkre Midie.

Og i forfriskende Morgenstund,
 Da Blomsterne dusted i Lunden,
 Ad Kongen giøede den liden Hund;
 Men Kraka tysjed paa Hunden.

Konning Regnar saare forundret blev,
 Betragted den Lielievand;
 Thi skion hun var fremfor alle Moer,
 Og stor var hendes Forstand.

Hun opfyldt havde Konningens Bud;
 Han bad hende ned at gaae
 I Skibet, i det luffede Rum,
 At drage sig Klæder paa.

Han bod hende, syet med Sølv et ud,
 Den skionneste Silkesærk.
 „Tag denne! den vil klæde dig godt;
 Den er min Thoras Bærk.

Om Sønnen de hvide Fingre soer,
 Hun syede saa ufortroden;
 Mig, Regnar, tappre Danskes Drot,
 Hun elskelig var til Døden.“ —

„Gi tør jeg bære den Silfescærk,
Som Thora Hiort dig gav;
I fulsort Badmel Kraka gaaer,
Dg vogter Geder ved Hav.“

Han bad hende: „Folg paa Toget med,
Dg vær min Venneviv!“
Hun svared: „Helten er ofte stærk;
Men Sindet i ham er et Siv.

Egen voxer i hundred Aar;
Men i en eneste Nat
Fuldvoksen alt i Mosen staaer
Den prægtige Paddehat.

Rægt først dit Grind og gode Bedrift,
Min ædelig Danerdrot!
Dg kom saa igien, hvis altid end
Dig tyffes om Kraka godt.“

Han maatte lyde; det hialp ham ei,
At bede, den mægtige Mand.
End fiernt fra Skibet han kunde see
Paa Kysten den Lilievand.

I Nettet svøbt paa Klippen hun stod,
Dg vinked til Kongen paa So.
Saa leged hun med sin liden Hund;
Han horte den længe giøe.

Aslaug.

Kong Regnar drømmende ved Masten staaer,
Og stirrer, som en Stotte, hen paa Landet,
Hvor sidst han havde seet den vene Maard,
Men hvor han nu saae Intet uden Sandet.
Naar Bolgen skvulpende mod Planken slaaer,
Naar Blæsten med dens Risten sig har blandet,
Troer han fra Kysten end at høre Hunden;
I Maanen seer han Moens Haar fra Lunden.

Han gaaer til Sengs ned i det lune Rum,
Men kan den hede Sommernat ei sove,
Skiondt, som en Buggesang, det sagte Brum
Beständig lyder fra den nære Bove.
Han siunge vil, men Mismod gior ham stum;
Han Fiskerpigens Indighed vil love —
Igiennem Døren Maanens Straale trænger,
Befinner Dragten, som paa Bæggen hænger:

Den Silkesærk, som Thora Hiort ham gav,
Og som han atter vilde Kraka skienke.
„Mon ei hun vendte sig dybt i sin Grav
Bed paa min Letsind, Troløshed at tænke?
Fra Freias Sal hun saae mig, svag og lav,
At ville bryde Kierlighedens Bænke.“
Saa tænker han, men tvinger Hiertets Kummer;
I aarle Morgenstund han faldt i Slummer.

Da Thora stod ved Hovedgierdet, skøn
 Og yndig, som i Elskovs første Dage.
 Sit Ansigt boier hun mod Sigurds Søn,
 Og siger: „Regnar! hvorfor vil du klage?
 Troer du, jeg kræver slig ubillig Løn
 For mine korte, svundne Levedage?
 Troer du, at dine Savn kan Thora glæde?
 At Thora ved din Lykke skulde græde?

Nyd du det Liv, som Nornen skienkte dig
 I korte Frist; forstod ei Livets Goder!
 Jeg veed, du ofte tænke vil paa mig;
 Din Tapperhed er Verlighedens Broder.
 Ei Freias-Alfen er misundelig,
 Ei mine Born vil længer savne Moder,
 Ei Danmark Dronning, du ei Liv skal savne."
 Op springer Regnar, han vil Skyggen savne.

Da savner Kongen blot den lette Lust,
 Med skionne Toner's Lyd forsvandt den Dode.
 I Rummet mærkes der en Rosenduft,
 Paa Dækket straalet liflig Morgenrøde.
 Han stiger op, at nyde friske Lust,
 At kose sig; thi stærkt hans Kinder glode. —
 „Glæd dig, Kong Regnar! Sønnen gav dig Kræfter;
 Der er den Bifing, som du leder efter." —

„Af ingen Bifing nu jeg vide vil."
 Han sætter sig ved Masten hen paa Dækket. —
 „Hvad?" raabte Hadding, „har nu Elskovsspil
 Og Elskovsruus den stærke Regnar svækket?"

Det hørte Kongen; der skal mindre til
At faae i Helten Bredeøluen væffet.
„Opspænder alle Seil, dem at indhente!“
Saadan man efter Duen seer en Glente.

Og fort var Kampen; Vifingen var stærk,
Men snart i Strøvet var han overvunden,
Og hvo ei faldt i Kampens hede Bærk,
Blev Regnar's Træl, og han blev lænkebunden.
Og Regnar stormed i sin Pandserfærk,
Som var al Mildhed af hans Barm forsvunden.
Nu Havn blev søgt, som Konningen befalte;
Derpaa forbittret han til Hadding talte:

„Du er min Maag, for slet ei for mit Sværd,
Derfor i Tvekamp for mit Sværd du bløde!
Du har bebreidet mig min Elskovsfærd,
Som Ridingssværk; det du med Livet bøde!
Min Helteroes er vel saa meget værd,
At du den offres kan, som Ravneseode.“ —
Ham Hadding fulgte, tog sin Drot paa Ordet;
Men Hadding faldt, og han blev ikke jordet.

Nu styred Regnar atter med sin Snekke
Til Lindesnæs igiennem Volgen blaa.
De kasted Anker; fra det stille Dække
Paa Stranden han den vene Kraka saae.
Glad blev hun, monne Haanden mod ham række;
Mod Barmen trykt, den solte Hjertet slaae. —
„Følg mig! Jeg kan ei hjem til Leire drage,
Og lade her min halve Siæl tilbage.“ —

„Jeg følger dig, vil gierne med dig flytte;
At du mig ærligt lover, nu jeg veed.“
Saa gif hun ind i Fiskerfolkets Hytte,
At sige dem til Afsked streng Bædded:
„Min Usælsked jeg snart nu skal ombytte
Med Høihed og med Dronningherlighed.
Bedrøvelsernes Bolig jeg forlader.
Jeg veed, I dræbte mig min Fosterfader.

Men Heimers Død vil jeg dog ikke hevne,
En blodig Daad ei standse skal min Til.
Jeg kunde, hvis jeg handled efter Evne,
Jer hænge lade strax i Strandens Piil;
Men Straffen jeg til Guderne vil levne:
De skienke jer ei meer et naadigt Smil!
Af eders Fremtidsdage her paa Stranden
Den ene værre vorder, end den anden.“

Regnar var glad; af alle stolte Seire
Den over Kraka gjorde meest ham stolt.
Da han med hende kommen var til Leire,
Blandt sine Jarler han sit Bryllup holdt.
Vel Kraka bad tre Nætter ham at feire
Med Tak til Frei, som havde Glæden voldt.
„Hvis ei,“ hun quod, „det Faderglæde foster;
Thi Brøst i sine Been kun faaer mit Foster.“

Gid Regnar følge vil det Raad, han faaer!
Men hun vil Gæt, og Kongen vil et Andet.
Et Svendbarn fødte hun ham for et Aar,
Som Ivar kaldtes, overøst med Vandet.

Stor blev han, skion, men slet paa Foden gaaer;
Paa Stænger bæres han omkring i Landet.
Men skiondt til denne Hielp han daglig trænger,
Som Kæmpe skød han stærk fra sine Stænger.

Og Kraka skienkte Regnar flere Born
I Tidens Lob, som monne Styrken hærde;
Den anden Søn, hun fødte ham, hed Biorn,
Den tredie Hvitjark, Rognwald hed den fjerde.
Dog Livet var for dem ei uden Tiorn;
Thi Rognwald alt for tidligt var paa Færde:
Skiondt Regnar havde ham til Helt opdraget,
Bed Hvitaby han stred, og faldt i Slaget.

Med Uplands Drot, Kong Gisten, Regnar leved
I Benskab, og for Bagten at forøge,
En Sommer mellem dem var aftalt blevet:
Hinanden ofte vilde de besøge.
De sølte sig dertil af Hiertet drevet.
Sig Gisten qvæged under Siællands Bøge;
Af svenske Mioden funkled Regnars Die
Bed Odins, Thors og Freiers Kæmpehoie.

Engang i Upsal, da Kong Regnar sad
Hos Gisten i den ældste Kongehal
Med svenske, danske Kæmper, Rad i Rad,
Og havde lyttet til den gode Skiald;
At tale med ham ene, Kongen bad,
I Kamret, hvor ei hortos Larmens Giald.
Da der de stode, Drotterne for Nord,
Til Regnar Lodbrok lod Kong Gistens Ord:

„Jeg mærket har, og ikke til min Sorg,
 At naar du er i Upsal her som Giesten,
 Da kommer gierne ned skion Ingeborg,
 Min Datter, fra sit Jomfrubuur til Festen.
 Du gierne seer min Datter paa min Borg,
 En suild, oprigtig Egtemand for Resten.
 Men siig oprigtig! du det bedst bedommer:
 Mon sig slikt Egteskab Kong Ragnar sommer?“

Kong Ragnar taug, og rødmed; ei af Skam,
 Thi allermest han haded Skammens Farve.
 Hans Hu blev ikke længe rolig tam,
 Taalmodighed hos ham blot var en Larve;
 Saa hidses Havet op ved Vindens Glam,
 Af Sigurd Ring han monne Breden arve.
 Han Gisten spurgte med et Ansigt fremmed:
 „Troer du, sig Ragnar Lodbrok har beskæmmet?“ —

„Beskæmmet ei; det har jeg aldrig sagt,
 For Giesteven vi ei fortørne ville.
 For Kongens Egefred tidt har Helten Agt,
 Mangt Kongebarn blev født ham af en Grille.
 Desuden har dig ogsaa Kraka bragt
 I Hallen Glæde med sit sieldne Enille.
 Men bedre, Konning Ragnar! er dog bedre.
 Glem ei, du stammer ned fra store Fædre!

Et Trællebarn til Dronning, var dog slemt.“ —
 „Hvo“, raabte Ragnar, „tor dig Eligt fortælle?
 Du har dog, Konning Gisten! ikke glemt:
 Tidt sælges Heltefanger os som Trælle.

Dg mangel Bonde, stærkt af Noden flemt,
Som alt for mange Børn alt monne tælle,
Udsatte sit, det blev af Trællen fundet,
Blev hans — og Odelshyrdens var forsvundet."

Dermed han reiste sig, han Afsted tog,
Men ikke rakte de hinanden Haanden.
Nu ogsaa Konning Gistens Hierte slog
Forbittret, og han opbragt var i Uanden.
Han i sit Haab om Regnar sig bedrog,
Saaledes brat sig reiste Tvedragtssvaanden.
„Jeg bød min Datter ham, mig fiær som Livet,
Dg Kurven stolt har Regnar hende givet."

Tilbage reiste Regnar, stum af Harm,
Dg satte sig i Hal i gamle Sæde;
Men Krakas Epog og Sonneslokkens Larm
Tilbagebragte ham ei gamle Glæde.
Hun slynged om hans Hals sin Liliearm:
„Tal til mig, Regnar! eller jeg maa græde.
Hvad er der hændt dig?" — „Intet!" — „Saa betving
Din Harm! Hvad siger Gisten?" — „Ingenting." —

„Du vil ei melde mig, hvad han har sagt?
Belan! saa maa jeg selv dig det vel sige:
Han dadled dig, fordi du havde bragt
Saa ringe Dronning til saa stolt et Rige;
- Ein Datter bød han dig: det var hans Agt,
Du dine Sonners Moder skulde svige;
Men du blev tro, hvad alt jeg forud vidste,
Dg det fik Venskabssbaandet til at briste."

Forundret Konning Regnar hørte paa
 Sin Hustrues Ord. „Hvo har dig det berettet?“ —
 Hun quod: „Mon ikke du i Vindvet saae
 Tre Fugle, da du med Kong Gisten trættest?
 De flei til mig igiennem Luften blaa:
 En sort, en hvid, den tredie farvespættet.
 Den sorte hist endnu i Træet sidder;
 Og jeg har lagt mig efter Fugleqvadder.

Men græm dig længer ei, min Herre prud!
 Thi viid: din Hustru passer sig til Manden;
 Og du har ikke valgt en ringe Brud
 Af Terneslægten eller Trællestanden.
 Paa Vindeknæs jeg gif i Blæst og Slud,
 Og maatte vogte Geder vel ved Stranden;
 Men Qvinden, Gubben der, som heit jeg hader,
 Var ikke Moder mig, saa lidt som Fader.

Min Fader var en stor og mægtig Helt
 Ved Rhinens Bred, vel kiendt af Svensk og Dane;
 Thi Rygtet til Mælar og danske Bælt
 Udbredte sig om Sigurd Fosnersbane.
 Som Ekioldmo sov min Moder tidt i Telt;
 Men dette Navn — det kunde du ei ane,
 Dog ofte vil med Roes det nævnes atter
 Af Sagas Mund: Brynhilde, Budles Datter.

Bent ei af mig en lang Fortælling om
 Forsædres Daad! sluft er mig denne Stierne.
 Jeg var et lidet Barn, da hid jeg kom
 Med Heimer i hans Harpe fra det Fjerne;

Men hvad jeg mindes, hvad jeg veed derom,
Det, kiære Husbond! jeg fortæller gierne:
Min Faders Navn var Sigurd Fosnersbane,
Han Dragen vog, sin Hest han kaldte Grane.

I Fraaland kom han til et Fjeld engang,
Hvor høit han Ilden saae mod Himlen flamme;
Men Ild ei gjorde Sigurd Beien trang,
Ild, Vand og Jord var Gæt ham og det Samme.
Paa Hesten han sig over Luen svang;
Saa lidt som Sleipners, var dens Fodder tamme.
I øden Borg han dristigt sig mon vove,
Der saae han brynieklædt en Skioldmo sove.

Han Skioldet tog, som trykte hendes Arm,
Da vaagned hun, som af en Trolddomsdrave.
Hun takked ham, som endte hendes Harm,
Og bod ham strax til Giest i sine Sale.
For Heltens Ekionhed svulmed hendes Barm,
For hendes hans; han hørte hende tale:
„Jeg er Valkyrie, mig Odin straffed;
En Kæmpe, ham forhad, jeg Seiren skaffed.“

I trende Nætter blev Kong Sigurd der.
Vel Sagnet gif, at mellem ham og hende
Paa Volsteret var lagt et draget Sværd;
Men, Regnar! ærligt maa jeg dig bekiende:
Din Aslaug blev en Frugt af denne Færd.
Bort reiste Sigurd, søgte sine Svende.
Min Fødsel dulgetes, skulde blot forties,
Til Sigurd og Brynhilde kunde vies.

Men da han siden til Kong Giuke drog,
 Og saae hans Datter, Moderen Grimhilde
 Min bolde Fader med en Sovntorn slog,
 For hans Grindring plat ham at forspilde.
 Min Moder ikke trolos han bedrog;
 I Trylledunst mon Hegen Sindet hilde.
 Nu fulgte Sigurd atter Lyst og Lune,
 Til Hustru tog han Datteren Gudrune.

Brynhilde sad igien paa fierne Slot,
 Af Luer frandsjet, uden Egtemage,
 Og taalte rolig første Brudgom's Spot,
 For stolt til ynkelig sig at beklage.
 Skal om en Veiler end hun tykkes godt,
 Maa han ei frygte Flammerne, som brage;
 Ei true maa ham Ilden eller smerte,
 Kun giennem den gaaer Bei til hendes Hierte.

Gudrunes Broder har til Færden Lyst,
 Men har dog ikke Mod til den at prøve.
 Da siger Sigurd til ung Gunnars Trost:
 „Jeg følger dig, vi vil ei længe tove.
 Jeg møder Ilden med et modigt Bryst,
 Skændt man har sagt: Ild skrækker selv en Love.
 Jeg, Gunnar! i din Skikkelse vil handle;
 Din Moder maa mig først til dig forvandle.

Jeg veed, hun kan; troldfyndig er hun jo.
 Som Gunnar vil jeg for Brynhilde træde,
 Jeg trodser Ilden, vinder hendes Tro,
 Og, Broder! du dig skal ved Seiren glæde.

Thi atter hiemme her i Giufes Bo
 Som Sigurd finder jeg mit gamle Sæde;
 Jeg atter Sigurd er, du Gunnar atter,
 Min Liv er Gudrun, din er Budles Datter.""

Og saadan gif det, saadan Sigurd vandt
 Til Gunnar, Svogeren, sin egen Qvinde;
 I Gunnarslarven han Brynhilde fandt,
 Og hun sig lod af samme Trolddom blinde.
 Med Gunnar hun som Hustru sig forbandt,
 Og Sigurd hende kaldte Svigerinde.
 Hvordan dem Elskov havde før forbundet,
 Det var en Drøm, som ganske var forsvundet.

Men Grimhild, Hæren, har sin Datter sagt,
 Hvordan engang hun Sigurd har bedaaret;
 Hvordan Gudrunes Mand har Gunnar bragt
 Sin egen Brud, glemt, inden endt var Aaret;
 At ham med Gunnars Afsyn, Gunnars Dragt
 Har Hæsten Grane giennem Ilden baaret;
 At reent Grimhilde flørte dem Forstanden,
 Saa Sigurd, Brynhild havde glemt hinanden.

Engang da begge Dronningerne gif
 Til Floden ned, for sine Liin at tvætte,
 Som end i Landet var en gammel Skif,
 Om Stedet, hvor de stod, de kom i Trætte;
 Hver vilde staae, hvor frisk hun Bolger fik,
 Bredt om hinandens Rang de gif i Rette.
 ""Du"", raabte Gudrun, ""maatte Sigurd miste
 For min Skyld; jeg staaer her ei som den Sidste.""

Men knap har Gudrun talt, før Rosen før
 Af Brynhilds Kind, dog strax igien den brændte.
 Befindelsen igien ved Gudruns Ord
 Hun fik, Hukommelsen tilbagevendte.
 At Sigurd hende sveg, hun sikkert troer;
 Hun tvivler ei derom, han hende kiendte.
 Ved denne Riv Ulykken blev opdaget,
 Og Hevn og Myrden fulgte Tordenslaget.

Bildt raste Breden i Brynhildes Bryst,
 Hun elskte Sigurd høit, hun høit ham haded.
 Hans Elskov før var hendes bedste Lyst;
 Nu vil hun see hans Liig i Blodet badet.
 Et stakket Foraar, en elendig Høst!
 Bleg rakte hun sin Frænde Sværdebladet:
 „„Tag dette Staal, stød det i Sigurds Hierte!
 Med Smerten lindres kun Brynhildes Smerte.““

Og med det samme Staal, som Sigurd vog,
 Hun traf sig selv, da Heltens Liig hun kiender.
 Derpaa sit Guld hun af sit Giemme tog,
 Og deelte det imellem sine Frænder.
 Blodfarvet Telt man over hende slog;
 Men da paa Baalet Sigurds Legem brænder,
 Halvdød hun stiger op, stærkt rinder Blodet,
 Dog først med Livet selv hun taber Modet.

I denne Nød den gode Heimer Skiald,
 Til hvem jeg var betroet som ganske liden;
 Som gierne vilde redde mig for Fald,
 Da det saa voldsomt gif i Kæmpestriden;

Som aldrig nærmed sig Grimhildes Sal,
Men haded hendes Ondskab, hendes Biden —
Han monne sig en Harpe sammenlime,
Hvor Glutten laae, som Blomsten i sin Rime.

Sangbunden tomred han dertil saa stor —
Han var en Emed, hvis Klogt ei havde Rige —
At deri lægges kan det spæde Noer,
Og deri glemte han mig lille Rige.
Der, som en Fugl, jeg fik mit Band, mit Foer;
Han spilled for mig, naar jeg vilde skrige.
Paa Ryggen Skialden bar mig bort i Harpen,
Og drog til Nord; hans Brænder boe ved Sarpen.

Han kom til Rindesnæs, han steg i Land;
Men, fremmed der, omkring han maatte lede.
Da traf han paa en skummel, hæslig Mand,
Som boede med sin Biv paa Spangarhede.
Sin Hemmelighed ei han dølge kan;
Han tog mig lille Dyr ud af min Rede.
Det var et Syn, som Hjerter kunde smelte
Til Naf og Hielp i Guder og i Helte.

Men Afi var af Guderne forladt,
Den grumme Røver sig i Blodet bader;
Han slog ihjel ham i den første Nat,
Og plyndred Riget af min Fostersfader.
Mig ogsaa Kniven var paa Struben sat;
Da redder Grima mig, hun Barnet mader.
Hun sulted mig dog tidt, mig Hug har givet;
Men den, som frelst mig, jeg skienkte Livet.

Nu maatte jeg fra spæde Barndoms Aar —
 En stærk og ganske vakker Glut for Resten —
 Alt vogte Grimas Geder, Lam og Faar.
 En Sky paa Himlen soer engang i Blæsten;
 Men pludselig den over Stranden staaer,
 Det var en Qvindeskikkelse paa Hesten,
 Steg af i Lusten, Hielmen havde Ringer,
 Paa Marken hun sig ned til Barnet svinger.

„Jeg er din Moder, du Brynhilde seer,
 Sigurd din Fader var, jeg Budles Datter.
 Nu vredes Odin ikke paa mig meer;
 Valkyrie blev jeg efter Døden atter,
 Til Valhal sender jeg ham Helte fleer.
 Dog — Guddomslivet Barnet ikke fatter;
 Men bryde skal jeg dig din Trællesænke,
 Jeg Skionhed, Magt, min Datter! dig vil skienke.

Ei Storm skal blæse dine Hænder blaae,
 Ei Kuld dig rynke, Sol dig ei skal brune;
 Beskyttet du paa Næsset her skal gaae,
 Som sad du i dit Jomfrubuur, det lune.
 Paa Fuglens Qvidren skal du dig forstaae.
 Din Moder læser Evighedens Rune:
 En skion og mægtig Drot til dig skal beile,
 Som Brud du skal med ham fra Stranden seile.

Farvel! og græd ei over Modersavn,
 Min Aølaug! Kraka hedder du jo ikke.“
 Saa tog Valkyrien mig i sin Favn,
 Saae paa mig med usigelige Blikke:

„Naar hiſt du ſidder nu i fremmed Havn,
Dg feirer Høitid, hylder Dronningsſkiffe,
Dg naar du dette Sagn din Drot fortæller —
Hvis han dig ikke troede, taug du heller.

Men til Beviis paa, du har Sandhed ſagt,
Saa lad ham vide, naar han fritter nøie:
Den næſte Son, du ſaaer til Verden bragt,
Ham ſkal du kalde: Sigurd Drm i Die.
Eligt Tegn jeg har i Drengenſ Die lagt;
Det tyder paa hans Herkomſt, paa den høie,
Thi Regnarſ Son han vorde ſkal ſom Dane,
Men Datterſon af Sigurd Fofnersbane.“

Saa taled Aſlaug, og hun talte ſandt;
Hun fødte Drengen, og blev ikke bange,
Da i hans Die, ſtort og blaat, hun ſandt
En lille mørkebruun og bugtet Slange.
Sigurd ſin Faders Heltchierte vandt,
Dg Moderhiertet ſtrax han monne fange.
I Kampen blev han Helt, den Starke, Vilde,
Dg hans Valkyrie — det var Brynhilde.

Da Regnar ham en Ring forære vil
I Navnefæſte, bød ham Gyldenfrandsen,
Da vendte Drengen trodſig Ryggen til,
Dg greb paa Borneviis ei efter Glandſen.
Tidt mored Regnar ſig med dette Epil;
I Drengen han beundred tidlig Sandsen.
„Min Viv!“ han raabte, „du til Verden bragte
En driſtig Helt, ſom Guld det vil foragte.“

Erik og Agnar.

Snart Krigen udbrød
Mellem Danmark, Sver'g.
Saadan udvøyer fælt
Til Trolde en Dverg;
Af den Tvedragts-Rod,
Som en Riv kun var forst,
Spired Sværdslags-Storm
Dg blodige Tørst.

Dg de rusted sig stærkt,
Med hinanden i Tvist,
Konning Regnar her,
Konning Gisten hist.
Dg som Hrolf engang
Med Kæmperne hold,
Bragte Regnar sin Hær
Til Fyrisvold.

Dg hans Sonner var med;
Mellem dem var der to,
Som i vældigste Kamp
Beständig loe;
De var Tvillinger fødte,
Dg som Bladet ved Blad,
Gien den Anden saa liig,
Man ei skiller dem ad.

Dg som Legemet liigt
 Fra Jøse til Hæl,
 Saa var Brodrenes Siæl
 En eneste Siæl.
 Hvad der følt var og tænkt
 Af Agnar's Sind,
 Det paa selvsamme Viis
 Faldt Erik ind.

Dg saa vorte de til
 Ildi Leirestov,
 Spiste sammen af Fad,
 Dg tilsammen de sov,
 Skued sammen i Qvæld
 Fuldmaanens Blod,
 Svømmed sammen i Hav,
 Naar Sol opstod.

Da de ældre blev,
 Saae de sammen en Mø,
 Der var deilig og blid,
 Paa Sicellands D;
 De forelskede blev,
 Midfiære dog ei.
 „Vi kan sammen ei gaae
 Ud Elskovs Bei.

Thi hvad Een har fier,
 Faaer den Anden jo fier;
 Dg en eneste Viv
 Kan ei ægtes af hver.

Det kun bragte Fordærø,
 Det kun skiller os ad.
 Slig Kiærligheds Frugt
 Blev Broderhad.

Elfskov! farvel!
 Jeg betaler dig ei
 Med Broderforliis.
 Kom, Thor! for Frei."
 Og saa vendte de bort
 Fra den Mo deres Sind,
 Og kysjed hinanden
 Paa Broderkind.

Og da Krigen udbrod,
 Med Brynier blaae
 Og med Hielmene blaae
 Man i Marken dem saae.
 Og de lysbrune Haar
 Fra Hielmene flod,
 Og i Dinenes Ild
 Stod Skræk og Død.

En Blanding saa sær
 Af Regnar's Mod
 Og af Thora's Siæl
 I Dinene stod.
 De gif siungende frem
 I Ungdomskraft
 Med Sværd og med Skield
 Og med Landseftast.

I Kong Gistsens Hær
Var en rasende Tyr,
Som var helliget Thor
Og Asa=Tyr.
Hvor den kom med sit Horn,
Den Heltene traf.
Begge Brodrene vil
Bringe Tyren Straf.

Steds brølte den høit,
I Marken det gialdt;
Og Sebelia den
Blev af Gisten kaldt.
Grif mødte den først;
Men giennemtrængt
Af dens Horn, blev hans Liig
I Marken slængt.

Da nu Agnar sin Bens
Dodsstiebne saae,
Han ei kæmpede meer,
Men stille mon staae.
Og med Arm over Kors
Det brolende Dyr
Han ventede, og quad:
„Stod nu kun, Tyr!

Hvad Grif er hændt,
Mig hændes maa.”
Men den studsende Tyr
Lod Helten staae;

Thi han lignte det Liig,
Der var nys kastet hen,
Saa Sebelia troer,
Det er Agnar igien;

At sig Liget har reist,
Siin Kamp at fornye.
Thi vendte den Ryg,
Dg i Skræk monne flye.
Men da Slaget var endt;
Meer Agnar ei slog,
Man den drommende Helt
Til Fange tog.

Dg for Gisten bragt,
Lod Konningens Ord:
„Hugprudeste Svend!
En Lyst for Thor!
Dig skienkes dit Liv,
Det til Fremtid bevar.“
Men roligt og stolt
Var Agnars Svar:

„Min Broder er død,
Fostbroder mig;
Hidbringer fra Mark
Ung Grik's Liig!
Han blev stanget ihjel.
Jeg, som han, var fiæk;
Men din Ridingetyr
Løb bort af Skræk.

Hvad Grik er hændt,
 Mig hændes maa.
 Lad da Helte med Spyd
 I Marken staae,
 Bringer hid hans Liig,
 Mig faster paa Staal!
 Jeg drifker med ham
 Den beste Skaal."

Man Griks Liig
 I Marken ei fandt;
 Men Agnars Blod
 Fra Spydene randt.
 Da blev Himlen mørk,
 Man Regnbuen saae;
 Og paa Kærren sad Thor
 Med Hamren blaa.

Og en deilig Alf
 Til Jorden foer;
 Det var Griks Aand,
 Medjendt fra Thor.
 Alle Kæmper grandt
 Ham i Luften saae;
 Han til Agnar kom,
 Som paa Spydene laae.

Og han kyssed hans Mund,
 Og han tog ham i Favn.
 Da fra Hærene høit
 Lod Heltenes Navn.

Da man saae dem i Luft,
 Hver stærk og stor,
 Paa den lynende Vogn
 Hos Asa=Thor.

Ivar Beenlose.

Næste Dag paa Fyrisvold gientog man Slaget.
 Gisten med har Tyren taget,
 Af dens Braal man horte Braget.

Dobbelt stærkt og græseligt i Dag den brølte.
 Ei de Danstes Mod den folte;
 End ei Virkningen de folte.

Tyrens vilde Hyl forrykte dem Forstanden;
 Manden vender sig mod Manden,
 Danste slaae ihjel hinanden.

Ivar byder Hæren ei forsagt at vige,
 I et fælles Raab tillige
 Tyrens Hyl at overstrige.

Ivar paa sin Baar sin Bue tog i Hænder,
 Sigtet han mod Tyren vender,
 Pilen den i Panden sender.

Buens Træ som Staalet klang, da Pilen iled;
 Ivar, da den dybt sig filed,
 Fro fra sine Stænger smiled.

Snart Sebelia stod af Blodet ganske blindet;
Da forryktes dem ei Sindet,
Diet saae, da faldt dem Bindet.

Tienden viger brat for skarpe Sværd tilbage.
Tyren kan ei meer, som Drage,
Tryllebrolene gientage.

Dog til Flugt endnu den ikke lod sig tvinge.
Ivar paa sin Hestevinge
Lod til Broleren sig bringe.

„Ræster mig“, han raabte, „høit fra Baar paa Dyret!
Den, som Vilens Flugt har styret,
Knækker Ryggen i Uhyret.“

Som et Barn saa let han sad paa Baarens Grene;
Men saa tung som Fjeldets Stene,
Brød han alle Tyrens Bene.

Da var Slaget endt, og da var Seiren vundet;
Giften havde Døden fundet,
Regnars Børn ei havde blundet.

Gniſter foer fra Bliffet; Sigurd Drm i Die
Raabte: „Naar det drøstes nøie,
Maae vi os for Ivar boie.

Kroblingen i Dag tilkommer høiest Ære;
Uopnaaet han vilde være,
Hvis hans Been ham kunde bære.

Tak for Ivars Lamhed maae vi Guder sige;
Ellers blev i Danmarks Rige
Knap en Kongesøn hans Lige.“

Ivar meldte: „From du ham paa Rinden flapper,
 For din Broder var saa tapper,
 Mens du ham i Dret napper.

Bogt dig, du, som daglig nu til Kæmpe voxer,
 Men som end ei stanger Dyer!
 Dieslangen ogsaa voxer.

Dienstkalkhed for en Helt kun lidet duer.
 Den er taabelig, som Fluer
 Blot i Elephanter skuer.”

Hæren hørte Drottens Røst, og slog paa Skjolde:
 „Alle vi med Ivar holde,
 Viis i Fred, i Kamp den Bolde!”

Eigurd bød Forsoningshaand, den unge Bilde:
 „Gi du skal din Viisdom spilde;
 Det var ikke meent saa ilde.”

Haslidalen.

At vandre mod Syden, som Rigernes Stifter,
 Med stærke Bedrifter
 Udmærke sin Vandring,
 Og tvinge det sydlige Land, til Forandring,
 Det havde Normanner for Skif;
 Og Regnarssønnerne gif.

Dem Faderen gierne lod drage mod Syden,
 Hvor Skioldenes Bryden,
 Hvor Pandsernes Klov
 Paa Kraften fra Nord gav forfærdeligt Prøven.
 Men Bragi, som styrker til Mod,
 Meddypper ei Harpen i Blod.

Han dvæler ei længe ved myslrende Skarer
 Af stærke Barbarer
 Med Modet i Cie,
 Der brugte de sydlige Floder som Beie,
 Og hvor de med Sværdet drog frem,
 Snart gjorde sig Landet til Hiem.

Om Stæder, om Byer, om Klostre, der brændtes,
 Om Qvinder, der skændtes,
 Om Helte, der dræbtes,
 Om Oldinge, Børn, der i Fangenskab slæbtes,
 Om Blodtorsten tier min Sang,
 For den har ei Strængene Klang.

Og Kæmperne her var ei storligen bedre:
 Som vældige Fædre,
 De Landene søgte;
 Med Røden og Døden og Faren de spøgte;
 Bestænfte med Fiendernes Blod,
 De priiste blot seirende Mod.

Da traf dem et Ry, som dem ei kunde more:
 Carl Keiser, den Store,
 Som mægtig mon stræbe,

Forbittret fem tusinde Sager lod dræbe.
 Blodstedet just kom de forbi
 Paa Thyrringer-Skovenes Sti.

Til Kamp imod Carl de sig solte for svage;
 Da bleve de spage,
 De hørte paa Bræsten,
 Som præfed i Skoven i Regnen og Blæsten
 For omvendte sagiske Flok,
 Som sadde paa Stenenes Blof.

Nu Dansken omringes af Frankernes Skare.
 Fra truende Fare
 Dem frelser en Ridder;
 Paa snechvide Ganger han stolteligt sidder,
 Hans Hielm og hans Skiold er forgyldt,
 Knap Ungdommens Aar har han fyldt.

Han hører dem tale — da lytter han noie,
 Da Taaren i Die
 Ham pludseligt tindrer;
 Sin tidlige Barndom sig Helten erindrer.
 Han raaber: „Angriber dem ei,
 Lad Dansken bortdrage sin Bei!”

Da undrer sig Ivar, til Ridderen siger:
 „I fremmede Riger
 En Ven vi har funden.
 Maaskee du med Danmark alt for var forbunden?
 Thi Sproget, det taler jo du.” —
 „Ja,” jukkede den Ridder, „— endnu!

Men spørg mig ei mere, lad af med din Fristen!
 Thi jeg er en Christen,
 I Hedninger ere,
 Forskiellig vor Tro og vor Drot og vor Ære.
 Jeg kæmpe mod Hedninger maa;
 Men eder skal Franken ei slaac."

Saa sporer han ivrigt sin Hest, og forsvinder
 Med glødende Kinder,
 Med viftende Handske.
 Hvo er dog den fremmede Helt? Holger Danske!
 Han tiener i Keiserens Hær,
 Men løfter mod Dansken ei Sværd.

Nu droge de fort giennem Landene vide;
 Dem lyster at stride,
 Dog ikke ved Rhinen,
 Thi vante til Ollet, foragte de Vinien.
 Mod Bierget gif Vandringen snel;
 De standsed ved Sveitsernes Fjeld.

Ei funde de Fjeldets Indbyggere dorste.
 De Evenske, de Norske
 See Klipper og Vandet;
 De tyffes sig bragte til Fædrenelandet.
 Kun Skoven ved Fjeldenes Rod
 Meer frodig og blomstrende stod.

Og da de nu komme til Hasli, til Dalen,
 Da horte de Talen,
 Og den var ei fremmed;

Da syntes dem alle, de droge til Hiemmet.
 Her Sproget i Fjeldenes Bang,
 Som Sproget i Norden, dem klang.

Beslægtede Gotther, hvis vandrende Fædre
 Her funde det bedre,
 Da Hungeren trued;
 Udvandrede Landsmand i Hyrden de skued.
 Men Hyrden ei Kampen forstaaer;
 Hans Ko nu paa Fjeldene gaaer.

Og derfor dem Drotten fra Borgen mishandler,
 Hovmodig forvandler
 Til Trælle dem næsten;
 Thi daglig hans Knekt var i Hytterne Giesten,
 Og tomte dem Botten, og loe,
 Naar Hyrden har malket sin Ko.

Det hørte Kong Regnars fortørnede Sønner:
 „Jeg Giestfrihed lonner
 Med Hielp for den Svage.
 Hiin Borg vi med stormende Haand skal indtage.
 Nu, Hyrde med nordiske Skiæg!
 Hent Fædrenes Breide fra Bag.“

Saa stormed de Borgen, og Lykken sig vendte,
 Thi Hyrderne brændte
 De bælskede Mure.

De Fædrenes Sværde paa Banderne skure.
 Snart Bisil har fundet sin Død;
 Kong Ivar med Buen ham skød.

Da Ivar fra Trældom har Dalen befriet --
 Vist aldrig fortiet
 Det Sagn burde være --
Da saae han, til Nordens og Sveitjernes Ære,
 Saa herligt i Drømmen et Syn,
 Mens Natten opflartes af Lyn.

En Helt med sin Son, og en Hyrde med Drengen
 Han skued fra Sengen,
 Han begge dem loved:
Thi Æblerne skød de fra Børnenes Hoved.
 Han læste fra, Saga! dit Skjold:
 „Med Hierterne trodser man Vold.“

Saa reiste de Helte ved Skjoldenes Lyden
 Mod biergede Syden,
 Men fast som i Blinde;
Dg Staden for Stæderne: Rom vil de vinde.
 Dog Veien did fiende de ei;
 Hvo viser dog Heltene Bei?

Da traf de paa Stien en udlevet Gubbe,
 Som hvilede paa Stubbe
 Med Staven i Haanden.
Dybt Beiret han drog for at komme til Aanden;
 Thi vandret han havde saa langt,
 Dg Brystet i Gubben var trangt.

De spurgte: „Hvor kommer du fra?“ Men han sagde:
 „Tilbage jeg lagde
 Utallige Mile.

Jeg kommer fra Rom, hvor nu hen I vil ile." —
„Saa siig, da fra Staden du kom,
Hvor langt har endnu vi til Rom?"

Da viste han Skoe dem, med Jernet beslaet:
„Med dem er der gaaet.
Jeg maatte mig skynde;
See Jernene kun, hvor forslidte, hvor tynde!
Det Par, som paa Ryggen du seer,
Ei dier til Vandringen meer."

Da Heltene horte den seljomme Klage,
De droge tilbage;
For langt var dem Toget.
Men, Rom! du blev frelst af en Gubbe saa kroget.
For hielpsomme List og Forstand
Man roste den vandrende Mand.

Men Gubben sig atter paa Reisen begiver;
Ham Intet opliver,
Ham Intet kan glæde,
I Skoven om Natten man horer ham græde.
Fra Forjal han vandred, fra Rom —
Til Dommedag slapper han om.

Afskeden.

„Jeg fieder mig i Fredens Færd,
 Aðlaug, Aðlaug!
 Det flinger i mit gode Sværd,
 Som hið paa Bæggen hænger.“ —

„Jeg hører ikke Sværdets Klang,
 Regnar, Regnar!—
 Naar Kraka for for Kongen sang,
 Klang Sværdet ikke længer.“ —

„Din Sang mig aldrig hiemme holdt,
 Aðlaug, Aðlaug!
 End er ei Hjerteblodet koldt;
 Jeg kan Bedrifter øve.“ —

„Mig tyffes, at en Drot, som du,
 Regnar, Regnar!
 Vel kunde sidde roligt nu;
 Dit Mod har staaet Prove.“ —

„Som Drnen hið, det Modet gaaer,
 Aðlaug, Aðlaug!
 Imens den lever, Bingen slaaer
 Den over Fjeldets Toppe.“ —

„Jeg negter ei, du est en Drn,
 Regnar, Regnar!
 Men Drnen nu har faaet Born,
 Som vel for den er oppe.“ —

„De skal ei overslyve mig,
 Aðlaug, Aðlaug!
Af dem du est forsængelig;
 Hver er din Kæledægge.“ —

„Saa siig mig da, hvad du har for,
 Regnar, Regnar!
Du veed, din Fryd var stedse vor,
 Vi nød den sammen begge.“ —

„Til Bretland jeg med Hæren gaaer,
 Aðlaug, Aðlaug!
Dg der jeg Konning Ella slaaer,
 Hans Kongespiir jeg knækker.“ —

„Men her jeg ingen Flaade seer,
 Regnar, Regnar!
Hvad har du vel i Fiorden meer,
 End tvende store Snekker?“ —

„Paa dem jeg bringer stærke Flok,
 Aðlaug, Aðlaug!
To store Skibe, det er nok;
 Jeg kan de smaae ei lide.“ —

„Men flere der dog være maa,
 Regnar, Regnar!
I Fald du vil din Fiende slaae,
 Dg mandigt mod ham stride.“ —

„Jeg prøve vil et Eventyr,
 Aðlaug, Aðlaug!
Som aldrig sig igien fornyer;
 Derom skal Skjalde quæde.“ —

„Jeg holder dig dog ei derfra,
 Regnar, Regnar!
 Velan, min Ven! udrust dig da.
 Jeg hindrer ei din Glæde.“ —

„Jeg tager med mit gode Spyd,
 Aðlaug, Aðlaug!
 Det viste mig sin Kraft og Dyd,
 Da Thoras Drm jeg giested.“ —

„Tag ogsaa denne Silkesærf,
 Regnar, Regnar!
 Med gylden Som, skion Thoras Bærf,
 Hvormed du Kraka fæsted.“ —

„Hvad skal jeg med den fine Bæv?
 Aðlaug, Aðlaug!
 Du veed, at ingen Kæmpe giæv
 Kom uden Sfiold til Maalet.“ —

„Den viet er i Maaneskin,
 Regnar, Regnar!
 Af Aðferne til Seiren ind,
 Beskytter meer, end Staalet.“ —

„Farvel! Til Bretland nu jeg gaaer,
 Aðlaug, Aðlaug!
 Snart atter Regnar see du faaer,
 Han skal i Kamp ei segne.“ —

„Jeg græder ikke ved dit Savn,
 Regnar, Regnar!
 I Fald du blegner, vil dit Navn
 Dog ikke med dig blegne.“

Regnars Død.

Konning Regnar seiler fra Isfjord,
 Hans dicerveste Mænd var med ombord;
 Men ei med prægtige Pandersærk
 Uddroge de til det stolte Bærk:
 Som Kongen, da Thoras Drm han vog,
 De flædt var i Trøier og lange Brog.

„Bellystig er Briten, feig og blød,
 Og let ham bringe vi bratte Død;
 Men ikke sin Fiende fiende han skal,
 Før han er regnet i Trælles Tal.
 Snart Ellas Magt er os underlagt;
 Det er, som i Mosen en Sneppejagt.“

Saa droge de fort med frækne Mod;
 Men Veirestoven saa skummel stod,
 Og rysted paa Hovdet i Morgenstund,
 Ei quiddred der Fugl, kun givende der Hund,
 Og Solen i Ansigtet var blodrød,
 Som om den det trodsige Bærk fortrød.

Og da de komme paa Dybet ud,
 Ei fulgte dem Riord, den muntre Gud;
 Ei blæste han stolt i de svulmende Seil.
 Men Regnars Die saae ikke seil:
 Med skaldet Isse, med skelende Bli
 Fru Ran ham i Mode paa Bølgen gif.

Hun vinkte Skade, som kom paa sin Hest
 Med slagrende Man, det var Østens Blæst.
 Og Sneffernes Master hun overreed;

Som Vinde de brast i Bolgerne ned.
Med Rød og neppe blev Mandskabet frelst;
Dg det saae Skade denne Gang helst.

Rønning Ragnar var sig en Sømand god,
Som sig paa Bolger og Blæst forstod:
Med Røret han kæmped i skummende Vand,
Saa Braget løb op paa det bløde Sand.
Han undgif Brændingen, Klippens Kant;
De Andre Døden i Dybet fandt.

Hvi slugte dog Bolgen Ragnar ei?
Hvi kæmped han sig til sin Smertes Bei?
Hvi fandt han i stormende, hylende Hav
Dog ei den prægtige Kæmpegrav,
Der hvælver sig over utallige Been,
Stærk, som den var bygget af Kæmpesteen?

Da meldte til Kæmperne Sigurds Son:
„Min Dristighed faaer sin fortiente Løn;
Men om vi paa Bretlands, Siællands D
Nu døer — eengang skal vi alle døe.
For dristigt maaskee var mit Eventyr;
Dog Regnars Død skal vorde dem dyr.

Hvad er det saa meer? I Aften vi skal
Hos Odin sidde tilsammen i Hal,
Dg Skinkeskiver, paa Brækkerne lagt,
Har selv Valkyrien Helten bragt;
I Gaarden vi ned som Einheriar gaae,
Dg dræbte fra Døden igien opstaae.

Men hvad jeg helligt beder jer om :
 Forraader mig ei, hvorfra jeg kom,
 Ei nævner for Briten Leires Havn,
 Og nævner mig ikke ved mit Navn!
 Thiel maaskee kan mig Ella slaae;
 Mit Navn han dog ei skal at vide faae.

Det var vel dristigt, oprigtig talt,
 Min Hustru meente, det var for galt,
 At troe, jeg med saa liden en Magt
 Jif Ellas Bælde mig underlagt.
 Jeg burde lyttet til Aslaugs Raad.
 Dog aldrig Regnar fortrød sin Daad.

Hvis ei var tabt den anden Dromund,
 Var den ei sunken til Havsens Bund;
 I Fald den hele medtagne Magt
 Jeg havde til Englands Kyster bragt:
 Jeg frygted ei Ella meer med sin Hær,
 End Manden af Rærringen et Mundsvær.

Han speider altid ved Strandens Folt,
 Om Gæping kommer og mindste Holt;
 Hvis med en Flaade jeg see mig lod,
 Sin Fare Ridningen strax forstod.
 Thi kom jeg med List; det gif Listen slet,
 Nu fanger han mig i mit eget Net.

Han nærmer sig alt med sin Hær paa Strand,
 Saa lader os kæmpe til sidste Mand!"
 Og mandigt strede de Helte fra Nord

Mod Briternes Flok, tidobbelt saa stor;
Saa sank de tiljødst, som Stiernen døer,
Naar Skyer den dække med Taageslør.

Konning Regnar ei tilbage sig holdt,
Var fremst i Rækkerne, høi og stolt.
Han bar ei Brynie; men god og stærk
Var under Kosten hans Silkesærk,
Som Aslaug selv havde viet ham ind
Med Skovens Alfer i Maaneskin.

Derfor udøstes ei Regnars Blod,
Endskiondt han forrest i Rækken stod.
Ham Døden har i Slagtingen glemt;
Da blev han mellem Skioldene klemmt,
I tunge Lænker for Ella bragt,
Som feigt misbrugte sin Overmagt.

„Hvo est du?“ spurgte Kongen ham nu;
„Hvad søger paa Bretlands Kyster du?“
Ham svared Regnar: „Jeg drog med en Drot,
En Bifing, der tyktes om Striden godt.
Og jeg beklager hans Heltefald.
For Resten er jeg Kong Regnars Skjald.“ —

„Hvad?“ snysed Ella ved Regnars Ord,
I Ansigtet op ham Blodet soer;
„Min arrigste Fiende du tiener fræk?“ —
„Ja,“ svared Regnar, „jeg var saa fiæk.
Han Manges Fiende var meer, end din;
Er ei din Ven han, saa er han min.“ —

„Ha, slæber til Drmetaarnet ham hen!“
 Skreg Ella bleg fortørnet igien. —
 „Jeg gaaer“, quod Regnar, „villig afsted;
 Lad blot mig tage min Harpe med!
 Den ligger hist i det knuste Brag;
 Mig Regnar den gav paa min Fødselsdag.“ —

„Din Dødsdag den indvie med Klang,
 Bed den du sjuunge din Svanesang!“ —
 Og roligt Regnar svared ham: „Vel!
 Ei bringer din Drm mig dog til Hel.
 Thi hvis din Trusel jeg ret forstaaer,
 Til Taarnet jeg nu og til Døden gaaer.“

Konning Ella falder sin Foged i Løn,
 Og siger til ham: „Min fiære Son!“
 (Thi saare godt han sin Bøddel led,
 Der var mellem dem Fortrolighed),
 „Min Son! fra Frygten du mig befrie!
 Du har dog i Stand din Hønsfesti?“

Bed Hønsfestien Kong Ella forstod
 Et mægtigt Taarn, som han mure lod;
 Og Hønsene, som man deri fik at see,
 Var spraglede giftige Slangere tre,
 Som glemtes der under Jernet's Rist
 Til Fangernes Piinsel og Hiertebrist.

Ham svared med Griin den skumle Mand:
 „Jo, Hønsfestien er godt i Stand.“ —
 „Saa tag da nu Fangen med dig derved;

Men, Radbert! brug din Forsigtighed:
 Ei Ormene strax ham bide maae,
 Af Angest først maa ham Hjertet slaae.

Dg skiult bag Gullet paa Taarnets Muur,
 Opmærksom ligge du da paa Luur,
 At høre, hvad han i Nøden har talt,
 Før Dodens Jænen har Liget swalt!
 Læg Mærke vel til hans Svanejang!
 Jeg negter dig ikke, min Barm er trang.

Paa dig, Ven Radbert! stoler jeg trygt.
 Jeg negter dig ikke, jeg har en Frygt,
 At Manden, som nu i Taarnet skal døe,
 Er Konning Regnar fra Sicellands D.
 Jeg kender ei Fangen; dog han seer ud
 Ei som en Fange, men som en Gud.

Hvis det er Regnar, da Raade ham giv!
 Thi uskatteerligt er mig hans Liv.
 I evigt Fængsel han sidde maa
 Ved slette Kost i den skumle Braa,
 Men ei udslættes af Levendes Tal;
 Sit uøle Liv han beholde skal.

Thi han har Sønner ved danske Bælt,
 Og hver en drabelig, stridbar Helt.
 Og Riget er stort, og Magten er stor.
 Jeg frygter, de komme fra Isesfjord,
 Naar dem berettes Faderens Død;
 Da bringe de mig selv Qual og Nød.

Men har jeg Regnar først i min Vold,
Da bruger jeg ham som mit bedste Skjold:
Han sidder i evigt Fangenskab,
Og trues med Piinjel og Livets Tab;
Gi vove sig Sonnerne meer paa min Kyst,
Saae til Bedriften kun ringe Lyst."

Nu bragtes Regnar i Taarnet ind.
Der sad med Haanden han under Kind;
Nys hele Nordens mægtigste Mand,
Og nu en Træl ved en Kruffe Band.
Og Elangerne saa han i Jernet's Buur
Af en forfærdelig Jettatur.

Jmedens rolig han sidder der,
Dem Breden gav stærkere Farveskier;
Sig Kroppen vandt i den skionnesten Bugt,
Men damped en vammel Desmerlugt.
De stirred forbittret paa Helten, som fiæf
I Krogen betragted dem uden Skræk.

Da Konning Regnar sin Harpe tog,
Med ovet Haand han Strængene slog.
De lytted med Dine som gloende Kul,
Og Fangevogteren i sit Hul.
Da Regnar Lodbrok med rolig Taal
Sin Dodsang quæded, sit Krafamaal.

„Stærke svunge vi Sværdet,
Striden var uforsærdet.
Skibet til Midaros seiled,
Blind til Bruden vi beiled.
Ulven og Biornen hun sendte,
Selv en Biorn, Ulvinde;
Fra den mandige Qvinde
Manden med Haan sig vendte.

Stærke svunge vi Staalet,
Modigt os kæmped til Maalet;
Borguhvret vi sloge,
Thora til Brud vi toge.
Da jeg Qvæleren qvalte,
Thora ved Fredens Arne,
Fylgie fra Esvarne,
Kiælen mig Lodbrok kaldte.

Sagte da hvinede Sværdet;
Thora det gjorde forsærdet.
Stierneffuddet hun signed,
Huldt min Himmel velsigned.
Snelt sig slufte min Stierne;
Alt gienstraaler den atter:
Drottens yndige Datter
Vinker sin Ben fra det Fierne.

Sværd igien monne lyde,
Støi af blinkende Spyde.
Budlung ei kæmped i Blinde:
Hildur, Heltens Gudinde,

Rynkte mod Røverne Brynet.
 Jarler paa Jagten blev fundne,
 Otte blev overvundne;
 Landsen traf dem, som Lynet.

Atter i Tvedragt finge
 Sværd med liflige Tunge;
 Ei guulbenede Fugle
 Monne vi Føden skiule.
 Breiden ei hvilede ved Bæltet;
 Ugirs skummende Heste
 Havren finge, den bedste,
 Ravn paa Marken ei svelted.

Sværd paa Skjoldene klinge;
 Da lod vi Byttet os bringe.
 Kraka paa Fiskerkysten
 Lammed os Kæmpelysten;
 Blid hun ved Elskovs Bonner
 Bandt os med Haaret og Nettet.
 Manden har ei dig forgiattet,
 Moder til Regnars Sonner!

Stærkt vi Sværdene svunge,
 Rognvald blegned, den Unge.
 Hift i Northumberlandet
 Rumsft ei Snekkerne stranded.
 Eigene laae i en Dybsse,
 Føde for Odins Ravne.
 Det var ei Møer at favne,
 Det var ei Qvinder at kysse.

Stærkt vi Sværdene svunge;
Da faldt Grik hiin unge.
Agnar ei Længslen dulgte,
Dærvt sin Broder han fulgte.
Kæmper Klingerne hvæsse;
Da vi Agnar begravet,
Hist paa Skæret ved Havet
Hoit sang Sværdene Messe.

Sønner i Frafland bragte
Skæf, ved Fiender at slagte.
Grisene hoit vilde hvine,
Kiendte de Galtens Pine.
Nidingeblood at udøse,
Nidfiar hver vilde haste,
Morderens Muur tuldkaste,
Kæmpen af Qvalen forløse.

Men det maa nu saa være.
Regnar reiser med Ære,
Odin Beien ham viser,
Did indbyde mig Diser.
Muntert hos Æsne Mioden
Skal Ginherien drikke;
Livet agter han ikke,
Leende gaaer han i Døden."

Da Kongen havde fuldendt sin Sang,
 Just som han standsed sin Harpes Klang,
 Da revnede Muren, tyk og stærk,
 Valkyrien stod i en Solverskerk,
 Med sneehvide Binger og Hielmen af Guld.
 Han stirred paa hende saa tillidsfuld.

Og Spydet hun holdt i stærken Haand,
 I Diet funklede Dødens Aand.
 „Brynhilde skuer du, Seirens Alf,
 Jeg bringer dig op til Valaskjalf.
 Din Hustrues Moder kommer med Trost,
 At styrke, Ragnar! dit Heltebryst.“

Med Spydet berørte hun Regnars Kind,
 Og vied Helten til Døden ind.
 Da Fangefogden Brynhilde saae,
 Han løstet Riisten, hvor Drmene laae.
 De styrted paa Kongen i Raseri,
 Og bede ham tidt — det var snart forbi.

Men hoit fra Riget, som laae paa Jord,
 Med Alf en bort en Skikkelse foer,
 Som ligte Ragnar, men mere skion:
 Og det var Anden af Eighurds Son,
 Som, trykket til sin Valkyries Bryst,
 Fra Jorden svæved til Valhals Lyst.

Sønnernes Hevn.

Fogden sig til Ella skyndte;
Kongen ham i Hallen mødte
Bleg, og strax ham tale bød.
Han Tildragelsen forkyndte:
Nu for Taarnets Orme Regnar
Havde fundet bratte Død.

Men da Regnar's Navn blev nævnet,
Raabte Kongen højt fortvivlet:
„Ha, forvorpne dumme Træl!
Det vil vorde blodigt hevnet.
Har jeg ikke sagt: du skulde
Lytte, før han foer til Hel?

Skulde du ei Regnar skaane?“
Men da svared Fangesfogden:
„Mig Besindelsen forlod.
Bed den blege Midnat'smaane
Blev jeg raer, at der hos Fangen
Bludselig en Kvinde stod.

Og jeg frygted for, hun skulde
Redde ham; jeg trak i Risten,
Ormen strax ham overfaldt.
Greben af en Feberfulde
Stod jeg, mens den skulderbrede
Mand af Slangerne blev qvalt.“

I den aarle Morgenrøde
 Fulgte Kongen Fangesogden
 Uden Kongeherlighed.
 Ingen nu han vilde møde,
 Steg i Fængslet op paa Stigen,
 Saae igiennem Gullet ned.

Som hiin Sydens Dffergode,
 Drmindslынget sad Kong Regnar,
 Slinger trindt omkring ham laae,
 Viskled sig om Bryst og Ho'de.
 Men hans Børn var ikke qvalte;
 Men hans Sønner var ei smaae.

Ella nu til Danmark jendte
 Sin Herold, som Regnar's Sønner
 Meldte, hvad der skete her.
 Vel han skulde sig indprente,
 Hvilket Indtryk dette Budskab
 Giorde paa dem alle der.

Og Herolden drog til Norden,
 Og den sorgelige Virkning
 Han sig forestilte grandt;
 Steg i Land ved Isesfiorden,
 Treen i Hallen, hvor de fire
 Brødre han tilsammen fandt.

Ivar Beenløs førte Talen
 Fra sit Bolster, stærk og syndig,
 Med sædvanlig Ild og Kraft.

Biørn stod midt i Kongesalen;
Med sin blanke Kniv han skræbed
Paa et færdigt Landseskæft.

Fredeligt sig monne boie
Mod et Brætspil, som var skåret
Kosteligt af Elfenbeen,
Hvitsærk, Sigurd Drm i Die;
Meer betænkeligt ei flytter
Byggeren sin Kampesteen.

Regnar's Dod Herolden meldte.
Et fortvivlet Skrig i Hallen
Bist han nu at høre troer —
Ingen af dem Taarer fældte,
Ingen rørte sig fra Stedet,
Ingen svared med et Ord.

Men da han om Regnar's Pine
Havde talt, om Kongens Dvæde:
„Sikkert vilde mig befrie
Mine Grise, vilde hvine —“
Biørn om Landstangen flemte,
Saa hans Jingre sad deri.

Hvitsærk sukked heller ikke;
Men sin Faders Qvad om Galtens
Frelse fuldvel han forstod,
Og han kneb sin Tavelbrikke,
Saa at ud paa Brættet Blodet
Brast ham af hans Neglerod.

Sigurd Drm stod som forstenet,
 Greb en Knib, og vilde lade,
 Som sin Negl han skrabe vil;
 Kniven gif i Fingerbenet
 Giennem Riødet, Sigurd mærked
 Ei det Ringeste dertil.

Ivar Beenløs ganske rolig
 Hørte paa Heroldens Tale,
 Ret han Alting vide maa,
 Svarte blidt ham og fortrolig;
 Men hans Ansigtssfarve skifted,
 Den blev baade hvid og blaa.

Da nu hjem Herolden ilede,
 Og fortalte Bretlands Konge
 Tidender fra Danmarks Land,
 Raabte Kongen: „Den, som smiled,
 Den, som venligt med dig talte,
 Border vist min Banemand.“

Rædsomt brændte Bredens Lue;
 Regnar Lodbroks stærke Sønner
 Hevne vilde Faderdød.
 Ivar kun var kold at skue:
 „Bøder strax jeg vilde tage,“
 Qvad han, „hvis dem Ella bød.“

Med Foragt ham Ryggen vendte
 Sigurd: „Ha, den usle Krobling!
 Hvor han dog er trælleflog.“

Biørn og Hvitjærk Ivar kiendte,
Sagde: „Sigurd Dm i Die!
Du seer skarpt ei, som en Snog.

Lad os, hver paa egen Maade,
Mode Nidingen i Bretland,
For at give ham sin Rest!
Men lad du din Broder raade;
Muligt paa den Hevn han ruger,
Som er fremfor alle bedst.”

Sigurd, Biørn og Hvitjærk droge
Med en Hær af Sveer, Daner,
Snart den Konning Ella fandt;
Men skiondt Alle tappert sloge,
Med sin Overmagt dog Briten
Dem i Slaget overvandt.

Ivar drog ei med de Andre,
Skrev et Brev til Konning Ella,
Hvori han ham vide lod:
„Beenløs kan ei langt omvandre;
Fred han onsker, for sin Fader
Kræver han blot Mandebod.

Jeg mit Hiem vil nu ombytte,
Meer ei af dit Land forlanger,
Skiondt det vidt sig strækker ud,
End til Bennens ringe Hytte
Hvad af Rum jeg kan omispænde
Med en spilet Dreghud.

Mine Brødre mig ei lide;
Bildt som Rasende de fnyse,
Mine Brødre hade mig:
Sigurd og Biorn Jernside,
Hvitsærk Raske mig foragte,
Derfor kommer jeg til dig.

Muligt kunde jeg dig være
Dog til Nytte; thi Forstanden
Er mig ei som Haanden svag.
Deri sætter jeg min Vre.
Tillidsfuld jeg til dig iler,
Mig med Giestfrihed modtag!"

Og før Ella sig betænkte,
Ivar man i Hallen bragte,
Drotten saae saa ærlig ud;
Enart ham Ella Tillid skienkte,
Gav ham Fred, og gav ham gierne
Pladsen til hans Drexhud.

Og med Raad og Daad ham tiente
Regnars Søn, og selv i Striden
Mod de vilde Brødre tre.
Ella troede nu, han fiendte
Den, som ham bestandig Trostak
Og Hengivenhed lod see.

Og da Ivar Drexfindet
Bidt udspilte nu, og skar det
Udi tynde Strimler smaae,

Hvormed listig han var fundet
Hele Stedet at omringe,
Hvor Lundunaborgen laae;

Smilte Kongen: „Ivars Iver
Kiender jeg, og Ivars Dadel
Mod den vilde danske Tvist;
Derfor gierne jeg tilgiver
Dig, min Ven, paa hvem jeg stoler!
Denne snildtudtænkte List.“

Ivar ved Høisædepillen
Laae paa Bolstret venlig, rolig;
Tungen var kun Fredens Tolk:
Som i Sivet Crocodillen
Ligner hugne Bul fra Skoven,
Just som den vil sluge Folk.

Eller var ei Siælsfiender,
Heller ei han sig paa Kraften
I den Haltes Arm forstod;
Ivar havde Jettehænder,
Og hans Bryst var bredt og hvælveth,
Skiondt han vakled paa sin Fod.

Baaren blev af ham bebyrdet;
Daglig vidt omkring i Landet
Han paa den dog bragtes ud.
Hvor man Regnar havde myrdet,
Taarnet han til Tempel vied
For Thorgerdur Horgabrud.

Da nu Ivar havde listet
 Ind sig i Kong Ellas Hierte,
 Var hans Ven og vise Raad,
 Havde Skiebne med ham fristet,
 Tænkte han paa Hevnens Time,
 Da den moden var til Daad.

Krig mod sine Nabodrotter
 Ella fik ved Ivars Rænker,
 Faren trued fiern og nær,
 Folket selv sig sammenrotter.
 Da fra Danmark sine Brødre
 Kalder Ivar med en Hær.

Ivar lod paa sine Stænger
 Sig til Kampen ellers føre;
 Klang hans Bue, flød der Blod.
 Men i Dag han ikke længer
 Ella hjalp, med halve Hæren
 Under Slaget ham forlod.

Dg da Ella nu var fangen,
 Dg da vundet var hans Rige,
 Deels ved Magt, og deels ved List;
 Ivar raabte hoit fra Stangen:
 „Nu du Regnar skal betale,
 Hvad du skylder ham for sidst.

Dine Ribbeen skal man brække
 Fra din Ryg, du blege Riding!
 Til en Hevn for Regnar's Børn.

De som Binger sig udstrække;
 Flyv du saa paa dem til Nastrond
 Som en blodigspaltet Drn!"

Thora stod i Freias Himmel;
 Lyffelig ved Regnar's Side
 Hun igiennem Lusten saae
 Ned til Bretlands Folkevrimmel,
 Hvor med Strikker bundet Ella
 Bleg paa Retterstedet laae.

Dg hun gyste ved hans Smerte;
 Dg til Lægekunstens Disa
 Raabte hun i Freias Sal:
 „Moder med det milde Hierte!
 Lad dig af min Bon bevæge
 Til at lindre Fangens Qual."

Dg for Ellas Hiertebristen
 Gir blev rørt af Thoras Bonner,
 Skilte Smerten ved sit Rov,
 Rev et lille Blad fra Qvisten
 Paa et Træ, hvis høie Stamme
 Stod i grønne Gudestov.

Dg som Sommerfugl nedsvæved
 Bladet fra det høie Balhal
 Giennem Lustens klare Bad;
 For den mindste Bind det bæved,
 Standsed dog ei, for det flæbte
 Sig til Ellas Skulderblad.

Dg saa folte han slet ikke
Smerten, som han maatte døie,
Rolig han i Døden laae,
Skued op med stille Blikke
Til det Valhal, hvor ham Regnar
Skulde snart i Møde gaae.

Stor var Thoras, Regnar's Glæde;
Jordens Hevn og Had i Valhal
Tierner Bragis Harpeflang.
Endt er Regnar Lodbrok's Qvæde;
Gamle Skjald om gamle Nordens
Helte sang for sidste Gang.

ANMÆRKNINGER.

Side 1: Ørvarodds Saga udkom første Gang (A) i April 1841; anden Udgave (B) findes i Oehl.s Digterværker, III, 1845.

Digteren, Conferentsraad C. Hauch har meddeelt nærværende Udgiver et Træk af Ørvarodds Sagas Forfatter, som vel kan finde sin Plads her. Da Oehl., efter at have fuldendt denne Saga, læste den høit for sin ovennævnte Ven, og kom til det Sted i Begyndelsen af 37te Capitel, hvor der fortælles, at Ørvarodd blev gammel, og glemte næsten sit Modersmaal og sine gamle Minder, afbrød den 61aarige Digter sin Læsning, begyndte at græde, og sagde: „Det er mig, ligesom det var mig selv, jeg talte om. Hvad er nu dette Arbeid mod Vaulundurs Saga? En reen Contrast til den!”

Bemærkninger til Ørvarodds Saga:

- Side 14, Linie 13-14: de fadde rolige i Løftingen.] Løftingen (Islandsk) d. e. Skibets Skandse.
— 34, — 22: Dens Billeb lever atter.] Dens maa være: Frydens (Linie 15).
— 51, — 28-29: Hervør havde . . . fat Gefion paa Hialet igien] Hialet d. e. Forhøiningen (Isl.: hiall).
-

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 19, Linie 1: faae] A og B: flaae (Muligen burde dog her Originalerne været fulgte, idet slaae til Nød kan forstaaes som et humoristisk Udtryk, der rigtignok falder noget tvungent, men just ikke vilde være ganske uoehlschlägersk. Digterens tyske Oversættelse (Oerwarodd, das Heldenkind. Ein altnordisches Märchen. Leipzig 1844) stemmer

ogsaa med de danske Originaler; men denne Omstændighed er ikke afgjørende, da det flere Steder er hændt Oehl., at han har oversat sine Trykfeil med.)

Side 23, Linie 9-10: til Tæf til Alfader] A og B: til Alfader, til Tæf

- 25, — 3: Noræna] A og B: Norænæ
- 31, — 9: Haar] = B; A: Hor
- 32, — 14: som var] = B; A: som ogsaa var
- 34, — 15-18: Saa mangel Fryd, i Livets Vaar | Ungdommen har oplevet | I mange hundred, hundred Aar, | Med Straaler malt er blevet.] A og B:

Saamangen Fryd i Livets Vaar
Ungdommen har oplevet,
I mange osv.

(Digterens tyske Oversættelse:

Zedwede Lust verschwundner Zeit
Rief ich die Geister malen,
In meiner Grotte, weit und breit,
Mit Schatten und mit Strahlen.)

- 44, — 21: 14] = B; A: 15 (Ligesom her, er, overensstemmende med B, Tallet over hvert af de følgende Capitler gjort eet Point lavere, end i A, hvor Tallet 14 er oversprunget.)
- 47, — 6: dem] A og B: den
- 51, — 23: troede, at de] = B; A: troede, de
- —, — 32: det] A og B: de
- 52, — 9-10: raabte en] = B; A: raabte der en
- 65, — 9: Emedie] A og B: Emedde (smlg. Oehl.s Eventyr, Fortællinger osv., II, 1861, Side 225, Var. til Side 24, Linie 3-4)
- 66, — 7: Dverge[medien] A og B: Dværge[medden] (see den foregaaende Var.)
- 68, — 12: bunden] = B; A: bundet
- 70, — 4: og de frygtede] A og B: og frygtede
- 82, — 13: alt] A og B: al
- 99, — 13: Høieloft til] Efter Digterens tyske Oversættelse; A og B: Høieloft igien til
- 112, — 4: ved] A og B: med
- 115, — 19: og han haabede] = B (som dog ved en Trykfeil har haabede); A: og haabede
- 121, — 19: Dfferstrime] A og B: Dferstrime
- 123, — 28: Sovfammer] = B; A: Sovfammer
- 124, — 3-4: Sovfammeret] = B; A: Sovfammeret
- 126, — 16: See] = B; A: Seer

Side 131: Regnar Lodbrøk er skrevet i Efteraaret 1848, og udkom første Gang (A) i December samme Aar, anden Gang (B) i Oehl.s Digterværker, XVIII, 1849.

Oehl.s Erindringer, IV, Side 293 (af et Brev, skrevet paa Fasangaarden, den 30te September 1848):

For at forslaae Grillerne, da det varer saalænge med Baabensstilstandens Antagelse, skriver jeg imidlertid et Heltedigt Regnar Lodbrøk i tolv Sange, hvoraf de halvelleste næsten ere færdige. Af foregaaende Værker faaer det meest Liighed med Helge, det vil sige i Formen og Tonen, thi Charactererne, Handlingen og Eventhyrene ere meget forskellige.

Ja, Herre Gud! hvad skal jeg giøre? I Regnar Lodbrøk trostede det mig, midt i denne Tid, fuld af politisk Smaalighed, Galskab og Rævleri, at tye hen til en kraftig barbarisk Tid, hvor man dog var Mænd, og vidste, hvad man vilde, og ikke med affecteret Sladder vilde giøre sig bedre, end man var. At jeg naturligviis, for at bruge min gamle Lignelse [see Oehl.s Digte, V, 1861, Side 240, Linie 21—23], har syltet den raa Hedningvalnød i Humanitetens Sukker, og dertil brugt Poesiens Kogekunst, forstaaer sig selv. At denne Valnød nu hverken maa smage for bitter, eller for vandet og for sod, er mit ivrige Ønske, og dersom jeg kan troe det ikke ringe Antal dannede Tilhørere, som allerede kiende den, saa er det ikke skeet.

See ogsaa Oehl.s Trag. Dram., X, 1859, Side 396, Linie 20—30.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 134, Linie 24: hører] A og B: høre

— 145, — 7: Regnar] = B; A: Regner

— 149, — 14: Til] A og B: Thi

— 153, — 1: Drotten] A og B: Jarlen

— 165, — 19: din] = B; A: den

— 168, — 13: Med sin Lieliehaand] A og B: Med Lieliehaand

— —, — 16: ham] A og B: hans

— 170, — 2: Et] A og B: En

— 177, — 13: forundret] = B; A: forandret

Side 186, Linie 3: Vinduet] A og B: Vinduet

— 188, — 4: plat] = B; A: reent

— 191, — 26: Grima] = B; A: Grima

— 201, — 1: Sebelia] A og B: Sebilja (smlg. Side 197, Linie 11, og Side 198, Linie 3, hvor begge Originalerne have Sebelia. Bedst havde det vel været, her alle tre Steder at indføre den rette Form Sibelia.)

— —, — 10: „Kaster mig“, han raabte, „høit fra Baar paa Dyret!] A: Kaster mig, han raabte høit, fra Baar, paa Dyret! B: Kaster mig, han raabte høit fra Baar, paa Dyret!

— 205, — 22: De tyktes sig bragte til Fædrenelandet] A og B: Dem tyktes, sig bragte (Det er vel altfor usandsynligt, at Oehl. skulde have skrevet en saa udansk Sætning; imidlertid findes en Tilnærmelse i Hrolf Krake (Oehl.s Heltedigte og Sagaer, III, 1862, Side 170): Ham tyktes atter mindes en længstforbunden Drom.)

— 217, — 12: nu i Taarnet] = B; A: nu i nu Taarnet

— —, — 14: dog] = B; A: men

— 226, — 21: vilde] A og B: ville

— 232, — 4: stille] = B; A: flare

— —, — 9-12: Harpeflang. | Endt er Regnar Lodbrofs Dvæde; | Gamle Skjald om gamle Nordens | Helte sang for sidste Gang.] Disse prophetiske Slutningslinier af Oehl.s sidste større Digt, der paa nogle Venners Bøn bleve forandrede før Trykningen, ere meddeelte som de oprindelige i den efter Oehl.s Død tilføjede Slutning paa hans Erindringer, IV, Side 293; A og B:

Harpeleg. —

Endt er Regnar Lodbrofs Dvæde!

Atter hænger Danerskjalden

Harpen paa sin Oldtidseeg.

Tillæg og Rettelser

til

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter,

1ste til 32te Deel.

(I denne Fortegnelse ere alle de tidligere leverede Tillæg og Rettelser medoptagne.)

Første Deel.

Side 23, Linie 23-24:

Var altid i Fred til Krig parat,
Som det sig sømmer en brav Soldat.

Hermed sigtes til Thaarups Høstgildet, 6te Scene:
Være i Fred til Krig parat,
Saa bør den danske Landsoldat.

— 26, — 30-31:

For Kulden bruger man Foderskind,
Hvori de Store svøbes ind.

I den ældre Abc staaer under Bogstavet Z Følgende:
Af Zobler faaes det Foderskind,
Hvori de Store svøbes ind.

— 42, — 21-23:

Din Deilighed gjort haver mig til Træl,
Dg indtaget mig med Storm, det svær jeg paa min Siæl.

Allusion til Harleqvins Vers i Holbergs De Usynlige, 2den
Acts 6te Scene, og til Tyboes i Sammes Jacob von Tyboe,
2den Acts 2den Scene.

— 44, — 13, og Side 45, Linie 7: Urt læs: Urt!

— 54, — 26: Ihsfnar læs: Ihsfnar

(Det Første er en Trykfeil i A, der er rettet i B og C,
og paa den, i XIX. Deel, Side 309-310, i Var. til Side 55, Li-
nie 25, omtalte særegne Trykfeilsliste, der findes i Prof. Berg-
greens Exemplar af A.)

Side 58, Linie 29: Eges læs: Eges

(A har Egers; men den forældede Fleertalsform Eger

forekommer i Oehls øvrige Skrifter kun enkelte Gange som Riim. B og C have: (Gengs)

Side 74, Linie 16: indspængte læs: indsprængte

— 116, — 2: maa læs: maae

— 128, — 22, og Side 311, Linie 22: Rahn læs: Rhan

— —, efter Linie 25 mangler Replikoverskriften: Ali.

— 129, Linie 13: Rahnerner læs: Rhanerner

— 134, — 25; Side 145, Linie 9; Side 146, Linie 32; Side 154, Linie 13; Side 157, Linie 22; Side 168, Linie 13 og 23; Side 175, Linie 1; Side 178, Linie 20; Side 183, Linie 5; Side 186, Linie 16; Side 195, Linie 21; Side 201, Linie 23 bis; Side 205, Linie 4; Side 214, Linie 4; Side 224, Linie 19; Side 232, Linie 26; Side 233, Linie 10; Side 236, Linie 29; Side 237, Linie 2 og 6; Side 250, Linie 10; Side 256, Linie 14 og 26; Side 301, Linie 10; Side 331, Linie 18; Side 332, Linie 13; Side 333, Linie 4 og 30; og Side 335, Linie 6: Dotter læs: Datter

(I A afvexle begge Former; i de øvrige Originaler, og efter Rettelserne nu ogsaa i nærværende Udgave findes kun den sidste Form.)

— 158, — 21: Dotters læs: Datters

(See ovenfor, Rettelsen til Side 134, Linie 25, osv.)

— 167, — 7: utroelig læs: utrolig

— 176, — 25: forstaae læs: forestaae

— 182, — 27: Med læs: Men

(Det Første er en Trykfeil, som fra A er gaaet over i nærv. Udg.; det Andet = B.)

— 189, — 27: Jeg er det alt. læs: Jeg er alt Steen.

(Det Første = A, det Andet = B.)

— 203, — 4: Antelopes læs: Antilopes

(A, B, C og D: Antelopes)

— —, — 21: af den æfle Brudgoms læs: af forhadte Brudgoms

(Det Første = A, det Andet = B.)

— 211, — 11: Antelopen læs: Antilopen

(A: Antelopen; B, C og D: Antilopen)

— —, — 28: Nov læs: Nov,

— 230, — 4: Zittressin læs: Zittersfin

— 285, — 3: Førgangenhedens læs: Førgangenheden

(See Var. Side 386; den nye Læsemaade = B.)

— 287, — 23: verdsligviis læs: verdsligviis

— 314, efter Linie 27 burde være tilføiet Replikoverskriften Sindbad.

— 365, Linie 1: ved Efteraarstid læs: i Sommeren

— 371, — 4-5: mod Slutningen af Aaret 1804, eller saa omtrent, læs: i Vinteren 1804-1805,

— 374, — 31: uidentvivil læs: muligviis

Anden Deel.

Side 73, Linie 11: anseelig, dig en læs: anseelig, en
(Ligesom her anse-elig, finder man i V. Deel, Side 30, i XXX. Deel, Side 165, Linie 26, og i Oehls Tragødiær, IV, 1832, Side 231: undse-elig.)

- 159, — 9: han smuſ læs: han er smuſ
- 209, — 19: en til læs: til en
- 301, — 5-8: udkom (A) i Marts 1816 (see Aftenunderholdningsprogrammet i Kbhns Adresse-Avis for 22de Marts), men averteredes først til Salg den 8de April. Efterat læs: udkom (A) i April 1816. Efterat

(Den overilede Slutning, at Bogen maatte være udkommen i Marts, fordi Noget af dens Indhold, Digtet om Prindsessen med den lange Næse, da brugtes ved en Aftenunderholdning, strider ovenikjøbet imod en udtrykkelig Yttring i Baggesens Danfana, I, Side 287, hvor han i Anledning af den samme Aftenunderholdning taler om „den endnu ufødte Prindsesse med den lange Næse“.)

Tredie Deel.

Side 7, Linie 27: hun læs: han

- 29, — 3-4: Med blodneddnypte Teigner skal dit Huus bestryges. Teigner skulde have været skrevet Teiner o: Hlautreiner, Offertene, Offerqviste, Offerkoste (Norges Konge-Sagaer, I, oversatte af P. A. Munch, Christiania, 1859, Side 66: „Lautreiner kaldtes Redskaber, der vare gjorte som Stænkekvaste til Vievand; dermed skulde man bestryge ... Hovets Vegge.“)
- 58, — 31: At han læs: At han —
- 110, — 5: og Side 128, Linie 23: Thorgierdur læs: Thorgerdur
- 187, — 18: Rog, læs: Rog“,
- 189, — 24: Dællinger læs: Dællinger
- 195, — 21: Byde læs: byde
- 200, — 5-7: Evinger sin Glavind ... og flaaer den læs: Evinger sit Glavind...og flaaer det

(Det Første = B og C; det Andet = A. Det mindre Rigtige en Glavind forekommer vel hyppigst, men kan ikke kaldes „en constant Sprogbrug“ hos Oehl., som det hedder i Varr. til dette Sted og til XI, Side 103, Linie 12).

- 207, — 24-25:

Som da nu, som da nu,
Da de dræbte

læs:

Som nu, som nu,
Da de dræbte

(Stedet findes kun i Orig.-udgaven, Nordiske Digte, hvis Correctur er besørget meget maadeligt under Digterens Fraværelse).

Side 245, Linie 7: i Januar læs: den 9de Januar

— 249, efter Linie 10 mangler Følgende:

Oehl's Levnet, fortalt af ham selv, 1831, II, Side 123—124:

J Sakon Jarl fremstillede jeg en kraftig, gammel, vild, men snedig Hedning i Modsatning til en ung, blid, from, begejstret Christen. Christendommen skulde optræde ædel og reen, altsaa var jeg nødt til at forandre Olafs bigotte Sværmeri, der siden forlebede ham til mange Grusomheder. J Ulfken foragter Sakon sin forrige Rist, og bliver stor. Saaledes lyffedes det mig, at frembringe tragisk Birkning, og selv den Scene, hvor han offerer sin Son, rører mere, end den ryster, fordi hans Faderfiærlighed i Kampen med Overtroen træder saameget tydeligere frem.

— 289, Linie 22 (Var. til Side 96, Linie 27): flige læs: flige Syn

— 302, øverst, mangler Følgende:

Oehl's Levnet osv., II, Side 124:

Jeg feilede uden Tvivl deri, at jeg lod Stykket [Baldur hiin Gode] ende uden Trøst, med et Chor, der [tildeels] er en Efterligning af Oeschlos (i [Slutningen af] Perserne). Det havde været meget let, at lade Bala træde op tilsidst med en trostende Spaadom, som den virkelig findes i den gamle Mythologie. (Smkg. Anmærkningerne til III. Deel, Side 311, Linie 25 ff.)

— 305, Linie 12: handret læs: handlet

— 339, — 24, Var. til Side 221, Linie 2, læses saaledes: [saa som] Alle Kilderne osv.

Fjerde Deel.

Side 19, Linie 8 (og det tilsvarende Sted i Var.): rigtig læs: rigtigt

— 32, — 31: Danerhelte. læs: Danerhelte,

— 66, — 2: Betænkt læs: Betænk

— 137, — 10-15:

Nu syntes alle Farer mig forsvinde;
Nrel var Balborg fiær, som Balborg Nrel.
Jeg skued med Foragt hver ussel Fordom,
Der liig en Dævel vilde trodse Himlen
Og Englen i sin Fryd. Min Skiebne laae
Mig som en saaret Lindorm for min Fod.

læs:

Nu syntes alle Farer mig forsvundne.

Min Skiebne laae som Lindorm for min Fod,

(Det Første = A; det Andet = B, C og D.)

Side 157, Linie 2-3: Den Niding onsker sig nok samme Hilsen, som Inge fik paa Befesuden. Bekesuden er Navnet paa et Skib: bækisúðin, Bøgeskibet. See Heimskringla, Folio-udgaven, III, 1788, Side 382, 389, 391.

— 161, — 7: Erling læs: Erling

— 190, — 14: Er læs: Et

— 269, — 23-31. I det her omtalte Manuser. af Axel og Valborg har dette Stykke Navn af „Tragødie“.

— 291, — 30, Var. til Side 184, Linie 9, læses saaledes: *dyderige*] = M; A: *dyderigffe*

Femte Deel.

Side 3-5: Prolog (til Tragødien Correggio) burde have været indført i XVIII. Deel, Side 152, efter Linie 10. See XVIII, Side 324, Linie 26-31.

— 15, Linie 28: Med læs: Men

— 66, — 16: mener læs: mene

(Det Første = A, det Andet = B.)

— 129, — 14 (og den tilhørende Var.): skal du læs: du skal

— 155, — 22 (i nogle Expl.): for seent, for seent læs: for seent. for seent —

— 164, — 14: Magt læs: Magt —

— 192, — 28: er læs: et

— 212, — 25: Og du skalst worde min, min elskte Dronning! læs:...worde min, min elskte Dronning.

(Alle Originaludgaverne ende Linien med Punctum, og i B, C og D er Dronning forandret til *Wiv*.)

— 297, — 16: Giender læs: Ginder

— 306, — 11: fredsæle læs: fredsælle

— 320, efter Linie 28 tilføies:

Oehl.s Fortale til Tragødier, I, 1841:

Nogle af de meest yndede Stykker, der digtedes paa min første Reise, trængte i den anden Udgave især til Hilen, fornemmelig Correggio, der først var skrevet paa Tydsk, og hvoraf strax ved Hiemkomsten leveredes en temmelig flygtig Oversættelse.

Sjette Deel.

Side 8, Linie 8: Ditlev. læs: Treugott.

(A og B have: Ditlev, men udentvivl ved en Trykfeil; i C og D mangler dette Sted.)

— 31, — 10: Luftens læs: Luften

— 54, — 27: min læs: mig

— 105, — 2 (og den tilhørende Var.): hurtigt læs: hurtig

Side 184, Linie 4 ff.:

Du, som din Bolig har imellem Ekiolde, osv.
De tre første Verslinier af denne, i den ossianske Tone holdte Sang ere laante fra Begyndelsen af 5te Afdeling af Tjimora, der i Arfwidssons Oversættelse af de gaeliske Sange lyder saaledes:

Du, som midt ibland sköldar bor,
Fästad högt i den mörka sal,
Stig, o harpa, ned från ditt rum,
Och må jag höra din milda röst.

— 207, — 7: os! læs: os.

— 260, — 25: Af! var det for læs: Af! det var for

(Det Første er en Trykfeil, der fra A og B er gaaet over i nærværende Udgave; det Sidste = C og D.)

Syvende Deel.

Side 112, Linie 31: sin Glavind læs: sit Glavind

(Det Første = M; det Andet = A og B.)

— 159, — 16: Saducæer læs: Sadducæer

— 168, — 28-29, og Side 169, Linie 3-4:

Engstes derfor ei mit Bryst,
Ekhen sig vil fjerne —
Haabet atter mig til Trøst
Blinker som en Stjerne.

læs:

Troer jeg dog en bedre Baar
Hjst, hvor Nyset blinker.
Englen i sin Stiernegård
Mig fra Mulmet vinker.

(See Var.; den nye Læsemaade = B.)

— 190, — 30-31:

til dig, end du til mig.

Saa deel

læs:

til dig, end du til mig.

Tilgiv et Faderbryst! Fortvivlelsen
Kun skummer som et vildt, affindigt Dyr,
Dg saarer, sonderflider, hvad den moder;
Men Glæden breder sig som Livets Træ,
Dg vinker sine Venner i sin Skygge.
Saa deel

Den nye Læsemaade er den oprindelige med en lille Afvigelse, som sees af Var., der forandres saaledes: til dig, end du til] = C; A: til Jer, end J til

— 198, — 3: Noget læs: Noget

— 228, — 26: Der læs: Det

Side 298, Linie 4: Med læs: Men

(Det Første er A's Trykfeil, som er rettet i B.)

- 345, — 12: Ordene „navnlig Fru Frederikke Brun" gaae ud. Da Oehl., ifølge Erindr., IV, Side 153, paa den Tid Fostbrødrene udkom, ikke omgikkes Fru Brun, kan den Efterretning, nærværende Udg. havde faaet om hendes Indflydelse paa dette Stykkes Omarbejdelse, neppe være rigtig.
- 346, — 2: Efter Ordet ender indskydes Følgende: I et Brev til nuværende Professor P. Hjort. dat. d. 3. Febr. 1818 (Kritiske Bidrag osv. af P. Hjort, literærhistorisk Afdeling, I, 1862, Side 103), skriver Oehl.: Efter at Fostbrødrene vare komne ud, faldt det mig ind, at Stykket vilde vinde ved at ende tragisk (uden Udsnit); jeg blev opmærksom derpaa ved nogle Benner's Mitring, forandrede det, lod Arkene omtrykke med 80 Rbdlers Tab — og jeg er vis paa, Stykket har vundet betydeligt.

Ottende Deel.

Side 130, Linie 28: bæsmærk læs: bæsmørk

- 199, — 9: Min læs: Mit
- 248, — 13: frygtelige læs: frygtelige —
- 277, — 1-2: i Aaret 1826, og udkom læs: i Aaret 1826 (Stykket indsendtes til Theaterdirectionen d. 24de November samme Aar), og udkom
- 333, — 18, Var. til Side 167, Linie 20, læses saaledes: trænger] = B; A: træger

Niende Deel.

Side 20, Linie 16: dem læs: den

(Det Første = C, det Andet = A.)

- 25, — 13-14:

fun Dumheden negter.

Ut til Dyrenes Elægt bør ei regnes Insector.

Correct burde det have heddet:...bør og regnes Insector.

- 53, — 25: Sytte høiest læs: Sytte, høiest
- 58, — 11: Lovendals Gallei læs: Lovendahls Galei
- 69, — 23: Melanchton læs: Melanchthon
- 278, — 24: Dronning Margareta er forfattet i Aaret 1833. Hertil føies: før Oehl. i August Maaned reiste til Norge; see XXI. Deel, Side 254, Linie 30.

Tiende Deel.

Side 60, Linie 19: Hyppodromen læs: Hippodromen

(Oehl. skrev ofte urigtigen Hyppodrom, Hyppogrif, hvilken Feil nærværende Udg. paa de fleste Steder har rettet, men paa nogle — saaledes som her — ladet staae.)

- Side 107, Linie 10: dem læs: Dem
 — 108, — 11: vil skal læs: vi skal
 — 136, — 24: Folk læs: Flok
 — 177, — 12: var læs: vor
 — 205, — 29: Guder, læs: Guder
 — 256, — 8: Bestalenhed. læs: Bestalenhed?
 — 283, — 1-2: De italienske Røvere er sandsynligviis forfattet i Aaret 1834 (Stykket opførtes første Gang den 28de Februar 1835 paa det kongelige Theater), og udkom læs: De ital. Røvere var skrevet i Marts 1834 (see Kbhns-posten, Nr. 50, 11te Marts), og udkom
 — —, efter Linie 16 mangler Følgende:
 Søndagsblad. Red. og udg. af A. P. Liunge. 1ste Aargang. Nr. 15. Den 12te April 1835.

Svar paa Artikelen i Søndagsbladet Nr. 14
 om De italienske Røvere.

Det er uden Tvivl en skæb Anskuelse af dramatisk Digtekunst, at der i et Drama aldrig bør fremtræde Nidinger aldeles blottede for moralske Egenskaber. Det er den dramatiske Digters Kald, at fremstille betydningsfulde Billeder af Livet, og det kan ikke skee ved altid tildeels at ignorere eller formindste det Slette og Døde, der bevæger sig i Livet med saamegen Kraft, eller at sminke det med oieblikkelig Blodhed. Det er ikke umoralskt, at skildre en slet Character sandtru; mange Digtere have tværtimod feilet ved at svække den Indignation, som Ondskaben bør vække, ved falsk Sentimentalitet, ved oieblikkelig Fortrydelse, ved Forbryderes praleriske, forfængelige Tirader og Forelæsninger over egen Slethed. Det er det, som Wessel i sin Kiærlighed uden Strømper saa herligt spoger med, naar han lader Mette sige:

„Du gaaer saa snart, Johan? Jeg kan dig ikke dolge,
 Jeg havde ikke tænkt, det kostede saa lidt
 For en ophoiet Siæl at gøre saadant Skridt.
 Viis ikke Lasten frem fra den luslidte Side!
 De Store synde vel i Grunden, som de Smaa;
 Men Maaden, som Enhver sin Synd udøver paa,
 Den Gne gjør til Helt, den Anden til en Stodder. —
 Bræng Munden, vri din Krop, bær dig som du var gal,
 Og naar du det har gjort — bestiæl saa din Rival!”

Denne falske Unger er væmmelig, den berøver den poetiske Forbryder det Gnest, som gjør ham poetisk, sin Kraft; og den Medlidenhed, som Kortsynetheden eller Uersfarenheden derfor kunde yde ham, er taabelig.

Selv Hovedpersonen i en Tragodie kan være en Niding; det har Shakespearer viist i sin Richard den Tredie. Hans

Jago har man altid beundret som en særdeles poetisk Character, skiondt uden Funke af Moralitet.

De italienske Rovere er ingen Tragodie, men et tragisk Drama. Massaroni er ikke Helten i Stykket, Interessen i dette Stykke er ikke for en enkelt Person, men for en Handling. Dette Drama er mere characteristisk, end idealsk; og i et Portrait af Livet (som det i Italien desværre ofte endnu finder Sted) kunde Digteren ikke forstyrre Hovedmotivet og Localfarven. At der ligger noget Mærkværdigt og Tragisk i den besynderlige Mai-vitet, hvormed de italienske Rovere begaae de gyseligste Forbrydelser, uden at indsee det egentlige Slette deri, naar de blot affinde sig med deres Helgen; at den christelige og philosophiske Humanitet, som har gjort store Fremskridt i det nordligere Europa, staaer i største Modsatning hertil — det kan vel ikke negtes. Stykkets Fabel og Idee bestaaer netop i Skildringen af denne Modsatning. Den ærlige Richter, og Treumann med sin uskyldige Son danne Contraster til hine phantastiske Forbrydere. Hvis Digteren lod Massaroni selv „tænke og reflectere“ over sine Forbrydelser, blev Massaroni en Uting. Han maa selv være uvidende derom, hvis han skal beholde sit Væsen og ikke blot være en Marionet uden Sandhed og Natur. Saaledes som han fremtræder, er han dog ikke blottet for alle gode Egenskaber: han er tapper, veltalende, begejstret, snild, og for sin Kiærlighed til Marielisa sætter han sit Liv i den dødsfarligste Fare. Flere Lysstraaler kunde Digteren ikke give dette Skysgebilled, naar ikke Skyggen ganske skulde forsvinde og opløse sig i Taage.

Forfatteren til De italienske Rovere.

Ellevte Deel.

Side 3, Linie 4: Sluf læs: Slaf

— 16, — 30: Men læs: Men —

— 43, — 1: Eng læs: Eng

— 103, — 12: en god og prægtig Glavind læs: et godt og prægtigt Glavind

(Det Første = B; det Andet = A.)

— 168, — 25: træffe— læs: træffe.

— 255, — 2: Tragisk læs: Et tragisk

(Det Første = B; det Andet = A.)

— 293, — 15: mortes læs: mor'des

— 341, — 7: Med læs: Men

Linie 17-18: Hvis Digteren lod Massaroni selv „tænke og reflectere“] I den korte Artikel, som Digteren besvarer, hedder det, at Massaroni „er en endnu større Rasphuscandidat“, end Hauchs Don Juan, „som dog tænker og reflecterer“.

Side 388, efter Linie 10 tilføies:

I Bladet Dagen for 1839, Nr. 84, findes af Oehl. følgende Inserat, angaaende hvis første Sætning Skuespiller Holst i et senere Nr. af samme Blad anmærkede, at Oehl. havde misforstaaet hans Anmodning, der gik ud paa en offentlig Erklæring fra Digteren om at Holst havde bedet sig fritaget for at spille Rollen, da han følte den over sine Kræfter, og at han kun havde modtaget den paa hans udtrykkelige Forlangende.

Herr Skuespiller Holst har ønsket, at jeg offentlig skulde yttre mine Tanker om hans Fremstilling af Knud den Stores Rolle. Jeg beder derfor Dagens Udgiver have den Godhed at meddele sine Læsere følgende Linier.

Da jeg aldrig seer de første Forestillinger af mine Stykker, før der i Publicum har yttret sig en Mening om dem, saa jeg heller ikke Knud den Store de tvende første Aftener. Det var en almindelig Mening, at Spillet den første Gang var gaaet noget mat — hvortil vel især tilfældige Uordener bidroge. Hvor vidt denne Feil i det Hele kan have haft nogen Indflydelse paa Herr Holst's Epil, kan jeg, som var fraværende, ikke bedømme; men de tvende, for mig hæderlige, Anmeldelser af to forskellige Forfattere i dette Blad omtale kun i Forbigaaende den første Forestilling; og den første Anmelder tog strax ved anden Forestilling sin Dadel tilbage, og yttrede, at Alting anden Gang var gaaet langt bedre, til almindelig Tilfredshed.

Den tredie Aften var jeg tilstede, og fandt, at Herr Holst spillede sin Rolle fortræffeligt. Han gav Knud, der endnu her er i den unge Alder, med Eidsadel, Riikhed, Munterhed, Lands- overvægt i de første Acter, og siden med dyb naturlig Følelse, ægte christelig Anger, skiondt alid endnu Helt og kraftig, uden smaalig Sonderknuselse, saa at han forbandt en høj Ironie, belærende for Folket, med sin egen ærlige fromme Ydmygelse. Alt dette, forbunden med hans skionne mandige Udvortes, kunde ikke Andet end behage, og jeg er ogsaa vis paa, at hans Epil har tilfredsstillet Fleerheden af de Dannede og Kunstforstandige, saavel som Mængden. Alt, hvad der kunde ønskes hos Herr Holst i noget stærkere Grad, er Stemmen, hvilken — dog langt fra at være svag og ubøielig, tværtimod smuk og tonefuld — ikke har den Kraft, som Herr Nielsens, at give den tragiske Pathos i sit rystende Fortissimo. Dette er unegtelig, forbunden med mange andre ypperlige Egenskaber, et Fortrin hos Herr Nielsen; men jeg troer ogsaa at kunne sige med Bilsighed, at Herr Holst har sine Fortrin. Det vilde være unødvendigt, at opregne alle de herlige Fremstillinger, hvorved Hr. Nielsen i mange Aar har hædret mine Stykker; men Herr Holst har ogsaa udmærket sig i dem, og jeg vil blot nævne hans Otto i Erik og Abel, hans Olaf i Hakon Jarl, og især hans ypperlige Kalf Arnason i

Slaf den Hellige, for at faae Mange til at være af min Mening.

Hvorfor jeg nu denne Gang bad Herr Holst, og ikke Herr Nielsen, om at spille Hovedrollen, vil jeg sige, for at forekomme Misforstaaelse.

Med al Hoiagtelse for Herr Nielsens udmærkede Talent, med al Taknemmelighed for hans Kunstnerhielp, hvilken jeg ofte varmt har yttret ham, kunde jeg vel gierne engang tilbyde en anden udmærket Skuespiller en Hovedrolle i et af mine Stykker, om aldrig for Andet — til en Forandring, og for at denne Mand ogsaa kunde faae Leilighed til at vise sig meer, end sædvanligt. Men her i Knud den Store havde det endnu en anden Grund. Da Knud fremtræder som den Landsovervægtige, der betvinger den stærke legemlige Kraft, var det mig af Vigtighed, at fremstille ham i et saadant personligt Forhold til Edmund. Det ligger i Poesiens Væsen, at individualisere Ideerne, og jo mere Personligheden kan understøtte det Individuelle, des klarere bliver det for Tilskuerne. Historien har selv ofte ironiseret med den raa Kraft, der betvinges af Landens Overvægt, ved at lade mange af sine største Helte være smaae eller spinflere af Bort, end de fiirskaarne Kæmper, der adlode dem. Saaledes: Alexander, Frederik den Anden, Prinds Eugen, Napoleon. Alle Knuds Samtaler med Edmund, deres hele personlige Forhold grunder sig tildeels paa denne Forskiellighed. Jeg havde reent maattet omarbejde 1ste og 2den Act, det vil sige — Stykket var blevet rykket i sine Grundlag, hvis ikke Edmund var bleven større og legemligstærkere, end Knud.

Dette har vist ogsaa Herr Nielsen erkjendt, og hvad jeg her yttre, beder jeg ikke at betragte som talt til ham, men til dem, der ikke ret kjende Forholdene, eller ikke ret have overveiet dem, og derfor maaskee kunde mistyde min Fremgangsmaade.

At Herr Nielsen ikke strax onskede at spille Edmund, kom heller ikke af Mishag med mine Forslag, men tværtimod af en alt for vidt drevet Betænkkelighed, da han troede ikke meer at passe sig for Elskerfaget — hvori vi dog alle give ham Ret. Hvor der er Kraft, Galselse, Begeistring og Sundhed, der er Ungdom, det vil sige blomstrende Livsfriskhed, og kan dette forbindes med en Kunst, som den ganske Unga endnu ikke er i Besiddelse af — desbedre!

For hans kraftige Fremstilling af Edmund takker jeg ham; og jeg takker ved denne Leilighed det hele Personale, der spillede i Stykket, da mig synes, det i det Hele gik meget godt den tredie Aften, og det var, saavidt jeg har mærket, den almindelige Mening. At jeg først og fornemmelig takker hende, der staaer som Stjerne af første Rang paa vort Theaters Himmel, er vel i sin Orden. Allerede før havde hun glædet mig ved

den hypperlige Fremstilling af min lille Skuespiller; og nu som Thm — er det muligt, at en Dvinde med saa megen Ynde og Fiinhed, saa hypperligt kan spille en Dreng? Men det er det Barnligsskionne (der ligesaa vel tilhører Drengen, som Pigen), hun ved slige Leiligheder fremstiller. Hele Publicum deelte denne skionne Nydelse; men man tænke sig, hvilken Nydelse det er for en Forfatter, at see en fremmed Genius skue ind i sin Siæls Jnderste, og være Tolk for Følelser, han selv ikke med Ord var i Stand til klart nok at udtrykke! Mad. Holst fremtraadte ædel og poetisk, som en skion Diana, i Aldgithas Rolle; som en romantisk Maane, der forsvandt i Mørket, da den mistede sin Sol. Man har dadlet Mad. Hansen [som Emma]; men jeg fandt hende naturlig og yndig den tredje Aften. Det kan nok være, at hun de foregaaende Gange ved med en vis Angstelig-
hed at giøre sig alt for megen Image er falden i det Manie-
reerte. Men man begynder ikke strax med at være fuldendte Kunstnere, og man gjør ikke vel i at bortskrække Begyndere med alt for megen Streng-
hed.

Saaledes var jo nylig Jomfru Rosod nær bortskræmmet, fordi hun, tildeels af Angst, sang nogle Toner falsk som Adelaide i Røverborgen. Da hun atter vovede sig frem som Møller-
konen i Sovedrikken, behagede hun, og siden som Peki i Prindsen af China.

Mad. Hansen har vist Talent for det Comiske som den hjemkomne Nabobs Datter, som Mulattinden i Capriciosa &c.; jeg tvivler ikke om at hun ogsaa vil behage i det Elegiskroman-
tiske, naar hun faaer Leilighed dertil, Dvælsse deri, og Modet ikke strax betages hende. Jomfru Ryge, der alt har vist sit Talent i store Roller, var god som Estrid, og vil blive endnu bedre, naar hun giver Rollen lidt mere heroisk.

Som Biskoppen viste vor herlige Ryge stærke, varme Straaler i skion Aftenrøde af den Sol, der med befrugtende Kraft virkede i hans Kunstbanes Middag. Kraghs hypperlige Cadrik Streon har faaet almindelig Anerkjendelse. Den Guldkommenhed, hvor-
med Phister spillede Steen Skaftejons lille Rolle, maatte, netop fordi det var saa fint og prationsløst, ikke strax blive bemærket. Der horer en Mester til slige Roller, hvor saa, men characteristiske Træk saa let kunne udviskes af en uersfaren Haand. Recensenten i Dagen af Knud den Store har vist, at denne Rolle ikke er ubetydelig.

Endnu staaer tilbage at omtale een vigtig Rolle: Alf Jarl. Man har strengt dadlet Herr Kirchheiner; og hvorledes han har spillet de foregaaende Aftener, veed jeg ikke; men det veed jeg, at der

Linie 20 og 21: som] Orig.: i

— 36: strax blive bemærket] Orig.: strax bemærket

den tredie Aften Intet var at udsætte paa hans Spil, hvori Mange vare enige med mig. I Slaf den Hellige spillede han Sigurd Alfson saa godt, at jeg ikke betænkte mig paa at tildele ham denne Rolle, hvortil et mandigt, but, og dog godhiertigt Væsen horer, hvilket Herr Kirchheiner — med Glid og Eftertanke — vel er i Stand til at giengive.

- Side 12, Linie 18: forsikfrer læs: forsikke
 — 81, — 27-28: Velkomst læs: Velkomst,
 — 125, — 20: Columbo læs: Colombo
 — 165, — 8: Folf læs: Flof
 — 218, — 20: min læs: mit
 — 237, — 8: Ven læs: Ven —
 — 283, — 18: træffes læs: træffer
 — 302, — 27: Haand, læs: Haand

Trettende Deel.

Side 31, Linie 28: er nofsom befiendt læs: ere nofsom befiendte (Det Første = B, det Andet = A, og netop characteristisk for den Person, det er lagt i Munden.)

- 58, — 3: gif læs: gib
 — 154, — 30: vinfer læs: virfer
 — 329, — 4-5: Sommerne 1803 og 1804 læs: Sommerne 1802 og 1803

Fjortende Deel.

Side 207, Linie 29: Bore læs: Bor

- 339, — 17 (og tilhørende Var.): Fernandes læs: Fernandez
 — 367-368: Til de litterair-historiske Oplysninger om Robinson i England føies efter Conferentsraad Hauchs Meddelelse Følgende. Under Udarbeidelsen af dette Stykke var det Oehl.s Plan, at Selkirk tilsidst, efter ligesom at have fundet sin Ø igjen i Klippehulen, og efter at have sunget sin Sang, skulde blive siddende stille og findes død, og derefter skulde først de Elskende forenes. Men af Frygt for at Publicum skulde blive kjed af saa ofte at see Digterens Stykker ende med Heltens Død, fik Fru Oehl. sin Mand, nagtet Hauchs ivrige Modstand, overtalt til at forandre denne Plan.

Femtende Deel.

Side 17, Linie 8: rund læs: runde

- 126, — 21: Ei læs: Er
 — 163, — 27: Rummer læs: Rummer!
 — 177, — 9: ret? læs: det?

Side 259, Linie 5: Iiblig læs: Iibagtig

— 266, — 2: Hiemmegiort læs: hiemmegiort

— 278, — 30-32: Flugten af Klostret maa antages forfattet i Aaret 1824 osv. læs: Flugten af Klostret er ikke, som man skulde troe efter Indledningsdigtet (34 Aar efter Mozarts Cosi fan tutte), forfattet i 1824, men ifølge en opbevaret Billet af 10de April 1826 fra Oehl. til J. Collin skrevet i Marts og Begyndelsen af April 1826, efter Billedet og Busten og Overilelsen, og udkom i Skuespil af

— 285, efter Linie 8 mangler Følgende:

Oehls Erindr., I, Side 112:

Omtrent 30 Aar derefter [efter at den danske Oversættelse af Cosi fan tutte: Veddemaal et eller Elskernes Skole, den 19de Oct. 1798 var bleven udpebet paa det kgl. Theater] søgte jeg at redde det Meste af denne skionne Musik ved det dristige Foretagende, at underlægge den en anden Text. Enkelte Tilskuere, der vel deels havde historisk Efterretning om Cosi fan tutte's foregaaende Skiebne, deels havde et Horn i Siden paa mig, vilde begynde, hvor Forsædrene slap; men Bifaldet vandt Overhaand, Stykket blev flere Gange opført for fuldt Hus, og skiondt naturligtvis et saadant Arbejde, hvis hele Stræben gik ud paa at redde et andet Kunstværk fra Nonsens og Forglemmelse, ikke kunde have noget betydeligt eget Værd, vilde dog vist mange Musikelskere endnu fornøje sig ved engang imellem at høre Mozarts deilige Musik med Ord til, der ikke forstyrre Hørelsen, men ledsage og udtale den.

— 286, — 19: Billedet og Busten udkom læs: Billedet og Busten er ifølge en opbevaret Billet af 26de Februar 1826 fra Oehl. til J. Collin skrevet umiddelbart før Overilelsen, hvormed Digteren var færdig den nævnte Dag. Stykket udkom

Sextende Deel.

Side 265, Linie 11-13:

viste Bendir. — Ja,
Maria! naar du det erfoer!
Held dig

læs:

viste Bendir. — Ja,
Jeg fik en Kiste til mit Liig,
Dg føler mig nu som en Rig,
Der gierrig giemmer Guld, Rubin
For Dagen i sit mørke Skrin,
Alt Ingen skal deraf faae Gavn.
Jeg skal ei møtte Markens Ravn,
Den stakkels Fugl! Det gjør mig fro?

Dg laae min Krop i Fuglens Kro
 Saa godt ei, som i sorten Jord?
 O, Menneſke! din Svaghed ſtor
 Beſtändig leger med din Kraft —
 Et hærdeſt Epyd paa mere Skaf.
 Maria! hulde, blide Noer!
 Held dig

(Det Førſte = B, det Andet = A.)

Side 307, Linie 1: Overſiſſen udkom læs: Overſiſſen, førſt kaldet Amors Hevn, var ifølge en opbevaret Billet af 26de Februar 1826 fra Oehl. til J. Collin færdigt fra Digterens Haand den nævnte Dag. Stykket, der, ligesom det endnu tidligere Billedet og Busten, ſkulde have ſtaaet foran Flugten af Kloſteret, udkom

Syttende Deel.

Side 123, Linie 25: det læs: der

— 160, — 11: mere læs: meer

— 238, — 24: har læs: var

— 263, — 29-30: Metamorphoſiſ læs: Metamorphoſis

— 294, — 19-20: en Skole for umyndige Born under ſex Aar. Jeg vil falde den *Prima vera*. Ved *Prima vera* mener Oehl. nok *Primula veris*, ſom han ogsaa i Øen i Sydhavet, XXVII, Side 434, Var. til Side 250, Linie 6-7, kalder ſaaledes.

— 314, — 17: lovt er læs: lovt — er

Attende Deel.

Side 1-89: Garrick i Frankrig var ſkrevet i Auguſt 1843 (ſee Side 323). Stykket er altsaa ældre end Gienfærdet paa Herluſholm, og burde have ſtaaet foran dette.

Overſkriften over Side 165: 1812 læs: 1813

Overſkriften over Side 171: Epilog læs: og Epilog

Overſkriften over Side 175: 1814 læs: 1815

Overſkriften over Side 183: 1815 læs: 1816

Side 242, Linie 5: ſtjertes læs: ſtj'rdes

— 301, — 24: Regnar læs: Regner

— 318-20: Jubel-Prolog for det Dramatiſke Selskab i Bergen osv. Til dette Digt har nærv. Udgiver ſiden fundet en tidligere Kilde: Berlingske Tid., 1844, No. 55, den 27de Februar. Digtet er altsaa ældre end Prologen af Juni 1845.

— 318, Linie 19-20: Jubel-Prolog for det læs efter Berl. Tid.: Jubel-Prolog, fremsagt i det

— 319, — 27: Frem læs efter Berl. Tid.: Frem

- Side 320, Linie 1: Genius først slog læs efter Berl. Tid.: Genius
slog
— —, — 26: Det er en værdig Høitidsfest læs efter Berl. Tid.:
Er en alvorlig Høitidsfest
— —, — 28: Glæde læs efter Berl. Tid.: Glæder
— —, — 29: kraftigt læs efter Berl. Tid.: værdigt

Nittende Deel.

- Side 27-33. De to Digte til den 2den April 1802 burde have
staaet efter de fem af Fortællingen Erik og Roller
(Side 34-42).
— 156, Linie 13: Gipsbilledet læs: Gipsbilledet
— 185, — 5: viser læs: vise
— 215, — 3: ofser læs: ofser
— 216, — 1: Saducæerne læs: Sadducæerne
— 258-261. Digtet Den lille Guds-Engel findes i sin rette
Form i XXIII. Deel, Side 267-272.
— 307, — 19-20: 1845; og læs: 1845, Hrolf Krake. Et
Helteedigt af A. Oehl. 1847; og

Tyvende Deel.

- Side 19. Foran Digtet Da jeg reiste til Italien skulde have
staaet de to af 6te og 11te Juni 1808 til Madame Johann-
sen og til Madame Labouchere, der findes i XXIII.
Deel, Side 272-275.
— 24-25: Til en norsk Veninde i Frankrig. Disse to
Stropher ere en til urigtig Tid henført urigtig Redaction af
Digtet til Madame Labouchere.
— 75, efter Linie 8, indskydes Følgende:

Til Camma Rahbek.

Med Digtninger, I, 1811.

Edle Camma! færlig du modtage
Bogen, thi jeg færlig ffienfer den.
Mindes dig din Ungdomsven
Og henfarne Dage!

I din Hyttes Ly i Fordumstide
Første Gang jeg Christiane fandt.
Jeg et Hierte fra dig vandt,
Roved dig en Søster fra din Side.

Du tilgav mit Nan, jeg blev din Broder.
 Næste Vaar til Giengield i din Braa
 Bringer jeg to Engle smaae,
 Der skal elske dig, som deres Moder.

Hav dem stedse fæd, og bøv dit Dre
 Nu, som for, til deres Faders Sang!
 Du har hørt ham første Gang,
 Du bør venligt ham til Graven høre.

(Dette Digt, skrevet med Oehl.s egen Haand, er klæbet foran i et Exemplar af Bogen, hvilket nu findes i Sorø Academies Bogsamling. Angaaende Løftet om at bringe to Engle næste Vaar maa mærkes, at Oehl.s Kone, tre Maaneder efter at Bogen var udkommen, skjænkede ham det første Barn.)

Side 76, Linie 3: fredfæle læs: fredfælle

— 95. Foran Digtet til Fru Fred. Brun: skulde have staaet Sang for det Harmoniske Selskab i Anledning af Kongens Fødselsdag. Den 28de Januar 1813, som findes i XXIII. Deel, Side 275-277.

— 106-107: Til Ludvig Heiberg. Dette Digt er senere trykt efter Orig.msript i Breve fra og til J. L. Heiberg, 1862, Side 50-52, hvor det bærer Datum: Den 25de December 1813, og har fire smaae Afvigelser, som nu blive de gjældende:

— 106, — 4: barnligt Ekionne læs: Barnligtffionne

— —, — 9: selsomt smyfte læs: selsomtsmyfte

— 107, — 10: Kæmper-Geg læs: Kæmpe-Geg

— —, — 22: tragiff ædle læs: tragiffædle

— 227. Foran Skildpaddevise burde have staaet Selkirk i Robinsonshulen (XXI, Side 12-15), der efter Conferentsraad C. Hauchs ovenfor til XIV. Deels Side 367-368 meddeelte Oplysning maa antages forfattet samtidigt med Comødien Robinson i England henimod Slutningen af 1818.

— 245, — 3: *Angulus* læs: *Angulus*

— 311, — 11: 138 læs: 238

— 326, — 9, mangler den Notits, at Digtet Skolerne og Kirken, foruden i de anførte Kilder, findes i Halvhundrede Digte af Oehl., 1845.

— 330, i Anm. til Side 214, mangler Følgende: I Anledning af Kongens og Dronningens Hjemkomst den 14de September 1817 fra en Reise i Hertugdømmerne foranstaltede det borgerlige Infanterie i Kbhn. kort Tid efter en Fest paa Skydebanen, hvortil Oehl. medbragte Dansk Borgersang. Den er aftrykt i Dansk Statstidende, 1817, No. 95, den 28de November.

En og tyvende Deel.

Side 12-15: Selkirk i Robinsonshulen. Dette Digts rette Plads maa antages at være i XX. Deel mellem Side 226 og 227.

- 51, Linie 26: Dannebiv læs: Danebiv
(See Var. dertil, Side 316.)
- 56, — 19: Nord, læs: Nord
- 81, — 15: brænder; læs: brænder.
- 85. Foran Digtet til Prinds Christian Frederiks Fødselsdag 1826 skulde det i XXIII. Deel, Side 277, indførte Til Madame Anna Wexschall, den 4de September 1826, have havt sin Plads.
- 112. Foran Digtet til Prinds Christian Frederiks Fødselsdag 1827 skulde det i XXIII. Deel, Side 277-278, indførte Til Madame Anna Wexschall, den 4de September 1827, have havt sin Plads.
- 309, — 9, tilføies: Oehls Levnet, II, 1831, Side 329-330.

To og tyvende Deel.

Side 193. Foran Digtet Til Beskow skulde have staaet Den underlige Nattergal, der findes Side 202-204.

- 263. Foran Digtet Med J. P. Mynsters Portrait skulde have staaet: Da man dømte Aanden af mig, der findes i XXIII. Deel, Side 5-6.

Tre og tyvende Deel.

Side 5-6. Om den rette Plads for Digtet Da man dømte Aanden af mig see ovenfor, Rettelsen til XXII. Deels Side 263, og nedenfor, Rettelsen til XXIII. Deels Side 281-282.

- 253, efter Linie 18, tilføies:

Cantate

ved Indvielsen af Kiøbenhavns Amts
Thing- og Arrest-Huus.

Den 18de December 1848.

For Taler.

Retfærdighed maa Skionhed love,
Den smykker ogsaa Kunstens Krands;
Og vidner ei om ædel Sands
Steenringen i de gamle Skove,

Endnu bestraalt af Solens Glands,
 Ei skyldet bort af Tidens Bove?
 Hvor Ulfer under Lovet drømte,
 Sad Mimer vaagen i sin Ring;
 Der Balder og Forsete domte
 Paa Nordens gamle Kongething.

Men i den mørke Middelalder,
 Da Frigg og Frei vort Land forlod,
 Da Loke havde myrdet Balder,
 Og Christi Ord man misforstod —
 Man fæle Fængsel mure lod;
 Og dybt i Jordens Indelukke
 Den usle Fange maatte sukke.
 Det kaldte man, at skaane Blod.

I lyse Tid op Hallen lyser;
 Og hvor Metfærdigheden boer,
 Ei raser, som en Jette, Thor,
 Ei af Ulfyldigheden gyses.
 Der lyder Billighedens Bud;
 Guds hellige Sol op Hiertet klarer,
 For Hevn og Grumhed det bevarer,
 Run streng mod Last. Det give Gud!

Efter Taler.

Saadan med elskte Drot og Folk
 Indvied vi med Sang og Tale
 Til Fremtids Brug nybygte Sale.
 Vær, Haab! vær Fremtids glade Folk.
 Her Themis uden Dienbaand
 Ei blændes vil af Sandheds Straaler;
 Hun veie Ret paa sine Skaaler
 Med Sværdet i en skaansom Haand!

Kilden til dette Digt er et særskilt Tryk, 2 upag. Blade 8vo, tilh. Verd.: *Cantate ved Indvielsen af Københavns Amts Thing- og Arresthuus, den 18 December 1848. Texten af Conferentsraad, Commandeur A. Öhlenschläger. Musiken af Syngemester Rung.*

Side 281, sidste Linie, til Side 282, Linie 4: Anledningen maa formodentlig søges i J. L. Heibergs Prosaiske Skrifter, I, der udkom i Mai 1841 med et uforandret Optryk af den Polemik, som Kbhn.s flyvende Post i Slutningen af 1828 førte med Oehl. læs: Anledningen maa uidentvivl søges i

J. L. Heibergs tydske Recension af Marmier's *Histoire de la littérature en Danemark et en Suède* (*Jahrbücher für wissenschaftliche Kritik*, 1840, I; J. L. Heibergs *Prosaiske Skrifter*, III, 1861), i hvilken Recension Forholdet imellem Oehl. og Baggesen udførligt omtales, og den Ytring forekommer: „so klang durch Baggesen's ganze Polemik . . . das leise . . . Wort: Oehlenschläger ist geistlos geworden.“ — Digtets rette Plads er i XXII. Deel, Side 263, foran det Med J. P. Mynsters Portrait.

Fire og tyvende Deel.

Side 170, Linie 13: Tiffien læs: Tifien

- 367, — 25, mangler den Bemærkning, at Oehl. har behandlet Fortællingen om Gefion og Gylfes Sønner endnu en Gang, nemlig i Nordens Guder, XXIX. Deels Side 198-204.
- 377, — 16, tilføies: Oehl.s Erindr., II, Side 188: I min Romance Rosentræerne har jeg forenet en gammel Legende med min Erindring om denne herlige Domkirke (Brunelleschis i Florents).

Fem og tyvende Deel.

Side 44, Linie 21 (og den tilhørende Var.): egenmægtig læs: egenmægtigt

- 52, — 22: Ginnistan læs: Ginnistan
- 149, — 1: aldeles ikke læs: ikke aldeles
(Var. til dette Sted, Side 295, falder bort.)
- 245, — 12-13 (og den tilhørende Var.): Melancholff, Uroligt læs: Melancholfft, Uroligt
- 269, — 13: Vometiv læs: Vomitiv
(Vometiv staaer i alle Udg., men maa betragtes som en Trykfeil.)
- 293, efter Linie 15 mangler Følgende: Oehl.s Erindr., II, Side 189: Løverdagen mellem Langfredag og første Paasfedag [1809] saae jeg det Optog med Strykeriboggen uden for Domkirken [i Florents], som jeg siden har benyttet i min Novelle Høfferidderne [Side 149—150].

Sex og tyvende Deel.

Side 19-86: Den bløge Ridder. Under Redactionen af denne Novelle er ved en Forglemmelse een Kilde ganske forbigaaet: Digteterværker af Oehl., VIII, 1837. Heldigviis har denne Forglemmelse kun havt ringe Indflydelse paa Texten.

Side 23, Linie 3-4: til et findrigt Liv. Hver læs: til noget Bedre.
Hver

(Det Første = 1832, det Andet = 1837; 1846 mangler.)

— 28, — 26: flige Emorerier læs efter 1837: fligt Emoreri
(See Var. Side 225)

— 36, — 23: Livomstændigheder læs: Livsomstændigheder

— 72, — 22: som Fader Thorvald havde læs: som Faderen
havde

(Det Første er nærvær. Udgaves Trykfeil; det Sidste
= 1837 og 1846. 1832 har: som Fader Thorvald ogsaa havde
Varianten til dette Sted, Side 229, er urigtig.)

— 74, — 28: onsfede? læs: onsfede.

— 75, — 31: ikke ret fatte læs: ikke fatte

(Det Første = 1832, det Andet = 1837.)

— 139, — 16: sin læs: sig

— 229, — 7-12. Denne Variant læses saaledes: Side 69,
Linie 21: lovede at opfylde det. Ridder Nage] = 1837; 1832:
lovede at bringe det i Opfyldelse, thi dengang kendte man endnu
intet til den store Uffky for Begravelser i Kirker. Ridder Nage

— 240, — 14: (B) Oehl.s Digterværker læs: (B) Digter-
værker af Oehl., VIII, 1837. (C) Oehl.s Digterværker

— —, sidste Linie, tilføies: Smlg. XVII, Side 346, Var. til
Side 317, Linie 31.

— 243, Linie 13, Var. til Side 156, Linie 9: = B læs: = C

— —, — 21, Var. til Side 160, Linie 20: = B læs: = C

— —, — 25, Var. til Side 169, Linie 23: A og B læs: A,
B og C

Syv og tyvende Deel.

Side 12, Linie 24: sariske læs: sachiske

— 25, — 8: Eberhard vilde forsvare sig; men læs: Eberhard
undskyldte sig rodmende; men

(Var. til dette Sted, Side 364, falder bort. See Side
353, Anm.)

— 30, — 12: havdet læs: havde

— 36, — 27-28: forstaae." — "En from Begeistring har taarnet
disse Steenmasser til Himlen," sagde Eberhard. — "Ja læs: for-
staae." — "De meente jo dog selv," svarede Eberhard, "at en
from Begeistring havde taarnet disse Steenmasser til Himlen."

— "Ja

I Stedet for den Var. til dette Sted, som læses Side 367,
kommer følgende: Steenmasser] = B; A: Steenklumper

See Side 353, Anm.

— 57, — 8: igiennem læs: giennem

— 59, — 8: ere læs: er

Side 72, Linie 10-11: over Wren." | Eberhard buffede og sagde læs: over Wren, og Wren kan man ikke lade sig touchere af nogen Ligemand." — "Med det Ord Wre", vedblev Eberhard, "forbinder man ofte intet andet Begreb, end Forsængelighed og Indbildskehed. Den saa kaldte *point d'honneur* lader sig ofte forene med Grumhed, Smaalighed, en lumpen Tænkemaade, ja selv med Feighed, naar den Stærkere fornærmer den Svagere i Gølelsen af sin Sikkerhed."

"Men den evige flane Moraliseren derover lader sig dog allerbedst forene med Gijoneri," bemærkede Herr von Soth med et foragteligt Blik paa Eberhard. — "Ganske vist," svarede Eberhard, i det en flygtig Rødme farvede hans Pande; "derfor maa man ogsaa være belavet paa ethvert Tilfælde. Med fornuftige Folk taler man fornuftigt; en Nar støder man i en Morter, skiondt det er en haard Guur, og det efter Salomons Dom Intet hjælper."

Den gamle Baron, der ligesaa opmærksom havde hørt paa deres Samtale, som passet sit Spil, saae ved disse Ord op fra Skafbrættet med et bekvemt overtalende Blik paa Eberhard, og rystede sagte med Hovedet. Eberhard buffede ærbødigt for ham, og sagde

(Var. til dette Sted, Side 377—378, falder bort. See Side 353, Anm.)

- 98, — 26: hellere læs: heller
- 190, — 30: leger læs: lefter
- 240, — 27: umuligt. Jeg løb læs: umuligt. Salvator spurgte, om han da ogsaa kunde være ond. Mosteren sagde: han kunde nok, naar han vilde: men han vilde ikke, thi han havde skabt Alting i sit Billede. Handskemageren spurgte, om hun ogsaa troede at være skabt i Guds Billede. Mosteren raabte opbragt, at ethvert Christenmenneske levede i Gud, og lignede ham for saavidt, som han var god; men en Ridning gjorde sig selv, ligesom Lucifer fordem, til en Satan, og maatte fortvivlet fare ned til Helvede. Jeg løb

(Var. til dette Sted, Side 431, falder bort. See Side 353, Anm.)

- 250, — 13-14: Storm og Hagl. | Otte Dage læs: Storm, Hagel og Nattefrost. En eneste saadan farlig Nat er da ofte i Stand til at tilintetgjøre alle Haabets blomstrende Knopper, der stede frem i Marts. Saa komme Ormene og Oldenborrerne, fortære Blomster og Blade; og de Skud kunne prise sig lykkelige, som gaae det altsammen igiennem, og i Sommertiden modnes til Frugt.

"Jeg vilde ønske," siger en gammel Hyrde i den engelske Poet Shakespeares Vintereventyr, "at der ingen Alder var mellem de ti og de tre og tyve Nar, eller at Ungdommen saa

længe sov paa sit grønne Dre; thi den gjør ikke Andet i den Tid, end svæve ud, gjøre Nar af gamle Folk, røve, og flaaes."

Troer ikke, Born! at jeg istemmer et Litanie ved at tænke tilbage paa mine egne Ungdomshynder. Jeg er endda sluppen temmelig heelt skindet giennem dette Ungdoms-Rattegat, fuldt af farlige Grunde, ud i Manddommens atlantiske Hav. Men det maa jeg ansee for en barmhiertig Styrrelse af Himlen; thi hvor let kunde ikke et stakkels fader- og moderløst Barn, stødt ud i den vide Verden, uden Veileder, have lidt Skibbrud?

Otte Dage

(Var. til dette Sted, Side 434, falder bort. See Side 353, Anm.)

Side 269, Linie 9: (i nogle Expl.) haade læs: havde

— 329, — 29: drikke Wiin læs: drikke god Wiin

— 347, — 10: kun anføre læs: kun endnu anføre

Otte og tyvende Deel.

Side 19, Linie 10: „da læs: da

— 39, — 12-13: god Læge." | „Af, hvorfor har J dog opgivet læs: god Læge. Jeg elsker det Skionne; her havde jeg altid at bestille med det Hæslige. Jeg holder af det Stærke, det Blomstrende; her aabnede sig Glendighedens Afgrund. Det hjalp ei, at jeg sagde mig: „Du redder Træet fra Orme, at det atter kan trives; du er en Helt i Jldbranden, som, medens Røgen fylder Bærelserne, og de flammende Vælsker hvert Dieblif true med at styrte ned, vover dig ind i Luen, for at redde den Ulykkeligens dyrebareste Klenodie."

Hvad derimod mange Følsomme væmmes ved, Anatomien, havde slet intet Modbydeligt for mig. Et saadant overdrevent Foleri er ogsaa hæsligt, og jeg hader alt det Hæslige. Her kom mig netop min Indbildningskraft vel tilpas; thi medens jeg sonderlemmede det døde Legem, tænkte jeg mig alt det skionne Værktøi i levende Bevægelse, som jeg nu lærte at kiende dødt og koldt. Hvor meget maatte jeg ikke da beundre Skaberens Wiisdom? Jeg forestilte mig Hjertet banke, Pulsen Slag i Slag, Blodet flyde varmt i Arerne, Muskler og Sener bevægede og spændte, Nerverne udøvende deres underfulde Magie, hvorved Mennesket fik Fornemmelsen. Lungerne, disse kunstige Blæsebælge, saae jeg hvert Dieblif fylde sig med Luft, og den skionne Hud, denne kostelig vævede Klædning, bedækkede atter for mit Die den hele herlige Bygning, foret med den fede cellulose Væv, der giver Legemet sine skiontafrundede Former. Jeg maatte ogsaa ofte smile over den Afstik, mange Mennesker have for en Beenrad. Mig forekom det, naar jeg betragtede et veldannet Skelet, som om jeg saae det velordnede Bindingsværk til et Hus, hvilket

Tommermanden havde opreist, inden Muurmesteren endnu kunde arbejde og udfylde Abningerne. Gengang gik jeg et saadant Bælteskelet til en ny Bygning forbi paa Gaden; Blomsterfrandsen var hængt op over Sparværket, og Evendenes Bivat tonede mig i Øret. Da jeg kom hjem, gik jeg ned i Haven, flettede mig ogsaa en Krands, trykte den, da jeg kom op paa mit Kammer igien, om Tindingen af en Beenrad, der hang paa Væggen, og med dette selsomme Billed for Dine skrev jeg en Ode til Udødeligheden og Opstandelsen, der ikke er af mine fletteste."

"Men hvorfor har J da opgivet

(Var. til dette Sted, Side 388—389, falder bort. See Side 491 nederst.)

Side 78, Linie 26: (og den tilhørende Var.): ægyptisk, chaldæisk eller hebraisk læs: Ægyptisk, Chaldæisk eller Hebraisk

— 93, — 5: (og den tilhørende Var.): ingen læs: Ingen

— 136, — 25-26: Attributer. | Een Dag læs: Attributer, der tilkom hans Stand og Rang. Ofte, naar jeg betragtede Billedet, raabte jeg med barnlig Følelse: „Fader! Fader! kom tilbage til din lille Christo."

Een Dag

(Var. til dette Sted, Side 426, falder bort. See Side 363, Linie 21—26.)

— 290, — 27-28: Udødeligheden. læs: Udødeligheden."

— 343, — 19: Barm læs: Barm.

Ni og tyvende Deel.

Side 3, Linie 17: Ringer læs: Ringen

— 100, — 15: Høie, læs: Høie

— 137, — 15: Smeden læs: Smedden

(Var. til dette Sted, Side 361, falder bort.)

— 165, — 5: Ginnistan læs: Ginnistan

— 356, — 11: Linie 24, og i Helge, 1814, Side 130, har læs: Linie 24; IV, Side 51, Linie 10; XIII, Side 64, Linie 21; og XXX, Side 147, Linie 21, har

En og tredivte Deel.

Side 86, Linie 7: Purpuranden, læs: Purpuranden

Paa omtrykte Blade ere følgende Feil rettede:

Første Deel.

Side 306, Linie 19: Værb for: Vælb
— —, — 22: skamfuldt for: skumfuldt

Syvende Deel.

Side 95, Linie 11: gienfindig for: gienfidig
— 151, — 18: Gudhed for: Godhed

Trettende Deel.

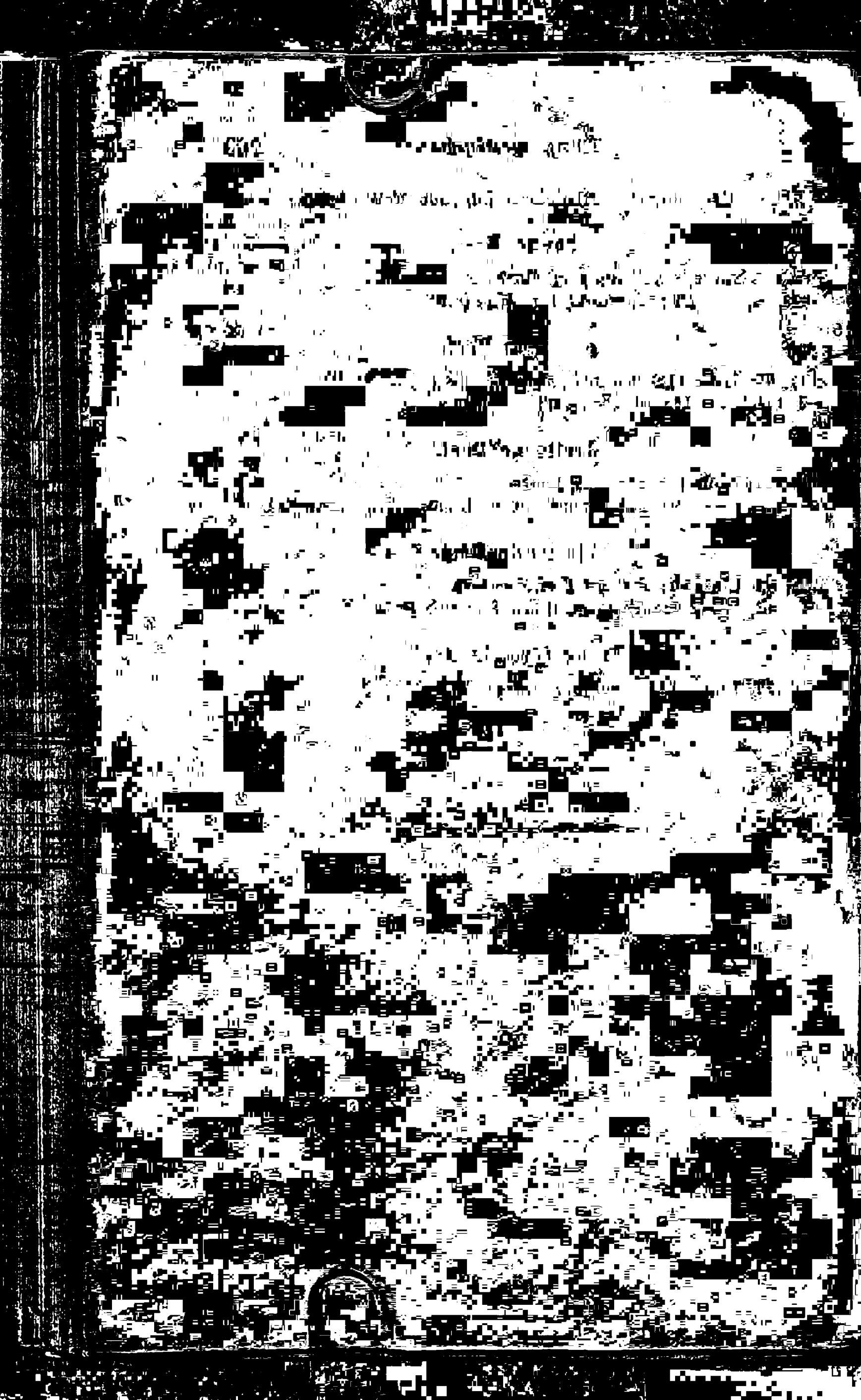
Side 221, Linie 16: var for: hvad
— 222, — 2: Fuldfkommenheden. for: Fuldfkommenheden,

Fjortende Deel.

Side 33, Linie 19: Hæders for: Hænders
— 48, — 32: ned igien, inden for: ned, inden

To og tyvende Deel.

Side 177, Linie 1: tunge for: strenge

Efterskrift.

Idet jeg med nærværende Bind slutter min Udgave af Oehlenschlägers Poetiske Skrifter, føler jeg Trang til at takke de Mange, der med saamegen Redebonhed have meddeelt mig Oplysninger, eller paa andre Maader viist mit Foretagende velvillig Interesse.

I Nordisk Universitets-Tidsskrift, III. Aargang, 1857, 1, har jeg, forinden jeg paatog mig nærværende Hverv, meddeelt min Opfattelse af de critiske Regler for en Udgave af Oehlenschläger, hvilken vistnok i mange Henseender kan kaldes en eiendommelig og vanskelig litterair Opgave. De Regler, jeg i hiin Udvikling har fremsat, ere blevne de ledende ved mit Arbeide, under hvis Udførelse jeg stadigt har haft Anledning til at bestyrkes i mine Anskuelser. Hvad jeg nu haaber at have leveret, er et nøiagtigt og paa lidt nær fuldstændigt Afbillede af Oehlenschlägers poetiske Litteratur i dens oprindeligste Skikkelse, eller de oehlenschlägerske digteriske Texter efter Originaludgavernes Ordlyd, der som oftest er fulgt uforandret, og hvis Læsemaader, hvor de af mig ere forladte i Texten, fuldstændigt ere optagne som Varianter. Foruden disse Varianter findes bag i hvert Bind litterairhistoriske, sproglige og andre Slags Oplysninger. Mangel paa Plads har gjort et Skaar i Udgavens Fuldstændighed,

idet jeg af Oehlenschlägers her for første Gang samlede og chronologisk ordnede lyriske Digte har maattet udelade de fleste af de oversatte. Ogsaa havde en fuldstændig Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter krævet et Tillæg, indeholdende navnlig omarbejdede Partier af Fiskeren, Fostbrødrene og Robinsøn i England, Fragmentet Knud Lavard, den frie Oversættelse Sovedrikken, for ikke at tale om Digterens første Forfatterforsøg (før Midten af 1802), hvilke allerede for en stor Deel ere meget sieldne eller endog unique. Disse Mangler haaber jeg imidlertid at kunne udfylde ved et Par Supplementbind. Nærværende Udgave er fremdeles heelt igjennem beregnet paa at efterfølges af et Udvalg af Oehl.s ikke digteriske Skrifter: hans Erindringer, æsthetiske Forelæsninger, Taler m. m.

Om Retskrivning og Interpunction bekymrede Oehlenschläger sig meget lidet, og begge Dele ere, tildeels endog i høi Grad, forsømte i hans Skrifter, hvorpaa Exempler kunne findes næsten paa hver Side i disse 32 Binds Varianter, der gjengive Originaludgavernes Læsemaader bogstavtro. For nærværende Udgave er der lagt en consequent Orthographie til Grund, som den brugtes i den længste Periode af Digterens Tid, eller den Retskrivning, der væsentlig afspeiler sig i Molbechs danske Ordbog.

F. L. Liebenberg.

Indhold

af

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter,

1ste til 32te Deel.

I. Romantiske Dramaer.

	Side
1. Sanct Hansaften-Spil.....	1.
Aladdin	69.
Anmærkninger	363.
2. Fiskeren	1.
Anmærkninger	299.

II. Tragiske Dramaer.

3. Hakon Jarl.....	1.
Baldur hiin Gode	159.
Anmærkninger	243.
4. Balnatofe	1.
Arel og Balborg	129.
Anmærkninger	249.
5. Correggio.....	1.
Stærkoddet	157.
Anmærkninger	303.
6. Hugo von Rheinberg.....	1.
Hagbarth og Signe	149.
Anmærkninger	267.
7. Fostbrodrene	1.
Den lille Hyrdebrend	139.
Erik og Abel.....	193.
Anmærkninger	343.

	Side
8. Bæringerne i Miklagard.....	1.
Langbarderne	137.
Carl den Store.....	171.
Olger Danske, Efterspil til Carl den Store.....	259.
Anmærkninger	275.
9. Tordenskiold	1.
Dronning Margareta	139.
Anmærkninger	271.
10. De italienske Røvere.....	1.
Sokrates	145.
Anmærkninger	281.
11. Olaf den Hellige	1.
Knud den Store	135.
Dina	255.
Anmærkninger	381.
12. Eric Slipping	1.
Landet fundet og forsvundet	123.
Amleth.....	177.
Kiartan og Gudrun	265.
Anmærkninger	383.

III. Syngespil, Lytspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger.

13. Freias Alter.....	1.
Faruf.....	113.
Canarifuglen	201.
Urlighed varer længst	277.
Anmærkninger	327.
14. Ludlams Gule.....	1.
Røverborgen	113.
Robinson i England	217.
Anmærkninger.....	347.
15. Tordenskiold	1.
Flugten af Klosteret	91.

	Side
Billedet og Busten	199.
Anmærkninger	271.
16. Overilelsen	1.
Trillingbrødrene fra Damask	89.
Rübezahl	225.
Anmærkninger	305.
17. Den lille Skuespiller	1.
Sibylle-Templet	99.
Fornuftgiftermaalet Nr. 2	167.
Gienfærden paa Herlufsholm	225.
Anmærkninger	329.
18. Garrick i Frankrig	1.
Den Rige og den Fattige	91.
Forpil, Prologer og Epiloger	137.
Anmærkninger	321.

IV. Digte.

19. Yriske Digte, 1799—1807	1.
Anmærkninger	291.
20. Yriske Digte, 1807—1822	1.
Anmærkninger	303.
21. Yriske Digte, 1822—1833	1.
Anmærkninger	303.
22. Yriske Digte, 1833—1840	1.
Anmærkninger	289.
23. Yriske Digte, 1841—49	1.
Efterflæt af Yriske Digte	265.
Anmærkninger	279.
24. Romancer, Ballader og fortællende Digte	1.
Anmærkninger	363.

V. Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman.

25. Alh og Gulhynd	1.
Reichmuth von Udocht	93.
Maleriet	109.

	Side
Hykkeridderne	135.
Munkebrodrerne	171.
Gremiten	217.
Anmærkninger	281.
26. Straffen efter Døden	1.
Den blege Ridder.....	19.
Den gale Uglspeil.....	87.
De to Jernringe	113.
Den italienske Digter blandt de Vilde	135.
Digterbesøget.....	145.
Den billige Kunstdommer	173.
Anmærkninger	221.
27. Den i Sydhavet, første Deel.....	1.
Anmærkninger	351.
28. Den i Sydhavet, anden Deel	1.
Anmærkninger	359.

VI. Heltedigte og Sagaer.

29. Nordens Guder.....	1.
Anmærkninger	305.
30. Vaulundurs Saga	1.
Selge	59.
Anmærkninger	195.
31. Froars Saga	1.
Frolof Krake.....	153.
Anmærkninger	309.
32. Orvarodds Saga	1.
Regnar Lodbrok	131.
Anmærkninger	233.
Tillæg og Rettelser til Dehlenschlägers Poetiske Skrifter, 1ste til 32te Deel	239.
Udgiverens Efterskrift	265.

I n d h o l d

af

Dehlenschlägers Heltedigte og Sagaer.

Første Deel.

	Side
Nordens Guder	1.
Anmærkninger	305.

Anden Deel.

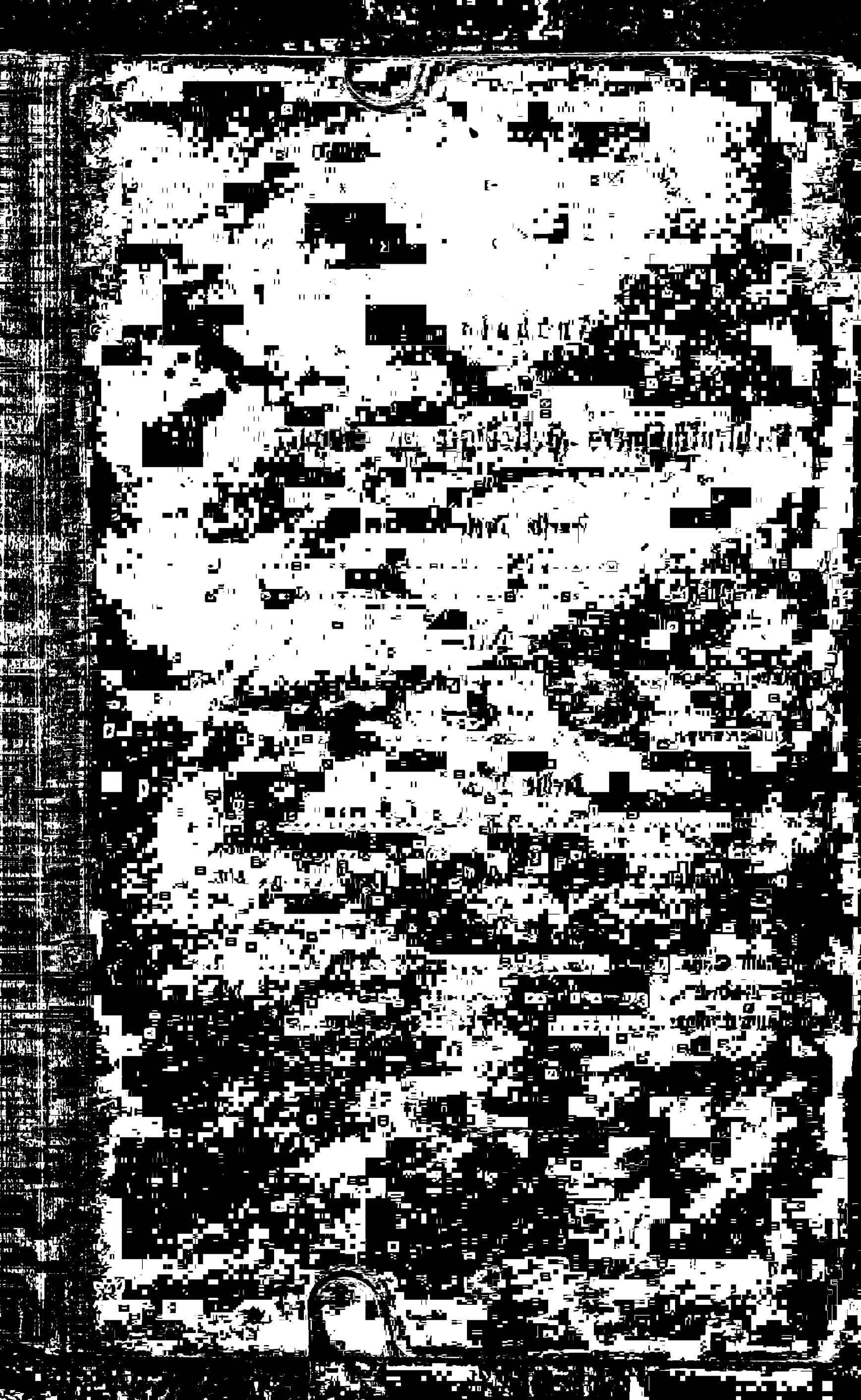
Vaulundurs Saga	1.
Helge	59.
Anmærkninger	195.

Tredie Deel.

Groars Saga	1.
Grolf Krake	153.
Anmærkninger	309.

Fjerde Deel.

Drvarobds Saga	1.
Regnar Lodbrok	131.
Anmærkninger	233.

III. Dramatiske Digte: Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepreis 5 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.

IV. Episke Digte: Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepreis 4 Rdl; nedsat Pris 3 Kr.

V. Dramatiske Digte: Tragiske Dramaer. 10 Bind Bogladepreis 8 Rdl 64 β; nedsat Pris 10 Kr.

VI. Dramatiske Digte: Romantiske Dramaer (St. Hansaften=Spil, Aladdin, Fisseren). 2 Bind. Bogladepreis 1 Rdl 64 β; nedsat Pris 2 Kr.

VII. Erindringer. Bogladepreis 2 Rdl 24 β; nedsat Pris 3 Kr.

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig 30 Kr., hvilken er den ualmindelig billige Pris af 4 Ore pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris 1 Kr.; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionærer Rudolph Klein, Lille Rjødningergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Wehlenschlägers Skrifter.

1875.

Trykt hos J. P. Schultz.

